Ὀ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015 Κυπριανοῦ ἱερομάρτυρος, Ἰουστίνης μάρτυρος, Δαμάρεως Ἁγίας, Θεοφίλου Ὁμολογητοῦ, Χατζῆ-Γεωργίου Νεομάρτυρος

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2086

«Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος, ὁ δὲ Θεός, ἐπεί κατ' οὐδενός εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ»

Εἶναι ἰσόθεος ὁ νέος Πρωθυπουργός;

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη***

Ὁ ἐπανεκλεγεὶς πρωθυπουργὸς κ. Τσίπρας ὁρκίσθηκε καὶ πάλι μὲ αὐθαίρετον δικό του ὅρκο – **δηλαδή ὁρκίσθηκε στόν ἑαυτό του**– παρὰ τὴν ὁμολογία του ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας ὅτι μετενόησε ποὺ ὁρκίσθηκε μὲ πολιτικὸ ὅρκο τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2015 καὶ ἐπίκρανε τὴν πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων.

Πληροφορηθέντες ἀπὸ σοβαρὴ ἐκκλησιαστικὴ πηγὴ αὐτὴ τὴν ὁμολογία τοῦ Πρωθυπουργοῦ, δὲν ἐπιμείναμε μέχρι σήμερα νὰ ἀναλύσουμε θεολογικὰ τὸ τί σημαίνει καὶ τί ἀποδεικνύει ὁ πολιτικὸς ὅρκος. Προειδοποιήσαμε, ὅμως, μὲ ἄρθρο μας τὸν Μάρτιο τοῦ ἴδιου ἔτους ὅτι ἡ Πατρίδα μας κινδυνεύει νὰ ἀφανισθῇ, ἂν ἐγκαταλείψῃ τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων μας καὶ ὅτι **ὅποιος «συμπράξει μὲ τοὺς "ἀθέους ἐν τῷ κόσμῳ" γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν προτίμηση τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν Μέσων Ἐνημερώσεως, παριστάνοντας τὸν φωτισμένον καὶ τὸν προοδευτικό, θὰ πάρῃ τὴν ἱστορικὴ θέση του, δίπλα στοὺς ριψάσπιδες καὶ στὰ ξιπασμένα "παγώνια" τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐτραπελίας!».**

Ἐπισημάναμε, ἐπίσης, ὅτι **«κάποιοι Ποιμένες μας ἔπεσαν ἤδη θύματα τῆς πολιτικῆς πανουργίας καὶ βιάσθηκαν νὰ βοήσουν "ὡσαννὰ" σὲ δεδηλωμένους ἀθέους»** καὶ τοὺς ζητήσαμε νὰ μᾶς ἐξηγήσουν πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραπλανήθηκαν, γενόμενοι ὀπαδοὶ ἀθέων πολιτικῶν, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχουν ἀπεμπολήσει τὸ Ὀρθόδοξο ἦθος τους. Τοὺς θέσαμε τὰ ἑξῆς ἀμείλικτα ἐρωτήματα, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουν τὸν «βυθὸ τοῦ Ἅδου» ποὺ βαδίζουν καὶ παρασύρουν σ' αὐτὸν καὶ τὴν Πατρίδα μας. Τοὺς ρωτήσαμε: **«ἀπὸ πότε, "δένδρον σαπρὸν ποιεῖ καρποὺς καλούς"; Πότε καὶ ἀπὸ ποιὸν ἐμάθαμε νὰ συλλέγουμε "ἀπὸ τριβόλων σῦκα"; Ἀπὸ πότε ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ ὁ Λόγος τῆς Παναληθείας "ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει"**; Ἀπὸ πότε οἱ Ποιμένες τοῦ Χριστοῦ ἔπαυσαν νὰ διαφωτίζουν τοὺς Πιστοὺς ὅτι εἶναι ἀδιανόητο οἱ χριστιανοὶ νὰ ψηφίζουν δεδηλωμένους ἀθέους καὶ νὰ ἀνέχονται ἀθέους Κυβερνῆτες στὴν Ἑλλάδα, στὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ποῦ εἶναι τό Ἐκκλησιολογικόν φρόνημα τῶν Ποιμένων τῆς ὑψίστης Καθέδρας;

ΟΙ ΒΟΡΕΙΟΕΛΛΑΔΙΤΑΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Η "ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ" ΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ

Ἐκουσία ὑποβάθμισις Βορειοελλαδιτῶν Ἀρχιερέων εἰς β΄ κατηγορίας Ἐπισκόπους. Ἕνας ἀκόμη «κατακερματισμός τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Ἀναζητεῖται ἐναγωνίως τό «Πατερικῶς Ποιμαίνειν», ἀπό τούς Ἐπισκόπους

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἡ «Βουλή τῶν Ἱεραρχῶν», πού οὐδέποτε συνεδριάζει καί οὐδέποτε ἀποφασίζει

Γνωρίζουμε ὅτι, ὅταν κατῆλθε τό Πανάγιον Πνεῦμα κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐποίησε Μεγάλα καί Παράδοξα. Δυστυχῶς ὅμως, μερικές φορές κάποιοι Ἐπίσκοποι, ἤτοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, ἐνεργοῦν τά ἀντίθετα ἔργα, τά «Ἀντι...παράδοξα» τοῦ Πνεύματος.

Συγκεκριμένα λοιπόν, πλεῖστα ὅσα «**Ἀντι...θαυμαστά καί Ἀντι...Παράδοξα**» πραγματοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως τά τελευταῖα χρόνια. Ἕνα ἀπό αὐτά εἶναι καί τό γεγονός ὅτι, **συγκαλεῖ** ὅλους τούς Ἱεράρχες τῆς Ἑλληνικῆς Διασπορᾶς, ἀλλά **δέν συγκροτεῖ** ποτέ Ἱερά Σύνοδο. Κάτι πού ἔπραξε καί πάλι πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες, ἀπό τίς 29-8 ἕως τίς 2-9-2015.

Ἄς φαντασθοῦμε, κατ' ἀναλογίαν, τό ζήτημα στό ἐπίπεδο τοῦ Ἔθνους μας. Νά συγκαλῆται ἡ **Βουλή** τῶν **Ἑλλήνων,** νά μετέχῃ σέ **συναυλία** στήν Πλατεῖα Συντάγματος, ἀλλά ποτέ νά μή συνέρχεται σέ θεσμοθετημένο σῶμα, ποτέ νά μή ὁρκίζεται, ποτέ νά μή βουλεύεται, ποτέ νά μή ἀποφασίζῃ, ποτέ νά **μή ψηφίζῃ** νόμους καί νά μή λαμβάνῃ ἀποφάσεις γιά τήν Ἑλλάδα. Οἱ πάντες θά ἐχαρακτήριζαν ἕνα τέτοιο γεγονός ὡς μία πρωτότυπο Παγκόσμιο Πολιτική Ἐκτροπή, ὡς μία ἀνεπανάληπτο κατάλυσι τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καί ὡς μία διαστροφή τῆς Δημοκρατίας.

Προφανῶς, κάτι ἀνάλογο συνέβη καί πάλι, ὅπως γίνεται κατά συρροή τά τελευταῖα χρόνια, μέ τήν πρόσκλησι τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὁποῖοι παρέστησαν σέ μία «**Εἰκονική Σύνοδο**» ἤ μία «**Πλασματική Σύνοδο**».

Εὐλόγως ἀναρωτιέται κανείς: Δέν ἀποτελεῖ ὅλη αὐτή ἡ ὑπόθεσις μία ὑποτιμητική προσβολή τῶν ἴδιων τῶν Ἀρχιερέων; Νομίζουμε ὅτι οἱ ἀποδεχόμενοι αὐτά τά ἔργα, κατέστησαν καί οἱ ἴδιοι **ὑπότροποι** τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί γ' αὐτό πιστεύουμε θά νιώθουν φοβερά **ὑπότρομοι** γιά τά συντελεσθέντα.

Προσκαλοῦνται εἰς τήν «Εἰκονικήν Σύνοδον» καί οἱ Ἱεράρχαι τῆς μισῆς Ἑλλάδος

Τό ἐκπληκτικό τῆς συστάσεως «**Εἰκονικῆς-Αὐλου Συνόδου**» καθίσταται ἔτι περαιτέρω ἀπορίας ἄξιον, μέ τήν πρόσκλησι νά συμμετάσχουν σ' αὐτή καί οἱ μισοί περίπου Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ τῆς **Βορείου Ἑλλάδος,** πού φυσικά δέν ἀνήκουν ὀργανικῶς καί πνευματικῶς στούς Ἐπισκόπους τῆς Κωνσταντινουπόλως, ἀλλά στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί μόνον σ' αὐτήν.

Καί ναί μέν ἡ πρόσκλησις τῶν Ἑλλαδιτῶν Ἱεραρχῶν εἰς μία «**Μή Ἱεραρχία**», χαρακτηρίζει αὐτούς πού ἐνεπνεύσθησαν καί ἐνεργοποίησαν τήν πρόσκλησι, ἀλλά δυστυχῶς, τό παράδοξο εἶναι πώς, ἀρκετοί **Βορειοελλαδίτες Ἱεράρχες,** χωρίς ἐκκλησιολογική σύνεσι καί χωρίς βαθειά συνείδησι ἀκολούθησαν ὡς πειθήνια ὄργανα αὐτή τήν **ἀντιεκκλησιαστική ἀτυπία**, μετέβησαν στήν Κωνσταντινούπολι καί προσέπεσαν ὅπου οὐ δεῖ.

Ἄραγε κάποιοι ἀναρωτήθηκαν γιά τά κίνητρα τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἱεραρχῶν καί τοῦ Πατριάρχου; Ἤταν, «ἡ ἀμοιβαία γνωριμία καί ἐπικοινωνία,... ἡ ἐνημέρωσις αὐτῶν (τῶν βορειοελλαδιτῶν) ἐπί ἐπικαίρων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ... καί ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀνταλλαγή ἀπόψεων», σύμφωνα μέ τήν πρόσκλησί τους; Καί ποῖα ἦσαν τελικά τά συμπεράσματα αὐτῆς τῆς «Μή Συνόδου»;

Γνωρίζουμε ὅτι τίς ἐπόμένες ἡμέρες συγκαλεῖται, σύν Θεῷ, ἡ πραγματική Ἱεραρχία, ἡ Κανονική Ἱερά Σύνοδος ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι νά ἀναρωτιέται κανείς, μέ τί πρόσωπο θά κοιτάξουν τούς ἄλλους Ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς ἐκεῖνοι πού μετέβησαν στήν Πόλι, γιά νά συμμετάσχουν σέ μία «**Αὔλη-Μή Σύνοδο**», τοῦ Φαναρίου;

Ἐπί πλέον, τίθεται καί ἡ ἀπλῆ ἀπορία: Ὅταν θά συναντηθοῦν μέ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Συναντήσεις δύο συγχρόνων Ἁγίων.** *Τοῦ* ***Δρ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια.*** Σελ. 4
- **Ἡ Ὁμοφυλοφιλία ἐργαλεῖον εἰς τὰ χέρια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς «Νέας Ἐποχῆς».** *Γράφει ὁ Ἀρχ. Παῦλος Δημητρακόπουλος.* Σελ. 5
- **Μὲ αὐτὸν τὸν εὐτελῆ Παπισμὸν ἐπιθυμοῦν οἱ Οἰκουμενισταὶ τὴν ἕνωσιν!** Σελ. 8

Ἡ σχετικὴ ἀξία τοῦ πολιτισμοῦ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΟΛΛΟΙ ἄνθρωποι –πού ἡ πίστη στό Θεό δέν παίζει κυρίαρχο ρόλο στή ζωή τους- ἐμφανίζονται ὡς σπουδαῖοι καί ἐλεύθεροι καί ἐπικαλοῦνται τόν πολιτισμό, πάνω στόν ὁποῖο στηρίζονται, θεωρώντας τον σανίδα σωτηρίας στήν πολυκύμαντη καί πολυώδυνη ζωή τους. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ τέχνη τούς ἀπελευθερώνει, τούς παρηγορεῖ καί τούς κάνει εὐτυχισμένους, ἀφοῦ τούς διανοίγει ἄλλους δρόμους, ἀνώτερους καί πνευματικούς. Εἶναι πληθωρικά τά ὅσα ἐπαινετικά λένε γιά τά ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ καί πολλές φορές δημιουργοῦν σύγχυση φρενῶν, ὅπως σύγχυση προκαλοῦν καί οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ μέ τήν προκλητική καί μή συμβατική ἐμφάνισή τους, μέ τίς συνήθειες πού δέν εἶναι πρός μίμηση καί μέ τίς ἀκατανόητες θεωρίες τους. Νομίζουν ὅτι μέ τόν τρόπο αὐτό θά ἐντυπωσιάζουν τόν ἀνυποψίαστο λαό, ὁ ὁποῖος εὔκολα ἀποδέχεται ὡς σπουδαῖο τό ἀσήμαντο.

Γύρω ἀπό τούς καλλιτέχνες δημιουργοῦνται μῦθοι, οἱ ὁποῖοι καλύπτουν διεστραμμένους καί ἀκαλλιέργητους χαρακτῆρες. Οἱ ἴδιοι ὑποστηρίζουν ὅτι συμβάλλουν στήν παιδεία τοῦ λαοῦ, παραμένουν ὅμως δοῦλοι τῶν παθῶν τους. Γι' αὐτό καί ἡ προσωπική τους ζωή εἶναι βυθισμένη στή δυστυχία καί συχνά καταφεύγουν στίς ἡδονές μέ θλιβερές συνέπειες, κάποτε καί ἀπόγνωση γιά τή ζωή.

Ὅσοι θεωροῦν τόν πολιτισμό κιβωτό σωτηρίας, πλανῶνται. Ὁ πολιτισμός δέν ὁδηγεῖ πάντα σέ ἀσφαλῆ δρόμο. Πολιτισμός δίχως Θεό, δέν ἔχει καμία ἰδιαίτερη ἀξία. Ἐπηρεάζει μερικῶς τούς ἀνθρώπους, δέν τούς ὁδηγεῖ ὅμως στή σωτηρία. Τήν ἀλήθεια αὐτή τήν ἀπορρίπτουν πολλοί, ἰδιαίτερα ἐκεῖνοι πού ἔχουν σπουδάσει σέ διάφορα πανεπιστήμια καί θεωροῦν τή γνώση καί τά ἀνθρώπινα κατορθώματα ἀνώτερα ἀπό τήν πίστη στό Θεό.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς ἔλεγε ὅτι «ὁ πολιτισμός δέν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπό ἀνθρώπινη ἔπαρση γιά τά ἀνθρώπινα ἔργα. Ὅλα αὐτά τά ἔργα ὅμως χάνονται μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, ὅπως διαλύεται ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης». Οἱ ἄνθρωποι ἐπιμένουν νά ἀρνοῦνται τό Εὐαγγέλιο καί τήν Ἐκκλησία, θέλουν νά μειώσουν τόν Θεάνθρωπο Χριστό καί πιστεύουν ὅτι ὁ πολιτισμός εἶναι πανάκεια γιά ὅλα τά δυσάρεστα καί ἀνεξήγητα πού συμβαίνουν στόν κόσμο. «Οἱ κακόμοιροι ἔδωσαν σημασία σέ κάτι πού εἶναι μεταβλητό καί παροδικό, φορτωμένο μέ στολίδια ὅπως φορτωμένη εἶναι ἡ ἀκόλαστη γυναίκα, πονηρό ὅπως ἡ ἀλεπού καί αἰμοβόρικο ὅπως ὁ λύκος».

Ὁδηγοί στή ζωή τῶν χριστιανῶν εἶναι οἱ ἅγιοι, πού σέ καμιά ἐποχή δέν ἔχουν λείψει. Ἀκόμα καί στίς μέρες μας, πού ὁ διάβολος κάνει θραύση, ὑπάρχουν ἅγιοι πού στηρίζουν τούς πιστούς καί τούς καθοδηγοῦν προκειμένου νά ἀποφύγουν τίς παγίδες καί νά σταθοῦν ὀρθιοι στήν κατά Θεόν πορεία τους. Καί αὐτό εἶναι εὐλογία γιά ὅλους.

ΕΙΜΕΘΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΚΡΑΤΟΣ;

Τέσσερις μόνο ἡμέρες μετά τήν ἐκλογή τῆς νέας κυβερνήσεως μέ τίς δηλώσεις τῆς ἀναπληρώτριας Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Σίας Ἀναγνωστοπούλου σχετικά μέ τό ζήτημα τῶν ἀπαλλαγῶν τῶν παιδιῶν τῆς Β΄ Ἐκπαίδευσης ἀπό τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καί μάλιστα μέ τήν δήλωσή της ὅτι «Κακῶς δέν τό ἀλλάξαμε μέχρι τώρα (τήν ἰσχύουσα ἐγκύκλιο), θά τό ἀλλάξουμε» τήν στιγμή μάλιστα πού ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀποφανθεῖ ὁριστικά καί ἀμετάκλητα γιά τό θέμα αὐτό. Ἀλλά καί ἡ ὁρκωμοσία τοῦ πρωθυπουργοῦ μέ πολιτικό ὅρκο μαρτυρεῖ τίς διαθέσεις τῆς ἄθεης κυβερνήσεως. Δυστυχῶς ἡ Ἑλλάδα ἔπαψε νά εἶναι Ὀρθόδοξο Κράτος. Ἐδῶ καί τριάντα πέντε χρόνια σταδιακά ἡ μία μετά τήν ἄλλη κυβέρνηση ἐξοβελίζει κάθε τί τό ὀρθόδοξο καί χριστιανικό, μέ τρόπο συστηματικό, μέ νόμους πού εἶναι ἀντισυνταγματικοί καί ἀντικα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΣΕΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΥ

Τὴν 7ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τῶν Ἁγίων μαρτύρων Σεργίου καί Βάκχου.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τριάδος τῆς Ἁγίας ὁπλῖται τροπαιοῦχοι, ἡ λαμπρὰ δυὰς τῶν Μαρτύρων, ὡράθητε ἐν ἄθλοις, Σέργιος ὁ θεῖος ἀριστεύς, καὶ Βάκχος ὁ γενναῖος ἀθλητής, διὰ τοῦτο δοξασθέντες περιφανῶς, προΐστασθε τῶν βοώντων· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθροὺς ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν ἀπάτην κατελύσατε, καὶ τὴν νίκην ἄνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε. Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Κρίσις ἢ φρίκη πολιτισμοῦ;

Τοῦ ***Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη (†)***

Θεοκάμωτο πλάσμα, ὁ ἄνθρωπος. Ἀπ' τή στιγμή πού πῆρε θεία πνοή, ἔγινε "ψυχή ζῶσα" καί "εἰκόνα Θεοῦ". Μέ τή θεία πνοή, σάν μυστική σφραγίδα, ἀποτυπώθηκε στόν ἄνθρωπο τό λογικό καί τό αὐτεξούσιο. Ἡ ὕπαρξη βέβαια, τοῦ ἀνθρώπου, δέν εἶναι μονάχα βιολογική. Δέ μετριέται μέ τά κύτταρα, ἤ μέ τά χημικά συστατικά. "Κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν" (Γέν. Α΄ 27). Μέσα στό νέο δημιούργημα ἐνεργοῦν πιά δυνάμεις πρωτόγνωρες, πρωτόπλαστες, μοναδικές. Μ' αὐτές τίς δυνάμεις θά γίνει βασιλιάς, κυβερνήτης, κυρίαρχος, ἐξουσιαστής τῆς κτίσης. Μέ τό νοῦ θά ἐρευνᾶ, θά κυβερνᾶ καί θά ὑποτάσσει. "Κατακυριεύσατε αὐτῆς", θά 'ναι γιά τήν ἱστορία τοῦ κόσμου ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος θεωρήθηκε γιά πάντα συνεργός τοῦ Θεοῦ (Homo creator). Μέ τό αὐτεξούσιο καί τή συνείδηση θά τελειοποιεῖται ἠθικά. Ἐνῶ μέ τό λογικό, τή σκέψη καί τήν καρδιά, θά χτίζει πολιτισμό. Θά γίνεται ὁ ἴδιος δημιουργός καί συνδημιουργός. Τό δημιούργημα θά δημιουργεῖ καί θά μεταμορφώνει τόν ὑλικό κόσμο. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι μηδέν σέ σύγκριση μέ τό ἄπειρο, ἀλλ' εἶναι τό πᾶν σέ σύγκριση μέ τό μηδέν", γράφει ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Ὅλο χτίζει καί τελειοποιεῖ. Εἶναι γήϊνος καί ἐξωγήϊνος, ἀδύναμος καί παντοδύναμος.

"Οἱ εἰδικοί μᾶς λένε πώς πολιτισμός εἶναι τό σύνολο τῶν πνευματικῶν καί οἰκονομικῶν ἀξιῶν, πού πραγματοποίησε ὁ ἄνθρωπος καί ἀναγνώρισε ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία", γράφει ὁ Κ. Τσιρόπουλος. Ὁ ἴδιος ὅμως, πολύ ὀρθά συμπληρώνει καί λέγει ὅτι, "πολιτισμός δέν εἶναι μονάχα ὑλική πρόοδος, μά ἀπαραίτητα καί πνευματική. Γνωστός παρέμεινε ὁ λόγος τοῦ Κικέρωνα: "Cultura animi philosophia est". Μέ μιά μικρή ἀλλαγή λέμε πώς, "ἡ ψυχή τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι ὁ πολιτισμός τῆς ψυχῆς".

Χωρίς Θεό, ἀληθινός πολιτισμός δέ μπορεῖ νά ὑπάρξει. Ὁ διάσημος Ρῶσος Ν. Μπερντιάεφ λέγει ὅτι, "ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει Θεός, δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πιά". Δυστυχῶς ὁ ὑλισμός πέταξε τό Θεό, ἀλλά ἔκανε τόν ἄνθρωπο μηχανή. Τό ἀθεϊστικό-ὑλιστικό πνεῦμα ἔχει διαποτίσει τόν πολιτισμό μας ὡς τά κατάβαθά του. Ὁ ὑλιστικός πολιτισμός μοιάζει μέ ἄρρωστο πού περνᾶ κρίση θανάτου. Καί δέν εἶναι μόνο κρίση ἀξιῶν, ἀλλά ὁλοκληρωτική ἄρνηση τῶν ἀξιῶν. Πολιτισμός ἄθρησκος, εἶναι πολιτισμός δίχως μέλλον καί δίχως ἐλπίδα. Δίχως Θεό, ὁ πολιτισμός θά συντρίψει τόν πολιτισμό. Καί τότε, τί ἀπομένει; Ἕνα Reqviem!

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας:

«Ταῦτα δὲ πάντα... ἔχουσι τοποθετήσει τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα εἰς τὴν γενναίαν καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν».

Γράφει ***ὁ π. Ἀναστάσιος Κ. Γκοτσόπουλος,*** *Πρωτοπρεσβύτερος Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν*

(Α΄)

Ὡς γνωστόν, στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀποστέλλονται πολλὲς νέες ἐκδόσεις θεολογικοῦ καὶ εὐρύτερου ἐνδιαφέροντος. Λόγοι εὐγενείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐθιμοτυπίας ἀπαιτοῦν ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ μὲ τυπικὸ εὐχαριστήριο περιεχόμενο ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία συνήθως ὑπογράφεται ἀπὸ τὴν Ἀρχιγραμματεία. Σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ὅταν ὁ συγγραφέας εἶναι γνωστὸς στὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἡ ἔκδοση εἶναι πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἢ συμβάλλει ἰδιαίτερα στὴν ἀνάπτυξη καὶ προώθηση τῆς ἀνθρώπινης γνώσης ἡ ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ δὲν περιορίζεται στὰ τυπικὰ καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη.

Στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ἐστάλη νέα ἔκδοση ποὺ περιλάμβανε μία ἁπλῆ συλλογὴ-καταγραφὴ πολὺ σύντομων βιογραφικῶν τῶν φιλοσόφων ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τὴν Ἀναγέννηση. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ κάποιας σοβαρῆς καὶ ἀξιόλογης μελέτης-εἰσαγωγῆς στὴ φιλοσοφία, διότι δὲν περιεῖχε περαιτέρω ἀνάλυση καὶ ἐμβάθυνση στὶς φιλοσοφικὲς θεωρίες ποὺ ἔχουν διατυπωθεῖ· ἄλλωστε μὲ τὶς 140 σελίδες τὸ πόνημα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πρόκειται περὶ σοβαρῆς εἰσα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀντισυνταγματική οἱαδήποτε παρέμβασις εἰς τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Τοῦ ***κ. Ἰωάνν. Θ. Χαΐνη,*** *Ὁμ. Καθηγητοῦ Ἐ. Μ. Πολυτεχνείου*

Σχετικὰ μὲ τὶς δηλώσεις τῆς Ἀναπληρώτριας Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κας Σίας Ἀναγνωστοπούλου «περὶ ἁπλοποιήσεως τῆς διαδικασίας γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὰ σχολεῖα» ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἀκόλουθα.

Τὸ ἄρθρο 16 παράγραφος 2 τοῦ Συντάγματος λέγει: Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ κράτους καὶ ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθική, πνευματική, ἐπαγγελματικὴ καὶ φυσικὴ ἀγωγὴ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης καὶ τὴ διάπλασή τους σὲ ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες.

Ἡ φράση «ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης» ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης ἐννοεῖ τὴν ἀνάπτυξη τῆς Χριστιανικῆς συνείδησης, διότι κατὰ τὸ Ἄρθρο 3 παράγ. 1 τοῦ Συντάγματος «ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Γιὰ τὴ λέξη «συνείδηση» πόσο σημαντικὴ εἶναι βλ. Λεξικὸ τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσας Γ. Μπαμπινιώτη. Σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Ἑλλάδα εἶναι Συνταγματικὰ κατοχυρωμένο καὶ καμ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ προετοιμαζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ ***Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου,*** *Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς*

Βλέπε εἰς τὴν 6ην σελ.

ἐπιφυλλίδες τῆς Ὀρθοδόξου Τύπου

ΤΟ ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Ὁ Ἐθνάρχης Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Χρύσανθος καὶ ἡ διεθνοποίησις τοῦ Ποντιακοῦ ζητήματος

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Σιδηρᾶ,*** *θεολόγου-νομικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ*

(1ον)

Ὁ Πανδαμάτορας χρόνος θάπτει τὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ πέπλο τῆς λήθης, ἀλλὰ ποτὲ τὴν ἀθάνατη ἱστορικὴ μνήμη γιὰ τὰ μεγάλα, ὑψηλόφρονα, γνήσια καὶ ἀληθινά, τὰ ὁποῖα ἔπραξαν ἐπιφανεῖς ἄνδρες δικαιώνοντας τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωή τους, ὅπως ἀκριβῶς ἔζησε καὶ ἔδρασε ὁ ἐθνάρχης τοῦ ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ προσφυῶς καὶ δικαίως ἀποκληθεὶς «Ἅγιος τῶν Ποντίων», Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Χρύσανθος (Φιλιππίδης), ὁ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Ἡ ἔναρξη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1914-1918) ἐσήμανε τὴν ἀρχὴ τοῦ τέλους γιὰ τὸν ἑλληνισμὸ τῆς «καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς», ὅταν το ἐθνικιστικὸ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Φρικτὴ καὶ βλάσφημος ἡ θεωρία περὶ «Διασπασμένης Ἐκκλησίας»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ἁγίους Πατέρες δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ζήτημα διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπόσχιση σχισματικῶν καὶ αἱρετικῶν, τοὺς ὁποίους καλοῦσαν νὰ μετανοήσουν, νὰ ἐπανέλθουν καὶ νὰ ἐπανενωθοῦν μὲ τὴν μία, ἀδιάσπαστη καὶ πάντοτε ἀκεραία Ἐκκλησία. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἰσχύει γιὰ τοὺς σύγχρονους «πατέρες» - ὑψηλόβαθμους ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι «βλέπουν» τὴν Ἐκκλησία «διασπασμένη» καὶ ζητοῦν τὴν ἐπανένωση τῶν «κομματιῶν» της! Δεῖτε ἕνα ἀποκαλυπτικὸ δεῖγμα, ὅπως δημοσιοποιήθηκε στὴν ἱστοσελίδα «Πατερικὴ Παράδοση»: «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος: "Ἡ ἐπανένωση τῆς Ὀρθόδοξης καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνιστᾶ καθῆκον τῆς ἐποχῆς μας"! Κανένα δισταγμό, χωρὶς πλέον κανένα πρόσχημα, σὲ μιὰ σημαντικὴ συνέντευξη σὲ αὐστριακὴ ἐφημερίδα ὁ Πατρ. κ. Βαρθολομαῖος σημειώνει πὼς "ἡ ἀποκατάσταση τῆς διάσπασής της καὶ ἡ ἐπανένωση τῆς Ἐκκλησίας συνιστᾶ μεγάλο καθῆκον τῆς ἐποχῆς μας, καὶ παραπέμπει στὰ πρῶτα βήματα ποὺ ξεκίνησαν σὲ αὐτὴ τὴν κατεύθυνση πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Ἕκτος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας", ἐνῷ, ὅπως παρατηρεῖ, "ὁ ἐπίσημος Θεολογικὸς Διάλογος ἀνάμεσα στὶς Ἐκκλησίες βοήθησε νὰ ἐξαλειφθοῦν παρεξηγήσεις καὶ διαφορὲς ἀπόψεων"»! Ὁ Παναγιώτατος ὁμολογεῖ ξεκάθαρα ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο (τουλάχιστον) κομμάτια, τὰ ὁποῖα, ὑπάρχει ἀνάγκη (προφανῶς κοσμικοῦ χαρακτήρα), νὰ συγκολληθοῦν! Ἀπόλυτη ἐκκλησιολογικὴ διαστροφὴ τῆς σώζουσας Ὀρθοδόξου Παραδόσεως!

Ἡ καλῶς σχεδιασμένη «διγλωσσία» τοῦ οἰκουμενισμοῦ!

ΠΡΟΣΦΟΡΗ τακτικὴ τῶν θιασωτῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ «διγλωσσία», μὲ στόχο νὰ «θολώνουν τὰ νερά», ἤτοι: νὰ κάμπτουν, ὅσο γίνεται τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος γιὰ τὰ «τολμηρά τους ἀνοίγματα» πρὸς τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκεῖες τοῦ κόσμου. Ἀντιπροσωπευτικὸ παράδειγμα ἡ δήλωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν Σύναξη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν 1η Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ.: «Ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν θεολογικῶν διαλόγων, εἴτε διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς διαχριστιανικοὺς ὀργανισμούς, κατ' οὐδένα λόγον προσκρούει εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἡμῶν». Ἀλλά, στὴ συνέχεια τῆς ὁμιλίας του δὲ διστάζει νὰ κάμει λόγο γιὰ «ἀρχηγοὺς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ «τὴν περίπτωσιν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας», χωρὶς νὰ διευκρινίσει ὅτι αὐτὲς οἱ «ἐκκλησίες», εἶναι «αὐτοαποκαλούμενες» ἢ χωρὶς νὰ τὶς θέσει σὲ εἰσαγωγικά! Νὰ θεωρήσουμε τὰ λόγια τοῦ Παναγιωτάτου «ἄστοχα»; Σαφέστατα ὄχι! Ἤξερε πολὺ καλὰ τί ἔλεγε! Γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς ἡ μόνη ἀληθινὴ «ἐκκλησία» δὲν εἶναι καμιὰ «ὁρατὴ» «ἐκκλησία», οὔτε ἡ Ὀρθόδοξη, ἀλλὰ «κομμάτια» τῆς «ἀόρατης ἐκκλησίας»! Ἐκείνη τὴν «ἐκκλησία» ἔχουν κατὰ νοῦν καὶ σὲ ἐκείνη θέλουν νὰ ἑνώσουν τὰ «διασπαρμένα κομμάτια» της! Χωρὶς αὐτὴ τὴν (δαιμονικὴ) ἀρχὴ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ἀδύνατη ἡ κατανόηση τῶν οἰκουμενιστικῶν λόγων!

Προδίδεται ἢ ὄχι ἡ Ὀρθοδοξία εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν κίνησιν;

ΕΙΠΕ καὶ κάτι ἄλλο ὁ Παναγιώτατος στὴ Σύναξη τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸ ὁποῖο «σηκώνει πολλὴ συζήτηση»: «διὰ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν θεολογικῶν διαλόγων δίδεται ἡ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ καταδεικνύεται ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχει ἐμφανῶς αὐξηθῆ εἰς τὴν ἐποχήν μας ἐν τῇ Δύσει ἀκριβῶς λόγῳ τῆς προβολῆς αὐτῆς διὰ τῆς συμμετοχῆς ταύτης». Ὅσοι ἔχουμε γνώση, παρακολουθώντας χρόνια τὴν πορεία τῆς «οἰκουμενικῆς κινήσεως» καὶ τῶν ἀτέρμονων «θεολογικῶν διαλόγων», διαβάσαμε τουλάχιστον μὲ ἔκπληξη τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Παναγιωτάτου. Ποῦ εἶδε τὴν «μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως» στὰ οἰκουμενιστικὰ «φόρα»; Ποῦ εἶδε τὴν «κατάδειξη τῆς ὑπεροχῆς τῆς Ὀρθοδοξίας», σὲ σχέση μὲ τὶς ποικίλες αἱρέσεις, ποὺ διαλέγεται καὶ τὸν «σεβασμό, ποὺ ἔχει ἐμφανῶς αὐξηθεῖ»; Ἂν εἶχε καταδειχθεῖ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ εἶχε ἐπιβληθεῖ ὁ σεβασμός της, ὡς ἡ ἀληθινὴ καὶ σώζουσα πίστη, ὅπως τανύζεται νὰ μᾶς πείσει ὁ Παναγιώτατος, μπορεῖ νὰ μᾶς ὑποδείξει ἔστω ἕνα ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς συζητητές του νὰ ἀσπάστηκε τὴν Ὀρθοδοξία, νὰ σώθηκε, μὲ ἄλλα λόγια καὶ νὰ ἔγινε «χαρὰ στὸ οὐρανὸ» (Λουκ.15,7), σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου; Γιὰ ποιὸ «σεβασμὸ» πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία ὁμιλεῖτε Παναγιώτατε, ὅταν οἱ αἱρετικοὶ ἐμμένουν πεισματικὰ ἀμετακίνητοι στὶς πλάνες τους καὶ τὸ χειρότερο: θέλουν νὰ μᾶς «τουμπάρουν» μὲ τὶς μεγαλόστομες «φανφάρες» τους καὶ τὶς ἰησουίτικες ἀβρότητες; Μήπως, Παναγιώτατε, κάνετε τὸ ὀλέθριο λάθος νὰ θεωρεῖτε τὸν ὑποκριτικὸ καθωσπρεπισμὸ τῶν αἱρετικῶν, ὡς δῆθεν σεβασμὸ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία;

Ἐπικίνδυνος ἡ παραχώρησις ναῶν ἀπὸ αἱρετικοὺς εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς διασπορᾶς!

ΑΠΟ ΤΟ λόγο τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου «βγῆκε κάτω ἀπὸ τὸ χαλί», κατὰ τὴ γνώμη μας, καὶ ἄλλο χρονίζον πρόβλημα, τὸ ὁποῖο ἀμβλύνει ἐπικίνδυνα τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριο τῶν πιστῶν τῆς διασπορᾶς. Ὁ Παναγιώτατος, ἀναφερόμενος στὴν «ἐπιτυχῆ» συμμετοχή μας στὴν «Οἰκουμενικὴ Κίνηση» καὶ στὶς «καλὲς σχέσεις» μας μὲ τοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς καὶ προτεστάντες, θεώρησε καθῆκον του νὰ ἐκφράσει τὴν εὐαρέσκειά του γιὰ τὴν «καλοσύνη» τους νὰ μᾶς διαθέτουν τοὺς ναοὺς καὶ τὶς αἴθουσές τους καὶ γιὰ δική μας λειτουργικὴ χρήση. Εἶπε χαρακτηριστικά: «Χάρις εἰς τὰς σχέσεις ταύτας ἐξασφαλίζονται διὰ τὸ Ὀρθόδοξον ποίμνιον οἱ ἀπαραίτητοι χῶροι λατρείας καὶ ἐξυπηρετοῦνται ζωτικαὶ ἀνάγκαι διαβιώσεως αὐτοῦ. Θὰ ἀπετέλει ἔνδειξιν ἀχαριστίας ἐκ μέρους ἡμῶν, ἐὰν δὲν ἀνεγνωρίζομεν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀνυπόκριτον ἀγάπην, μετὰ τῶν ὁποίων περιβάλλουν τὸ ποίμνιον ἡμῶν οἱ ἀνήκοντες εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας ἀδελφοὶ χριστιανοὶ καὶ ἂν δὲν ἀνταποδίδομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτοὺς τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ τὴν αὐτὴν συμπεριφοράν»! Ἀπροκάλυπτα ὁ Παναγιώτατος ἀποδίδει τὴν «ἐξυπηρέτηση τῶν ζωτικῶν ἀναγκῶν διαβιώσεως» τῆς Ὀρθοδοξίας στὴ Διασπορὰ στὴν «ἀνυπόκριτον ἀγάπην» τῶν αἱρετικῶν! Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξηγήσει τὴν τεράστια ζημία ποὺ προκαλεῖται στοὺς ὀρθοδόξους, ὅταν «λειτουργοῦνται» σὲ παπικοὺς ναοὺς καὶ προτεσταντικὲς αἴθουσες, ἀπὸ τὸ ὅλο «κλῖμα» (δυτικὴ ναοδομία, διάκοσμος, κλπ), τὸ ὁποῖο ἀμβλύνει τὸ ὀρθόδοξο αἴσθημα καὶ θεωρεῖ «σπίτι» τοὺς χώρους λατρείας τῶν αἱρετικῶν; Μήπως δημιουργεῖται στὶς ψυχές τους ὑποσυνείδητα ἡ συνειδητὰ ἡ ψευδαίσθηση ὅτι «ὅλοι τὸ ἴδιο εἶμαστε» καὶ τὸ ἑπόμενο βῆμα θὰ εἶναι ἡ συμμετοχή τους στὴν αἱρετικὴ «λειτουργία» στὸν ἴδιο χῶρο, ἀλλὰ ἄλλη ὥρα;

> **Αἱ δυτικαὶ κυβερνήσεις «πίσω» ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τζιχαντιστάς!**
>
> **ΙΣΧΥΡΟ σὸκ προκάλεσε σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, πρὶν λίγες ἡμέρες, ἡ φρικτὴ φωτογραφία πνιγμένου τρίχρονου παιδιοῦ μετανάστη, τὸ ὁποῖο ἔχασε τὴ ζωή του, μαζὶ μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς του καὶ τὸ ὁποῖο ἐξέβρασε ἡ θάλασσα στὰ παράλια τῆς Τουρκίας. Τὸ ἴδιο καὶ χειρότερο σὸκ προκάλεσε φωτογραφία μιᾶς μικρῆς ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ Συρία νὰ κρατᾶ ἀγκαλιὰ τὸ ἀποκεφαλισμένο σῶμα τῆς μικρῆς ἀδελφῆς της ἀπὸ τοὺς δαιμονικοὺς καὶ παραγοϊκοὺς «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ»! Εἶναι δύο ἀπὸ τὶς χιλιάδες ἄλλες «γροθιὲς στὸ στομάχι» τῆς «πολιτισμένης» ἀνθρωπότητας, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ μὲ μακάρια ἀπάθεια τὸ ἀνείπωτο δρᾶμα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθοῦν καὶ νὰ ζοῦν σὲ χῶρες ποὺ κυριαρχοῦν τὰ ἀνθρωπόμορφα κτήνη, τὰ ὁποῖα «ἀγωνίζονται» νὰ μετατρέψουν τὸν πλανήτη σὲ κόλαση τοῦ «κράτους τοῦ Ἀλλάχ»! Εἶναι ὁ μεγάλος κόλαφος στὶς δυτικὲς κυβερνήσεις, οἱ ὁποῖες, ὄχι ἁπλὰ «δὲν κάνουν κάτι» νὰ σταματήσουν τὶς πρωτοφανεῖς στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας θηριωδίες, ἀλλὰ τὶς ὑποστηρίζουν! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτη εἴδηση: «Ἔγινε «Ἐπίδειξη δύναμης τῶν φονιάδων τζιχαντιστῶν στὴ Mosul, μὲ τὰ ὑπερσύγχρονα ὀχήματα τοῦ ἀμερικάνικου στρατοῦ… Ὥρα εἶναι νὰ μᾶς ποῦν ὅτι τὰ "ἔκλεψαν" σὲ κάποια Λαϊκὴ Ἀγορὰ καὶ ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Τουρκία καὶ τὴν Σαουδικὴ Ἀραβία…, νόμισαν ὅτι εἶναι ἀσθενοφόρα… 2.300 ὑπερσύγχρονα ἀμερικάνικα στρατιωτικὰ ὀχήματα Humvee, τοῦ ἀμερικάνικου στρατοῦ, διαθέτει καὶ μάλιστα τὰ ἐκθέτει, ἡ ISIS, ἡ ὀργάνωση τοῦ "ἰσλαμικοῦ κράτους" τῶν τζιχαντιστῶν, ποὺ δῆθεν πολεμοῦν οἱ "πολιτισμένοι» τῆς δύσης!" (Ἱστολ.attikanea)! Καὶ ἂς μὴ ξεχνᾶμε πὼς οἱ δυτικοὶ σύμμαχοι τῶν ἰσλαμιστῶν δολοφόνων αὐτοπροσδιορίζονται ὡς … Χριστιανοί!**

Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι σχίσμα, ἀλλὰ αἵρεσις!

ΠΡΙΝ λίγο καιρὸ διαβάσαμε στὸ διαδίκτυο καὶ στὸν «Ο.Τ.» δηλώσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. Ἀμβροσίου, σχετικὰ μὲ τὸ ἂν ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση ἢ σχίσμα. Ἀφορμὴ γιὰ τὶς δηλώσεις του ἡ διένεξή του μὲ τοὺς «ἀποτειχισμένους», οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγοροῦν γιὰ «οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα». Ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ ὑπεραμύνθηκε τὸν «ἀντιπαπικό», ὑποστήριξε πὼς ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι αἵρεση, ἀλλὰ … σχίσμα! Καὶ ξέρετε ποῦ τὸ στήριξε: στὸ γεγονὸς τῶν μικτῶν γάμων. Ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία ἐπιτρέπει νὰ παντρεύονται παπικοὶ μὲ ὀρθοδόξους, δὲν ὑφίσταται αἵρεση! Θέλει νὰ ἀγνοεῖ ὁ Σεβασμιώτατος πὼς οἱ δεκάδες πλάνες τοῦ παπισμοῦ, ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ Συνόδους ὡς αἱρέσεις, ὅπως οἱ Η΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 879-880, ἡ ὁποία καταδίκασε τὸ φιλιόκβε ὡς φρικτὴ τριαδολογικὴ αἵρεση καὶ ἡ Θ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 1351, ἡ ὁποία καταδίκασε ἐπίσης ὡς αἵρεση τὴν κτιστὴ χάρη. Θέλει νὰ ἀγνοεῖ ἐπίσης ὅτι δεκάδες ἄλλες Πανορθόδοξες Σύνοδοι καταδίκασαν τὸν παπισμὸ ὡς σαφέστατη αἵρεση, μὲ σημαίνουσα ἐκείνη τοῦ 1848. Ρωτᾶμε τὸν Σεβασμιώτατο: Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα «Χτυπᾶτε» Σεβασμιώτατε τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ἂν ὄχι γιὰ τὰ τὸν προκλητικὸ οἰκουμενιστικό του προσανατολισμό; Δὲν νομίζετε ὅτι ὅσα γράψατε χρήζουν ἀνασκευῆς, διαφορετικὰ εἶστε ἐκτεθειμένος; Κρῖμα Σεβασμιώτατε, διότι δὲν περιμέναμε τέτοια θεολογικὴ ρηχότητα, νὰ ἀποφαίνεσθε γιὰ τὴν ὑφὴ τοῦ αἱρετικοῦ παπισμοῦ, ἀπὸ μία ἐκκλησιαστικὴ πράξη (μικτοὶ γάμοι), ἡ ὁποία εἶναι τουλάχιστον ἀκραία οἰκονομία γιὰ ἕνα σοβαρὸ ὑπαρκτὸ πρόβλημα!

Οἰκουμενιστικαὶ παπικαὶ ἀδελφότητες: Μία ἀκόμη δολία παγίς τοῦ Παπισμοῦ!

ΜΕΤΑ τὸ «Μποζὲ» ἦρθε καὶ τὸ «Ταϊζὲ» νὰ «μπεῖ στὴ ζωή μας»! Ὁ παπισμὸς τελευταῖα «παίζει ὅλα τὰ χαρτιά» του, προκειμένου νὰ πραγματοποιήσει «ἢ τώρα ἢ ποτὲ» τὸ δαιμονικὸ καὶ καταχθόνιο σχέδιό του γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν «παντόφλα» τοῦ «ἀλάθητου»! Ἱδρύει «μοναστικὰ κέντρα», τὰ ὁποῖα ἔχουν «ὀρθόδοξο προφίλ», γιὰ νὰ δείξει δῆθεν τὸν «σεβασμὸ» τοῦ παπισμοῦ στὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Στὴν οὐσία ὅμως στοχεύει στὸ νὰ παγιδεύσει τοὺς ὀρθοδόξους σὲ συζητήσεις περὶ τὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα καὶ ὄχι νὰ προωθήσει πραγματικὰ τὴν Ὀρθοδοξία! Εἶναι, γιὰ ὅσους δὲν τὸ καταλαβαίνουν, ἢ δὲν θέλουν νὰ τὸ καταλάβουν, μία ἄλλης μορφῆς οὐνία ἐν δράσει. Μία ἀκόμη δόλια παγίδα τοῦ παπισμοῦ! Τὸν περασμένο μήνα ὀργανώθηκαν ἀπὸ τοὺς παπικοὺς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ 75 χρόνια ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῆς οἰκουμενιστικῆς κοινότητας τοῦ Ταϊζέ, στὴν ὁποία πῆραν μέρος καὶ πολλοὶ ὀρθόδοξοι κληρικοί, καθηγητές, ἀλλὰ καὶ μοναχοί! Ἠχηρὸ μήνυμα «μὲ σημασία» ἔστειλε καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Κατὰ τὶς ἐκδηλώσεις ἐκφώνησαν ὁμιλίες ἡ καθηγήτρια τοῦ ΑΠΘ κ. Δ. Κούκουρα, ὅπως καὶ ἡγουμένη τῆς Μονῆς τῆς Βόρειας Ἑλλάδος, ἐκθειάζοντας τὴν οἰκουμενιστικὴ δραστηριότητα τῆς παπικῆς «Μονῆς», ὅπου «δὲν ζητοῦν δογματικὸ διαβατήριο», γιὰ νὰ εἰσέλθει ὁ οἱοσδήποτε καὶ σχεδὸν «ἁγιοποιώντας» τὸν ἱδρυτὴ τῆς «ἀδελφότητας» παπικὸ μοναχὸ Ροζέ! Θεωροῦμε ὅτι ἡ συμμετοχὴ ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν σὲ τέτοιου εἴδους δόλιες ἐκδηλώσεις τοῦ ἀμετανόητου παπισμοῦ, μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν, ἂν ὄχι προδοτικές, τουλάχιστον ἀφελεῖς καὶ ἀτυχεῖς!

Ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι σχίσμα, ἀλλὰ αἵρεσις!

ΠΡΙΝ λίγο καιρὸ διαβάσαμε στὸ διαδίκτυο καὶ στὸν «Ο.Τ.» δηλώσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. Ἀμβροσίου, σχετικὰ μὲ τὸ ἂν ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση ἢ σχίσμα. Ἀφορμὴ γιὰ τὶς δηλώσεις του ἡ διένεξή του μὲ τοὺς «ἀποτειχισμένους», οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγοροῦν γιὰ «οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα». Ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ ὑπεραμύνθηκε τὸν «ἀντιπαπικό», ὑποστήριξε πὼς ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι αἵρεση, ἀλλὰ … σχίσμα! Καὶ ξέρετε ποῦ τὸ στήριξε: στὸ γεγονὸς τῶν μικτῶν γάμων. Ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία ἐπιτρέπει νὰ παντρεύονται παπικοὶ μὲ ὀρθοδόξους, δὲν ὑφίσταται αἵρεση! Θέλει νὰ ἀγνοεῖ ὁ Σεβασμιώτατος πὼς οἱ δεκάδες πλάνες τοῦ παπισμοῦ, ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ Συνόδους ὡς αἱρέσεις, ὅπως οἱ Η΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 879-880, ἡ ὁποία καταδίκασε τὸ φιλιόκβε ὡς φρικτὴ τριαδολογικὴ αἵρεση καὶ ἡ Θ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 1351, ἡ ὁποία καταδίκασε ἐπίσης ὡς αἵρεση τὴν κτιστὴ χάρη. Θέλει νὰ ἀγνοεῖ ἐπίσης ὅτι δεκάδες ἄλλες Πανορθόδοξες Σύνοδοι καταδίκασαν τὸν παπισμὸ ὡς σαφέστατη αἵρεση, μὲ σημαίνουσα ἐκείνη τοῦ 1848. Ρωτᾶμε τὸν Σεβασμιώτατο: Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα «Χτυπᾶτε» Σεβασμιώτατε τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ἂν ὄχι γιὰ τὰ τὸν προκλητικὸ οἰκουμενιστικό του προσανατολισμό; Δὲν νομίζετε ὅτι ὅσα γράψατε χρήζουν ἀνασκευῆς, διαφορετικὰ εἶστε ἐκτεθειμένος; Κρῖμα Σεβασμιώτατε, διότι δὲν περιμέναμε τέτοια θεολογικὴ ρηχότητα, νὰ ἀποφαίνεσθε γιὰ τὴν ὑφὴ τοῦ αἱρετικοῦ παπισμοῦ, ἀπὸ μία ἐκκλησιαστικὴ πράξη (μικτοὶ γάμοι), ἡ ὁποία εἶναι τουλάχιστον ἀκραία οἰκονομία γιὰ ἕνα σοβαρὸ ὑπαρκτὸ πρόβλημα!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΕΚ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Στὶς 2 Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας. Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἦταν γιὸς εὐσεβῶν χριστιανῶν. Ὅταν μεγάλωσε πῆγε στὴν Καρατζασού, ὅπου ἐξασκοῦσε τὴν τέχνη τοῦ ἀμπατζῆ. Κάποια νύκτα καὶ ἐνῶ γλένταγε, ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα του, ἐπειδὴ ἦταν μεθυσμένος σκοτώθηκε πέφτοντας ἀπὸ μεγάλο γκρεμό. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὅπως ἦταν συνήθεια ὁ τοῦρκος ἄρχοντας ζήτησε τὸ ἀνάλογο πρόστιμο. Ὁ Γεώργιος ὅμως ἐναντιώθηκε καὶ μὲ πολύ θυμό, εἶπε ὅτι «Ἔχεις φιρμάνι, ὅταν σκοτώνονται οἱ γκιαούρηδες νὰ πληρώνουν οἱ τοῦρκοι τζερεμέ;» καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὸν θυμό ὁμολόγησε ὅτι εἶναι τοῦρκος. Μετὰ ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦλθε στὰ συγκαλά του καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος, ὅπου παρέμεινε ἀρκετὰ χρόνια καὶ ἀγωνιζόταν, γιὰ νὰ βρῇ ἔλεος ἀπὸ τὸν Θεό γιὰ τὴν ἁμαρτία του. Ὅμως ἡ συνείδησή του τὸν τυραννοῦσε γιὰ αὐτό, ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐλογία τῶν πνευματικῶν του γύρισε στὴν Καρατζασού, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ δημόσια τὴν πίστη του. Βλέποντάς τον οἱ τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὁδήγησαν στὸν δικαστή, ὅπου μὲ πολλὴ παρρησία ὁμολόγησε ὁ Γεώργιος τὴν ἀνωτερότητα τῆς χριστιανικῆς πίστης. Ἔτσι ὁ δικαστής, ἀφοῦ προσπάθησε μὲ τὸ καλὸ νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμη του, βλέποντας ὅμως τὴν σταθερότητά του διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν. Τότε οἱ βασανιστὲς τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια, ὁ γενναῖος ὅμως στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἄν καὶ μισοπεθαμένος ὁμολογοῦσε μὲ θάρρος τὴν πίστη του, καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν. Ὁ μακάριος Γεώργιος ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου τὴν Δευτέρα στὶς 2 Ὀκτωβρίου τοῦ 1794 καὶ ἀξιώθηκε τῆς οὐρανίου βασιλείας.

Ὁ Ἐθνάρχης Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Χρύσανθος καὶ ἡ διεθνοποίησις τοῦ Ποντιακοῦ ζητήματος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

διαθέσω ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σας». Βέβαια ὅλα αὐτὰ ἦταν «λόγοι συμπαθείας», ἀφοῦ ὁ Μητροπολίτης δὲν μπόρεσε νὰ ἀποσπάσει καμμία γραπτὴ ἐπίσημη δέσμευση γιὰ τὴν πρὸς τοὺς Ποντίους βοήθειά του, ἐπειδὴ φαίνεται πὼς πραγματικὴ ἐπιδίωξη τῶν Ἀμερικανῶν ἦταν ἡ διατήρηση τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς ψυχορραγούσας ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀναδυόμενης νέας Τουρκίας. Εἶναι δὲ ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὴ ἡ ἐπισήμανση τοῦ Ποντίου Μητροπολίτου Δράμας Παύλου (Ἀποστολίδη) ὅτι: «Οἱ σύμμαχοι τῆς Ἑλλάδας γιὰ ἄλλη μία φορὰ ἀπέδειξαν τὸ πόσο φίλοι εἶναι: πλούσιοι πάντοτε σὲ ὑποσχέσεις καὶ φειδωλοὶ μέχρι ἀγανακτήσεως στὴν ἐκπλήρωσή τους».

Ἰδιαίτερες καὶ διεξοδικὲς ὑπῆρξαν οἱ συνομιλίες τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου μὲ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο στὸ περιθώριο τῆς Διασκέψεως γιὰ τὴν Εἰρήνη στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος βέβαια ἦταν γνώστης τῶν κινήσεων τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλὰ ἀρχικῶς τουλάχιστον εἶχε λάβει ἀντίθετη θέση καὶ δὲν ταυτιζόταν μὲ τὶς πρωτοβουλίες τῶν ὅπου γῆς Ποντίων.

Ἡ κυβέρνηση τοῦ Βενιζέλου σὲ ἕνα γενικὸ ἐπίπεδο ἀρχῶν ἦταν ἀρχικῶς σύμφωνη μὲ τὸν ἀγῶνα καὶ τὶς ἐθνικὲς διεκδικήσεις τῶν Ποντίων, ἀλλὰ στὸ Συνέδριο τῆς Εἰρήνης στὸ Παρίσι, ποὺ ἄρχισε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1918 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος πιεζόμενος ἀπὸ τὶς λεγόμενες «συμμαχικὲς μεγάλες δυνάμεις» δὲν συμπεριέλαβε τὸ φλέγον καὶ ζωτικῆς σημασίας ζήτημα τοῦ Πόντου στὸ φάκελο τῶν ἑλληνικῶν διεκδικήσεων καὶ παρὰ τὶς ἔντονες διαμαρτυρίες τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου συμφώνησε νὰ παραχωρηθεῖ ἡ περιοχὴ τοῦ Πόντου στὴν Ἀρμένικη Δημοκρατία καθὼς κατ' ἐκείνη τὴν χρονικὴ περίοδο καὶ οἱ Ἀρμένιοι ἀγωνίζονταν, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐθνική τους αὐτοσυνειδησία. Τοῦτο συνέβη δυστυχῶς, διότι ὁ Ἐλ. Βενιζέλος εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν Πρόεδρο τῆς ἀρμενικῆς ἀντιπροσωπείας στὸ Παρίσι τὴν προσάρτηση τοῦ Βιλαετίου τῆς Τραπεζοῦντος στὸ ὑπὸ ἵδρυση Ἀρμενικὸ κράτος. Πρὸς τοῦτο εἶχε καταθέσει καὶ σχετικὸ ὑπόμνημα στὴ Διάσκεψη, τὸ ὁποῖο ἐρχόταν εὐθέως σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ αἴτημα τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου γιὰ τὴν ἵδρυση ἀνεξάρτητου Ποντιακοῦ κράτους.

Ἡ παρουσία τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου στὸ Παρίσι ἀπέβλεπε παντὶ τρόπῳ καὶ πάσῃ δυνάμει στὸ νὰ μεταπείσει τὸν Ἐλ. Βενιζέλο προκειμένου νὰ μεταστραφεῖ ἡ ἐν γένει στάση τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀπέναντι στὶς δίκαιες διεκδικήσεις τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου, στόχος ποὺ τελικῶς ἐπετεύχθη, ἀφοῦ προκρίθηκε ἡ λύση γιὰ τὴν ἵδρυση αὐτόνομου Ποντιακοῦ κράτους στὸ πλαίσιο μιᾶς Ποντοαρμενικῆς Συ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Δελτίον τύπου τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ) σχετικὰ μὲ δηλώσεις τῆς Ἀναπλ. Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ τῆς ΟΛΜΕ διὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Μὲ ἀφορμὴ ἀφενὸς ὅσα δήλωσε ἡ νέα Ἀναπληρώτρια Ὑπουργὸς Παιδείας, κ. Σία Ἀναγνωστοπούλου, σὲ συνέντευξή της «Στὸ Κόκκινο» καὶ ἀφετέρου ἕνα Δελτίο Τύπου τῆς ΟΛΜΕ, σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωση νὰ ὑπενθυμίσει πρὸς ὅλους ὅτι τὸ ζήτημα ἔχει λυθεῖ ὁριστικὰ μὲ τελεσίδικες ἀποφάσεις τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ποὺ δεσμεύουν τὴ διοίκηση καὶ ἑπομένως τὴν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἅπαντες οἱ ἁρμόδιοι γιὰ τὴ λήψη ἀποφάσεων ἀλλὰ καὶ οἱ συνάδελφοι συνδικαλιστὲς ὀφείλουν νὰ μελετήσουν σὲ βάθος τὸ περιεχόμενο τῆς τελευταίας Ἐγκυκλίου καθὼς καὶ τῶν σχετικῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, πρὶν προβοῦν σὲ προτάσεις καὶ διατυπώσουν ἀπόψεις γιὰ τὸ ζήτημα.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιος τοῦ τ. Ὑπουργοῦ Παιδείας Ἀ. Λοβέρδου γιὰ τὶς ἀπαλλαγὲς ἀποτελεῖ ἀκριβῶς συμμόρφωση τῆς ἡγεσίας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μὲ τὸ περιεχόμενο τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ποὺ προέκυψε μετὰ ἀπὸ ἐντατικὴ ἐνασχόληση μὲ τὸ ζήτημα στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ τὶς σχετικὲς ἀπαραίτητες παρεμβάσεις τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων.

Ἐὰν ἡ Ἕνωση Ἀθέων ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 15-20 μέλη, θεωρεῖ «Ἐλπιδοφόρο ξεκίνημα γιὰ τὴν νέα ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας» τὶς δηλώσεις τῆς Ἀν. Ὑπουργοῦ, τοῦτο θὰ πρέπει νὰ βάλει σὲ σκέψεις τὴν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιὰ τὸ ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀνακινοῦν ἕνα ζήτημα ποὺ ἔχει ὁριστικὰ ἐπιλυθεῖ καὶ ποιὲς σκοπιμότητες ἐξυπηρετοῦν.

Ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων περίμενε ἀπὸ ὅσους στελεχώνουν αὐτὴν τὴν Κυβέρνηση νὰ ἔχουν τὴν διάθεση νὰ διαλέγονται μὲ τοὺς κλάδους τῶν ἐκπαιδευτικῶν, πρὶν νὰ ἀποφασίζουν γιὰ θέματα ποὺ τοὺς ἀφοροῦν ἄμεσα. Πιστεύουμε ὅτι ἀποφάσεις ποὺ παίρνονται ἐν βρασμῷ καὶ χωρὶς συζήτηση καὶ ἀναζήτηση λύσεων σὲ ἄμεση συνεργασία μὲ τοὺς ἐνδιαφερόμενους ἐκπαιδευτικούς, μόνον σὲ κακὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν παιδεία μας μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν.

Ἡ παιδεία μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σοβαροὺς καὶ ἐμπεριστατωμένους, ἀπὸ παιδαγωγικῆς πλευρᾶς, χειρισμοὺς καὶ σὲ κάθε περίπτωση δὲν ἀντέχει σὲ ἄλλους ἐπιπόλαιους πειραματισμούς.

Γιὰ ὅλα τὰ παραπάνω ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων:

1. Ἐκφράζει τὴν ἀντίθεσή της σὲ ἀποφάσεις ποὺ ἀφοροῦν τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ λαμβάνονται αὐθαίρετα καὶ αὐταρχικὰ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Θεολόγων ἐκπαιδευτικῶν.

2. Δηλώνει ἕτοιμη νὰ συνεργασθεῖ στενὰ μὲ τὴ νέα ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ὥστε νὰ ὑπάρξει σαφὴς καὶ ἐμπεριστατωμένη ἐνημέρωση σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅσων ἔχουν προκύψει ἀπὸ τὸ 2008 καὶ ἑξῆς ὁπότε καὶ δημιουργήθηκε, ὡς μὴ ὤφειλε, τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ διάλογος καὶ ἡ ἐνημέρωση μὲ τὴ νέα Ἀν. Ὑπουργὸ Παιδείας εἶναι ὁ μόνος τρόπος ποὺ μπορεῖ νὰ λειτουργήσει γόνιμα γιὰ ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργείου ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσα τοὺς ἐκπαιδευτικούς.

3. Λυπούμαστε γιὰ τὴν διοίκηση τῆς ΟΛΜΕ ποὺ ἀποφάσισε νὰ μὴ συνεργάζεται μὲ τὸν κλάδο μας γιὰ θέματα ποὺ μᾶς ἀφοροῦν, ἀλλὰ νὰ ἐνεργεῖ αὐθαίρετα σὲ βάρος καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μας, κάτι τὸ ὁποῖο θεωροῦμε ὅτι δὲν τιμᾶ καθόλου τὸ ΔΣ τῆς ΟΛΜΕ.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΩΝΤΩΝ...

«Ἄρχισε ἡ "ἀνοικοδόμηση" τῆς κατεστραμμένης Χώρας μας μὲ τὸ κατεπεῖγον "γκρέμισμα" τῶν Θρησκευτικῶν!»

Τοῦ ***κ. Δημ. Ἰ. Κάτσουρα,*** *Θεολόγου*

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους γίνεται διάκριση σέ βάρος (τῆς διδασκαλίας) ἑνὸς μαθήματος, τό ὁποῖο θεωρεῖται πλέον ἐπισήμως τό μόνο προαιρετικό στήν Ἑλληνική ἐκπαίδευση (ἀπό τή στιγμή πού πλέον μέ προφορική ἀναιτιολόγητη δήλωση τοῦ Γονέως, σύμφωνα μέ ἀπόφαση τῆς κ. Σίας Ἀναγνωστοπούλου, ἀναπληρώτριας Ὑπουργοῦ Παιδείας, τό παιδί θά τυγχάνει ἀπαλλαγῆς!). Τό μάθημα αὐτό ἀφορᾶ σέ δομικό στοιχεῖο τῆς ἰδιοπροσωπίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς πολιτισμικῆς ταυτότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί γενικῶς τῶν Ἑλλήνων, κατά τούς τελευταίους 18 αἰῶνες τῆς ἱστορικῆς πορείας καί παρουσίας τοῦ Γένους μας! Τό δομικό αὐτό στοιχεῖο εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία καί τό μάθημα εἶναι τά Θρησκευτικά! Συνεπακόλουθα καί οἱ ἐκπαιδευτικοί ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι τό διδάσκουν, ἀντιμετωπίζονται καί θεωροῦνται ἐμμέσως πλήν σαφῶς ὡς δευτέρας κατηγορίας ἐκπαιδευτικό προσωπικό! Οὐσιαστικῶς τό γεγονός αὐτό, τό ὁποῖο ἀνακύπτει, ὡς προελέχθη, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ Ὑπουργείου (πάλαι ποτέ Ἐθνικῆς) Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων, συνιστᾶ εὐθεῖα προσβολή τοῦ ὑπάρχοντος (καί ὑπό τῶν κυβερνώντων πλήρως ἀπαξιωθέντος) Συντάγματος καί σαφῆ προσπάθεια περιθωριοποιήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἐξοστρακισμοῦ της ἀπό τήν δημόσια ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων. Κακή ἀρχή κάνουν οἱ ἰθύνοντες καί μάλιστα σπεύδοντες καί εἶναι βέβαιο ὅτι ἔτσι βαδίζοντες θά ἔχουν καί κακό τέλος!

Ἡ ἐκδίκησις

«Εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος». (Ρωμ. ιθ΄ 18,19).

Ἐὰν εἶναι δυνατόν, νὰ ἔχετε εἰρηνικὲς σχέσεις μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ μὴ ὑπερασπίζεσθε τὸν ἑαυτόν σας μὲ ἐκδικήσεις, ἀλλὰ δῶστε τόπο στὴν ὀργή, διότι εἶναι γραμμένο: Ἐγὼ δὰ πάρω τὴν ἐκδίκηση. Ἐγὼ δὰ ἀνταποδώσω, λέγει ὁ Κύριος.

Ἐμεῖς ἐντολὴ ἔχομε μία καὶ μόνον, τὴν ἀγάπη. «Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ» (Α΄ Ἰω. δ΄ 21).

Καὶ αὐτὴν τὴν ἐντολὴ ἔχομε ἀπὸ τὸν Θεό, ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Θεό, νὰ ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀδελφό του.

Ἕνας Γέροντας εἶχε πεῖ:

- Αὐτὸς ποὺ κλέβει ἢ λέγει ψέματα ἢ κάνει ὁποιαδήποτε ἄλλη ἁμαρτία, πολλὲς φορὲς μετὰ τὴν ἁμαρτία ἀναστενάζει καὶ κατηγορεῖ τὸν ἑαυτό του. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔχει μνησικακία στὴν ψυχή του καὶ ὅταν τρώει καὶ ὅταν κοιμᾶται καὶ ὅταν βαδίζει, κατατρώγεται σὰν ἀπὸ σαράκι καὶ ἔχει πάντα τὴν ἁμαρτία του ἀχώριστο σύντροφο.

Ἡ προσευχή του γίνεται κατάρα καὶ οἱ κόποι του ὅλοι πᾶνε χαμένοι, ἔστω κι ἂν χύση τὸ αἷμα του γιὰ τὸν Χριστό.

* * *

Ἀναφέρεται στὸν βίο τοῦ Ὁσίου Σισώη.

Κάποιος ἀδελφὸς ποὺ εἶχε ἀδικηθῆ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἀδελφὸ πῆγε στὸν Ἀββᾶ καὶ τοῦ λέει:

- Ἀδικήθηκα ἀπὸ ἕνα ἀδελφὸ καὶ θέλω νὰ πάρω ἐκδίκηση.

Ὁ Γέροντας θέλοντας νὰ τὸν στηρίξη τοῦ εἶπε:

- Ὄχι, τέκνον μου. Ἄφησε καλύτερα στὸν Θεὸ τὴν ἐκδίκηση.

- Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἐπέμενε ἐκεῖνος, ὥσπου νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Γέροντας.

- Ἄς προσευχηθοῦμε, ἀδελφέ.

Σηκώθηκε τότε ὁ Ἀββᾶς καὶ εἶπε:

- Κύριε, δὲν σὲ ἔχουμε πλέον ἀνάγκη νὰ φροντίζης γιὰ μᾶς. Γιατὶ μόνοι μας παίρνουμε τὸ δίκιο μας.

Ὅταν ὁ ἀδελφὸς ἄκουσε αὐτό, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γέροντος καὶ εἶπε:

- Δὲν θέλω πλέον νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀδελφό μου. Συγχώρεσέ με, Ἀββᾶ.

* * *

Νὰ πῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει πῶς νὰ ἐκδικηθοῦμε κάποιον ποὺ μᾶς ἔβλαψε:

«Οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἶναι εὐγνώμονες, δὲν στενάζουν τόσο γιὰ τὰ κακά, ὅσο γιὰ τὰ ἀγαθά, μὲ τὰ ὁποῖα εὐεργετοῦνται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀδικήσει. Τὸ νὰ μὴ ἀνταποδίδει τὴν εὐεργεσία ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει εὐεργετηθεῖ, ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν εἶναι ἐκδήλωση τῆς κακίας, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ ἐπισύρει μομφὴ καὶ χλευασμό. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐπιφέρει πράγματι ἔπαινο κι ἐπιδοκιμασία κι εὐφημία ἀπ᾽ ὅλους εἶναι αὐτό, δηλαδὴ τὸ νὰ μὴ ἀνταποδίδει κανεὶς κι ἂν ἀκόμη ὑπέστη κακὴ μεταχείριση. Γιὰ τοῦτο βλίβονται πρὸ πάντων μ᾽ αὐτό. Ἑπομένως, ἂν θέλεις νὰ ἐκδικηθεῖς, ἐκδικήσου μὲ τὸν τρόπο αὐτόν. Στὰ κακὰ ἀνταπόδωσε ἀγαθά, γιὰ νὰ κάνεις αὐτὸν καὶ ὀφειλέτη καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχεις μία θαυμάσια νίκη. Ὑπέστης κακὴ μεταχείριση, εὐεργέτησε, ἀπόκρουσε τὸν ἐχθρό κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο. Γιατὶ ἂν μὲν ἀνταποδώσεις, ὅλοι σὲ κατακρίνουν ἔτσι ὅπως κι ἐκεῖνον. Ἂν ὅμως ὑπομείνεις, διαφορετικὰ θὰ σὲ ἐπιδοκιμάσουν καὶ θὰ σὲ θαυμάσουν, ἐκεῖνον ὅμως θὰ τὸν κατηγορήσουν».

(Ἀπ᾽ τὴν Στ΄ Ὁμιλία του «ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ»)

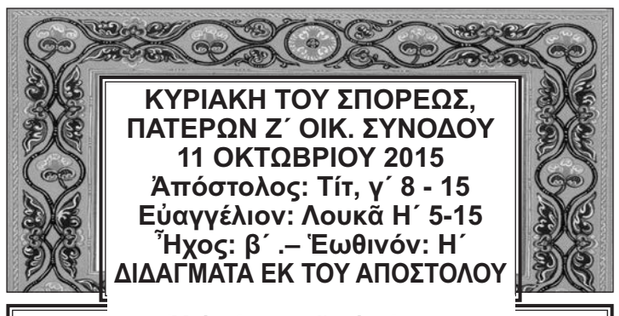

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ, ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ΄ ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ
11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Τίτ, γ΄ 8 - 15
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ Η΄ 5-15
Ἦχος: β΄ .– Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀγάπης

Ἂν καὶ δὲν ὑφίσταται ἐργοσωτηρία, ἀλλὰ Χριστοσωτηρία, δὲν σῴζεται δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἔργων, ἀλλὰ διὰ τῆς Πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅμως καὶ τὰ ἔργα πίστεως κρίνονται ὡς ἀναγκαῖο συμπλήρωμα γιὰ τὴν πνευματικὴ προκοπὴ τοῦ συνειδητοῦ πιστοῦ. Αὐτὰ τὰ ἔργα ἀποδεικνύουν τὴν πίστη καὶ βεβαιώνουν τὴν ἀγαθὴ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κάνει λόγο πρὸς τὸν μαθητή του Τίτο, ἐπίσκοπον τῆς Κρήτης, περὶ τῶν ἔργων τῶν καλῶν. Φυσικὰ ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει στὸ ἐνεργητικό του κάτι τὸ καλό, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ συμπάθεια καὶ ἡ συμπαράσταση εὑρίσκονται στὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ ὅμως τὸ Ἀποστολικό μας κείμενο μᾶς ὁδηγεῖ ὄχι σὲ κάτι τὸ ἁπλὸ καὶ τὸ περιστασιακό, ἀλλὰ σὲ ἔργα γενικώτερα χριστιανικῆς προνοίας ποὺ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη. Σὲ ἔργα τὰ ὁποῖα ὀργανώνουν καὶ διευθύνουν οἱ πιστοὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ προσφορὰ ποὺ χρειάζεται νὰ καταβληθεῖ χρηματικὴ βοήθεια, θυσία καὶ κόστος καὶ γενικώτερα σὲ ὀργανωμένη μέριμνα, δοθέντος ὅτι "οἱ καιροὶ οὐ μενετοί", ἕνεκεν ἀποστασίας, ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας καὶ νομοτελειακῆς λειτουργίας τῶν πνευματικῶν νόμων.

Φυσικὰ σὲ τέτοιες καταστάσεις συστρατεύσεως, ἀλλοίμονο ἐὰν ὁ Χριστιανὸς ἀπαντήσει "ζεύγη βοῶν ἠγόρασα, ἔχε με παρητημένον". Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ κάτι βαθύτερο, πνευματικώτερος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον τὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπιβάλλεται νὰ ἐνστερνισθοῦν τὴν Ἀποστολική, δηλαδὴ Ἀγιοπνευματικὴ Ἐπιταγή. Ὅτι δηλαδὴ τὰ καλὰ ἔργα ποὺ εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἑξομοιώνουν τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὸν Πανάγαθον Κύριον. Αὐτὸς εἶναι ὁ εὐλογημένος προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐκτελεῖ μὲ ἀκρίβεια τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς τοῦ "ἐν τοῖς οὐρανοῖς". Νὰ γίνει ὅσο τὸ δυνατὸν ὅμοιος μὲ αὐτόν. Καὶ ὁπωσδήποτε αὐτὸ καλλιεργεῖται καὶ καρποφορεῖ διὰ τῆς καλοσύνης.

Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ κρίνεται ἀναγκαῖο νὰ ἐμβαθύνουμε ἔτι πλέον στὸ θέμα τῆς ἀνάγκης τῶν καλῶν ἔργων, ἀφοῦ αὐτὰ ἀποβλέπουν στὴν ἀνακούφιση τοῦ πλησίον. Στὸν πλησίον ποὺ ὅσο "ξένος" κι ἂν εἶναι, οὐδέποτε παύει νὰ εἶναι ἀδελφός μας. Καὶ ἂν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πόσο μᾶλλον ἰσχύει γιὰ τοὺς ὁμοδόξους καὶ ὁμοεθνεῖς ποὺ δεσμοὶ εὐλογίας καὶ αἵματος μᾶς συνδέουν. Χρειάζεται ἄραγε νὰ ἀναπτύξουμε τί ἐστὶ ἐλεημοσύνη πρὸς τοὺς πτωχούς, τί ἐστὶ προστασία στὰ ὀρφανά, τί ἐπίσκεψις στοὺς ἀσθενεῖς, τί παρηγοριὰ στοὺς θλιμμένους καὶ τόσες ἄλλες περιστάσεις ποὺ καθημερινῶς ἀντιμετωπίζουμε καὶ ὁλονὲν καὶ περισσότερο θὰ αὐξάνουν λόγῳ κακῆς χρήσεως τῶν ἀγαθῶν καὶ τοῦ πλούτου ποὺ ἔως χθὲς ὅλοι μας ἀσυνειδήτως διασπαθίσαμε; Μόνο ὅποιος θεληματικῶς κλείνει τοὺς ὀφθαλμούς του ἀρνεῖται νὰ βιώσει καὶ αὐτὲς τὶς "πληγὲς τοῦ Χριστοῦ".

Ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι ἀκόμη βασικὸ, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ τονίσουμε. Ὅτι τὰ καλὰ ἔργα ὄχι μόνο ἀνακουφίζουν τὸν πένητα καὶ πάσχοντα στὸ σῶμα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀποβλέπουν στὴν σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ. Τὴν ψυχικὴ σωτηρία καὶ ἀπολύτρωση. Πόσες φορὲς λησμονοῦμε καὶ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Μᾶς διαφεύγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν πάσχει μόνο σωματικῶς καὶ ὑλικῶς. Πάσχει, κυρίως ψυχικῶς. Ὑποφέρει ἀπὸ τὸ κακό, τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες, βασανίζεται ἀπὸ τὸ λυσσασμένο θηρίο τῆς ἁμαρτίας. Οἱ αἰμοροοῦσες σωματικὲς πληγές, σὲ οὐδεμία τῶν περιπτώσεων μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸν ἀβάσταχτο πόνο τῶν ψυχικῶν τραυμάτων καὶ τῶν πνευματικῶν πληγῶν, ποὺ φέρει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀποστασίας καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀγνοεῖ τὸν Μεγάλο Ἰατρό. Αὐτὸν ποὺ εἶπε "Δεῦτε πάντες πρός με οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς". (Ματθ. ια΄ 28).

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνει αὐτό, γιὰ νὰ γνωρίσει καὶ προσεγγίσει ὁ ἄνθρωπος τὸν Σωτῆρα Χριστό, ἐκτὸς τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ὑπάρχει στὴν συνείδηση, ὀπωσδήποτε χρειάζεται καὶ κάποια ἁπλὴ ἔως καὶ ἔντονη, διακριτικὴ βεβαίως παρακίνηση. Ἀπαιτεῖται τὸ κήρυγμα καὶ ἡ διδασκαλία τῆς πίστεως. Φυσικὰ εἶναι ἀδύνατον ὅλοι νὰ εἶναι ἱεροκήρυκες, μποροῦν ὅμως καὶ πρέπει μὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ προσευχῆς, μαζὶ μὲ τὴν ὑλικὴ συνδρομὴ νὰ προσφέρεται καὶ ὁ καλὸς ὁ λόγος. Μία συμβουλὴ μὲ πολὺ διάκριση καὶ μία ἀδελφικὴ νουθεσία, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς ἔχουμε περάσει ἀπὸ τὰ ἴδια κακοτράχαλα μονοπάτια τοῦ κακοῦ καὶ ἔχουμε δοκιμάσει τὸ ὀλισθηρὸ παγοδρόμιο τῆς εὐπερίστατης ἁμαρτίας. Κυρίως δὲ μὲ τὸ ἴδιο τὸ ζωντανὸ παράδειγμα τῆς Ὀρθοδόξου πνευματικότητος, μαζὶ μὲ τὴν ὁποιαδήποτε βοήθεια, γινόμαστε τὰ ὄργανα τῆς Χάριτος, ὥστε ἡ κοινωνία μας νὰ συνεχίσει νὰ ὑπάρχει μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἐλπίδας καὶ εἰρήνης. Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι "τὰ ἔργα τὰ καλὰ" ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο συνεργὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μεταστρέφουν - ἐξαγγνίζουν καὶ ἐξαγιάζουν τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὶς ὁποῖες ὁ Ἐλεήμων Κύριος ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ὑπέστη τὸν Σταυρικὸ θάνατο.

Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ "καλὰ ἔργα" εἶναι ὠφέλιμα καὶ γ᾽ αὐτοὺς ποὺ τὰ ἐνεργοῦν;

Πόσο δίκαιο εἶχε μία φιλεύσπλαγχνη ψυχή, ὅταν ρωτήθηκε κάποτε, "μὰ γιατί δὲν κρατᾶς τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτό σου; Γιατί τὰ σκορπίζεις ὅλα;" καὶ μὲ χάρη καὶ παιδικὴ ἀφέλεια ἀπάντησε· "Φυσικὰ ἐνεργῶ κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο διότι οἱ ἀδελφοί μου ἔχουν ἀνάγκες πολλές, ἀλλὰ κυρίως δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τίποτε, διότι θὰ μαραζώσω. Τὸ ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη. Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ τὴν ὕπαρξή μου νὰ κρατᾶ τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ". Καὶ τόνισε πολὺ χαρακτηριστικὰ "ἀνάγκη μου ἐστὶ ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ προσφορὰ στοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Ἰησοῦ".

Ἀλλὰ μετὰ ἀπ᾽ αὐτὴν τὴν ὁμολογία καὶ τὴν προτροπὴ-ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, μποροῦμε νὰ προσθέσουμε τίποτε δικό μας;

Τοῦτο μόνο ἐπισημαίνουμε καὶ ἂς κλείσουμε τὴν θεωρία, γιὰ νὰ περάσουμε στὴν ἐνεργὸ πρακτικὴ ἀγάπη.

Ὅταν μαζεύουμε, γεμίζει ἡ χούφτα μας γιὰ νὰ τὰ χάσουμε καὶ πάλι. Ὅταν ὅμως σκορπίζουμε, ξεχειλίζει ἡ καρδιά μας. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

Μόλις ἐκυκλοφορήθη: ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΣΕΠΗΣ ΤΗΣ Π.Ο.Ε. τοῦ ἔτους 2016

Ἐκυκλοφορήθη τό Ἡμερολόγιο τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» τοῦ ἔτους 2016 μέ θέμα: «Ἡ προστασία τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν ἀπὸ τὶς πλάνες τῶν Αἱρέσεων». Μᾶς ἐνημερώνει τί σημαίνει αἱρετικός -ἂν ἔχουν μυστήρια οἱ αἱρετικοί, -ἂν εἶναι Ἐκκλησία, -ἂν ἐπιτρέπεται οἱ αἱρετικοὶ νὰ στέκωνται παρόντες στήν θεία Λειτουργία.

- Τί σημαίνει Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν; - Πρέπει νὰ συνεχισθοῦν οἱ διαθρησκειακοὶ διάλογοι;

Ἡμερολόγιο ἔγχρωμο, καλαίσθητο καὶ ἀπαραίτητο σὲ κάθε Ὀρθόδοξο Χριστιανό. **Τιμᾶται 1€**

Προτομὴ τοῦ ἐθνομάρτυρος Ἀρχ. Κύπρου Κυπριανοῦ εἰς τὸ Ἰάσιον

Συμφώνως πρὸς τὸ ikypros.com τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Μὲ πρωτοβουλία τῆς πρώην πρέσβεως τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας στὴν Ρουμανία Πόπης Ἀβραάμ, τοῦ ἐπιτίμου πρόξενου τῆς Κύπρου στὴν Ρουμανία Μάμα Κουτσογιάννη καὶ μὲ τὴ οἰκονομικὴ στήριξη τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν Ρουμάνο γλύπτη Ion Ladea προτομὴ τοῦ Ἐθνομάρτυρα Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ (1756-1821).

Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση, ἡ προτομὴ τοποθετήθηκε σὲ κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως τοῦ Ἰασίου, ποὺ τιμητικὰ ὀνομάστηκε πρὸ εἰκοσαετίας πλατεῖα ἑλληνορουμανικῆς φιλίας. Ἡ πλατεῖα βρίσκεται σὲ κοντινὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἡγεμονικὸ ναὸ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, στὸν ὁποῖο διακόνησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυπριανὸς (1783-1802) στὴν πόλη τοῦ Ἰασίου γιὰ δεκαεννέα χρόνια. Ἡ τελετὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τελέστηκε τὴν Τετάρτη, 23 Σεμπτεμβρίου, ἀπὸ τὸν πρέσβυ τῆς Κύπρου στὴν Ρουμανία Δημήτρη Χατζηαργυροῦ καὶ τὸν ἀντιδήμαρχο τῆς πόλης Mihai Chirica».

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ Ἁγιοπατερική στάσις ἔναντι τῶν αἱρετικῶν

(2ον - Τελευταῖον)

Ὅταν ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης[25] «ἀγωνιζόταν στὴν Καψάλα, κλήθηκε μία μέρα ἀπό τούς προεστῶτες τοῦ Ἁγίου Ὄρους νά συζητήσει μέ κάποιους παπικούς γιά τά δόγματα τῆς πίστεως. Τήν στιγμή πού ἐμφανίστηκε ὁ Νικόδημος στήν αὐλή τοῦ Πρωτάτου, στὶς Καρυές, μέ κουρελιασμένο ράσο, μέ μισοχαλασμένα ὑποδήματα, οἱ παπικοί διαμαρτυρήθηκαν θεωρώντας τήν παρουσία τοῦ παράξενου μοναχοῦ ὡς προσβολή. Ὅμως τούς εἶπαν ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ὁ διδάσκαλος, μέ τόν ὁποῖον θά συζητήσουν. Κάθε λέξη τοῦ φωτισμένου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτη ἦταν γιά τούς αἱρετικούς σάν βροντή, σάν ἀστραπή πού καίει τά ξερά καί τά ἄχρηστα. Οἱ παπικοί ρώτησαν ἄν ὑπάρχουν καί ἄλλοι σάν τόν Νικόδημο στό Ἅγιον Ὄρος καί ὁ Νικόδημος ἀπάντησε πρῶτος: "Πλῆθος ὁμολογητῶν μοναχῶν ὑπάρχει καί ἐγώ εἶμαι ὁ μικρότερος!"»[26].

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος[27], στόν λόγο πού ἔγραψε γιά τόν ἅγιο Μᾶρκο τόν Εὐγενικό, τόν ὁποῖο ἀποκαλεῖ «Μᾶρκος ὁ Ἀντίπαπας Ἅγιος», προτρέπει: «Ἄς κρατοῦμε λοιπόν στερεή τήν πατρική μας εὐσέβεια. Ἄς μένουμε στά ἔθιμα καί τά ὅρια τῆς ἁγίας μας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία γεννηθήκαμε κι ἀναγεννηθήκαμε κι ἀνατραφήκαμε, μέ τόν θεϊκό της λόγο καί μέ τ᾽ ἄχραντα μυστήριά της. Ἄς ἀποφεύγουμε τούς παπιστές ὡς μιάσματα καί, γιά νά τό ποῦμε ἁπλά, ὡς στ᾽ ἀλήθεια αἱρετικούς, γιά ν᾽ ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς, ἀπό τήν καθαρότητα τῆς πίστης μας, νά ἔχουμε μερίδιο, μ᾽ αὐτόν τόν θεῖο δάσκαλο καί Πατέρα μας[28] καί μέσῳ αὐτοῦ καί μαζί μ᾽ αὐτόν, μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό[29]».

«Πρέπει νά ξέρεις», λέγει ὁ ἅγιος Νικόλα

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Δυτικοῦ πνεύματος εἰς τὴν πολιτικὴν – Ἡ ἅλωσις τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους (1204)

(2ον)

Πρὶν νὰ δοῦμε τί ἀκριβῶς συνέβη τὸ 1204, ὅταν οἱ Φράγκοι λεηλάτησαν καὶ ἅλωσαν τὴν βασιλεύουσα Πόλη, τὴν Κωνσταντινούπολη, θὰ ἦταν ἀρκετὰ χρήσιμο νὰ προσπαθήσουμε νὰ καταλάβουμε τὴν χαοτικὴ διαφορὰ τῆς νοοτροπίας ἀλλὰ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στοὺς Φραγκολατίνους καὶ στοὺς Ρωμηοὺς κατοίκους τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ Κ. Ἰ. Γιαννακόπουλος[1] τὸ νὰ ἀναλύσουμε τὴν πολιτιστικὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἄσκησε ὁ Βυζαντινὸς πολιτισμὸς στὴν Δύση «εἶναι σύνθετο πρόβλημα ποὺ καλύπτει περισσότερα ἀπὸ χίλια χρόνια ἱστορίας καὶ περιλαμβάνει, μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο, τὶς περισσότερες χῶρες τῆς Εὐρώπης». Σὲ γενικὲς γραμμές, καὶ ὑπεραπλουστεύοντας πολὺ ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ ἀποτελέσει πεδίο σπουδῆς καὶ ἔρευνας μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς, μποροῦμε νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα πὼς οἱ Δυτικοὶ ἔχοντας ἕνα λιγότερο ἀνεπτυγμένο πολιτισμό, προσπάθησαν νὰ ἀντλήσουν στοιχεῖα ἢ/καὶ νὰ ἐπηρεαστοῦν ἀπὸ τὸν ἀρκετὰ πιὸ σύνθετο, σαφῶς πιὸ ἀνεπτυγμένο καὶ κυρίως πιὸ ἀναγνωρισμένο παγκοσμίως, Βυζαντινὸ πολιτισμό.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μεσαιωνικῆς περιόδου, τὸ χάσμα στὴν νοοτροπία καὶ στὸ ἦθος ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὸ Βυζάντιο καὶ στὴν Δύση μεγάλωνε ὁλοένα καὶ περισσότερο, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη ἀποξένωση καὶ τὴν δημιουργία, οὐσιαστικά, δύο κόσμων περίπου τὸν 9ο αἰῶνα, ὅπου:

• Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 800 οἱ καμπάνες τοῦ Ἁγίου Πέτρου χτυποῦσαν χαρμόσυνα, καθὼς ὁ πάπας Λέων Γ' ἔχριε μὲ κάθε ἐπισημότητα τὸν Καρλομάγνο[2] αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων! Ἡ αὐτοκρατορία του ἀπλωνόταν στὰ ἐδάφη ποὺ σήμερα ἀπαρτίζουν τὴν Γαλλία, τὴν Ἰταλία, τὴν Αὐστρία καὶ τὴν Γερμανία, ἐνῷ συνόρευε μὲ τὴν Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία.

• Λίγα χρόνια πρίν, τὸ 751, εἶχε προηγηθεῖ ἡ ὑποταγὴ τοῦ Ἐξαρχάτου τῆς Ραβέννας στοὺς Λομβαρδούς. Ἡ ἀπώλεια αὐτῆς τῆς Βυζαντινῆς διοίκησης σήμανε καὶ τὸ τέλος τῆς Βυζαντινῆς παρουσίας στὰ ἐδάφη τῆς Κεντρικῆς καὶ τῆς Βόρειας Ἰταλίας, δηλαδὴ στὰ δυτικὰ τῆς Ἀδριατικῆς θάλασσας. Κυρίως, ὅμως, σηματοδότησε τὴν ἀνακατάταξη τῆς κυριαρχίας στὰ Ἰταλικὰ ἐδάφη. Ἡ ἐν γένει ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ ποὺ ἀκολούθησαν οἱ Λομβαρδοὶ καθόρισε τὴν μετέπειτα ἐξέλιξη καὶ τὴν πορεία τῆς Βενετίας, ἀλλὰ καὶ τὶς σχέσεις τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου μὲ τὸ ἀνερχόμενο στρατιωτικὰ Φραγκικὸ βασίλειο ποὺ ἔπαιξε ρυθμιστικὸ ρόλο τόσο στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Λομβαρδικῶν συμφερόντων[3], ὅσο καὶ μεταξὺ τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν ὑπολοίπων Ἰταλῶν.

• Ὁ F. Dvornic[4] ἐπισημαίνει, ἐπίσης, πὼς ἡ Βουλγαρικὴ ἐπιδρομὴ στὴν Ἰλλυρία στάθηκε ἀκόμη μία ἀφορμὴ γιὰ ρήξη ἀνάμεσα στοὺς Λατίνους καὶ στοὺς Ρωμηούς.

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἀναπτύξουμε μὲ λεπτομέρεια τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἄσκησαν οἱ Βυζαντινοὶ στὸν Δυτικὸ πολιτισμὸ σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὴν φιλοσοφία, στὴν θεώρηση τῆς ἐπιστήμης, στὸ δίκαιο, στὴν πολιτικὴ θεωρία καὶ στὴν διπλωματία, στὴν μουσική, στὴν τέχνη, στὴν ἄσκηση τοῦ ἐμπορίου καὶ κυρίως στὴν Ὀρθόδοξη εὐσέβεια καὶ στὸν ἐξευγενισμένο τρόπο ζωῆς. Ἴσως, πρῶτα ὁ Θεός, μᾶς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ τὰ μελετήσουμε –ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς– στὸ μέλλον.

Αὐτὸ ποὺ θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ προκύψει ὡς συμπέρασμα ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἀναφορά μας εἶναι ἡ στάση τῶν Δυτικῶν ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ αὐτὴν τοῦ Ἑωσφόρου. Οἱ Δυτικοὶ γνώριζαν τὴν Ἀλήθεια, ἐπηρεάσθηκαν ἀπὸ αὐτήν, γνώρισαν τὸν πολιτισμὸ καὶ τὸν τρόπο τῆς ὑγιοῦς σκέψης, ἀλλὰ θέλησαν νὰ αὐτονομηθοῦν, διορθώνοντας τὶς Ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ(!), τὶς ὁποῖες ἡ Αὐτοκρατορία μας εἶχε ὡς Πηγὴ Ζωῆς, τῆς Παρούσης καὶ τῆς Μελλούσης.

Δὲν ἀνέχθηκαν νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὶς ἐντολὲς καὶ τὴν καθοδήγηση τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ κυρίως κάτω ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη ἔκφραση τῆς χριστιανικῆς πίστης. Εἰσήγαγαν κυριολεκτικὰ καινὰ (καινούργια) δαιμόνια στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, δίχασαν τὸν λαὸ καὶ ἀποσκίρτησαν ἀπὸ τὴν Πίστη καὶ τὴν Αὐτοκρατορία.

Ἡ αὐτονομημένη πορεία τους δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐπιστροφὴ στὴν ἀγριότητα, στὴν βαρβαρότητα καὶ στὴν ἀπανθρωπιά. Ἔφτιαξαν ἕνα Θεὸ δυνάστη, ποὺ ἡ δικαιοσύνη Του ἱκανοποιήθηκε μόνο μὲ τὴν θυσία τοῦ Υἱοῦ Του καὶ ἔθεσαν στὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς Θεό. Ἀφοῦ ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὴν παρουσία Του, ὅρισαν ἐκ νέου τὴν ἠθικὴ χωρὶς Ἐκεῖνον καὶ γι' αὐτὸ οὐσιαστικὰ ἐπέβαλλαν τὴν ἀνηθικότητα.

Δυστυχῶς καὶ στὴν Πατρίδα μας φθάσαμε νὰ ἀκολουθοῦμε τοὺς ἀπογόνους τῶν Δυτικῶν Φράγκων. Τὰ σημάδια τῆς κατάρρευσης τῆς Ὀρθόδοξης βιωτῆς τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πορείας, ποὺ εἶχε μὲ ὁδηγό της τὴν Δύση. Ἀφήσαμε τὸν πλοῦτο τῆς Ὀρθοδοξίας μας καὶ καταντήσαμε ζητιάνοι τῶν ἀπογόνων τῶν Φραγκολατίνων, ποὺ μᾶς δανείζουν ἀκριβὰ τὴν προσδοκία μιᾶς καλύτερης καὶ πιὸ πολιτισμένης ζωῆς.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύντομη ἀλλὰ ἀναγκαία παρένθεση τῆς διαφορᾶς τοῦ ἤθους ἀνάμεσα στὴν Ἀνατολὴ καὶ στὴν Δύση, τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα –σὺν Θεῷ– θὰ δοῦμε τὸ τί συνέβη κατὰ τὴν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Λατίνους.

Μ. Β.

Σημειώσεις

1. Κ. Ἰ. Γιαννακόπουλος (D. J. Geanakoplos), Βυζαντινὴ Ἀνατολὴ καὶ Λατινικὴ Δύση, μετάφραση Κώστας Κυριαζῆς, ἔκδ. Ἑστία, Ἀθήνα 1966. 2. Ὁ Καρολομάγνος ἢ Κάρολος ὁ Μέγας (Charlemagne, 2 Ἀπριλίου 742 – 28 Ἰανουαρίου 814) ἦταν βασιλιὰς τῶν Φράγκων ἀπὸ τὸ 768, βασιλιὰς τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τὸ 774 καὶ ἀπὸ τὸ 800 ὁ πρῶτος αὐτοκράτορας στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη. Ἦταν ὁ μεγαλύτερος γιὸς τοῦ Πιπίνου τοῦ Βραχὺ καὶ τῆς Βερτράδης τοῦ Λαόν. 3. Τὸ 755 ὁ Πιπίνος ὁ βραχύς, βασιλιὰς τῶν Φράγκων, προσέφερε τὴν Ραβέννα στὴν Ρώμη. 4. The Slavs: Early History and Civilization, American Academy of Arts and Sciences, 1956.

Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἱερεῖς

Τοῦ ***Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου***

Ἀγαπητοί καί σεβαστοί Συμπρεσβύτεροι Ἱερεῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,

Εὐλογεῖτε!

Στήν ἐπιστολή μου αὐτή πρός σᾶς θέλω, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, νά σᾶς γράψω πάλι γιά τήν Θεία Λειτουργία, ἐπισημαίνοντας μερικά σημεῖα, τά ὁποῖα πρέπει νά προσέχουμε.

1. Ἡ Θεία Λειτουργία ἀρχίζει ἀπό τήν Προσκομιδή, ἡ ὁποία ἔχει ὀνομαστεῖ «Λειτουργία ἐν ἐμβρύῳ»! Ὁ Ἱερεύς τελῶν τήν Προσκομιδή πρέπει νά φέρει ἅπασαν τήν ἱερατική του στολή, καί τό φελώνιο δηλαδή. Ἡ Προσκομιδή πρέπει νά γίνεται μέ ζυμωτό πρόσφορο, ἀλλά, παρακαλῶ, Πατέρες, νά συνιστᾶτε τό ἀλεύρι, μέ τό ὁποῖο ζυμώνουν οἱ εὐλαβεῖς κυρίες τό πρόσφορο, νά εἶναι τοιοῦτο, ὥστε τό πρόσφορο νά εἶναι σφιχτό καί ὄχι νά τρίβεται κατά τήν κοπή του. Ρωτᾶτε τά Μοναστήρια μας, πού κάνουν καλά πρόσφορα, τί ἀλεύρι χρησιμοποιοῦν. Τό εἴπαμε πολλές φορές αὐτό, ἀλλά δέν βλέπω νά γίνεται διόρθωση. Ὁμοίως γιά ἄναμα εἴπαμε νά χρησιμοποιεῖτε κατάλληλο γιά Θεία Κοινωνία, οἶνο μέ καλή γεύση. Προσοχή ὅμως, νά βάζετε τό ἄναμα σέ τέτοια θέση στόν Ναό, ὥστε νά μή ξυνίζει ἀπό τήν πολυκαιρία.

Κατά τήν Προσκομιδή, στό Ἅγιο Δισκάριο καλόν εἶναι, κατά παλαιά εὐσεβῆ παράδοση, νά διακρίνονται οἱ μερίδες ζώντων καί τεθνεώτων. Γι' αὐτό, κατά συμβουλή τοῦ Γορτυνίου (ἀπό τήν Νυμφασία) ἁγίου Πατρός Γερβασίου Παρασκευοπούλου, οἱ μερίδες τῶν ζώντων πρέπει νά ἐξάγονται ἀπό τήν κόρα, οἱ δέ μερίδες τῶν κεκοιμημένων ἀπό τήν ψύχα. Ἐπειδή ἡ Προσκομιδή παλαιότερα γινόταν μετά τό Εὐαγγέλιο καί ἐπειδή οἱ χριστιανοί μᾶς φέρουν ὀνόματα πρός μνημόνευση σέ ἀργοπορημένη ὥρα, ἀλλά καί ἐπειδή ἐμεῖς οἱ Ἱερεῖς μνημονεύουμε κατά τήν Θεία Λειτουργία ὀνόματα, γι' αὐτό προσωπικῶς δέν κάνω τήν Ἀπόλυση κατά τήν τέλεση τῆς Προσκομιδῆς, ἀλλά τήν κάνω σύντομα μετά τήν αἴτηση συγγνώμης πρίν ἀπό τά Ἅγια. Ἂν θέλετε ἀκολουθῆστε καί σεῖς τήν ἴδια τακτική. Ἂν θέλετε.

2. Πρίν ἀπό τήν «Εὐλογημένη Βασιλεία...» πρέπει νά προηγεῖται θυμίαμα. Τό θυμίαμα αὐτό γίνεται μέν κατά τήν Δοξολογία, ἀλλά ἀνήκει στήν Θεία Λειτουργία, πού πρόκειται νά ἀρχίσει. Καί αὐτό τό εἴπαμε πολλές φορές, χωρίς ὅμως νά τό τηρεῖτε. Ὅταν ἔχουμε ἀρχιερατική Λειτουργία τό θυμίαμα δέν γίνεται κατά τήν Δοξολογία, ἀλλά τό κάνει ὁ Ἀρχιερεύς, ὅταν, μετά τήν Μικρά Εἴσοδο, εἰσέρχεται στό Ἱερό Βῆμα, γιατί γι' αὐτόν τότε ἀρχίζει ἡ Θεία Λειτουργία.

3. Θά ἔχετε παρατηρήσει ὅτι σέ κάθε τελετή καί ἀκολουθία τό Ἱερό Εὐαγγέλιο τό ἀναγιγνώσκει ὁ Ἀρχιερεύς. Ἔτσι πρέπει νά γίνεται, γιατί τό Ἱερό Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου τύπος εἶναι ὁ Ἀρχιερεύς. Ἔτσι καί στήν βάπτιση καί στόν γάμο καί στήν κηδεία καί στήν τέλεση ἑνός ἁγιασμοῦ, τό Εὐαγγέλιο ἀναγινώσκεται ἀπό τόν Ἀρχιερέα, ὅταν ἱερουργεῖ. Παραδόξως ὅμως, εἰδικά στήν Θεία Λειτουργία, ὅπου βιώνουμε ἰδιαίτερα τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καί ὅπου ἔχουμε κατ' ἐξοχήν τήν παρουσία τοῦ Κυρίου, βλέπουμε τό Εὐαγγέλιο νά διαβάζεται ἀπό τόν Διάκονο ἤ, ἐλλείψει αὐτοῦ, ἀπό τόν κατώτερο στήν τάξη Ἱερέα. Αὐτό δέν εἶναι καθόλου σωστό. Πῶς ὅμως ἐπικράτησε ἡ λανθασμένη αὐτή τακτική; Κατά τήν ἑρμηνεία τοῦ ἀρίστου λειτουργιολόγου τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ Ἰωάννου Φουντούλη, τό Εὐαγγέλιο στήν Θεία Λειτουργία τό ἀνεγίνωσκε ὁ Ἀρχιερεύς πάντα, πίσω ἀπό τό Ἱερό Βῆμα, ὅπου ἦταν πάλαι ὁ θρόνος του. Ἐπειδή δέ δέν ἀκούοταν (δέν ὑπῆρχαν μεγάφωνα), στό κέντρο τοῦ Ναοῦ στεκόταν ὁ Διάκονος καί ἐπαναλάμβανε τίς φράσεις τοῦ Εὐαγγελίου, πού ἀνεγίνωσκε ὁ Ἀρχιερεύς, γιά νά γίνονται ἀκουστές ἀπό τόν λαό. Ὁ λαός λοιπόν ἔβλεπε καί ἄκουγε τόν Διάκονο ἀπαγγέλλοντα τήν Εὐαγγελική περικοπή καί ἔτσι ἐπικράτησε, λανθασμένα πάλι λέγω, στήν Θεία Λειτουργία τό Εὐαγγέλιο νά ἀναγινώσκει ὁ Διάκονος. Αὐτό μαζί μέ τό ἄλλο, τό ὅτι οἱ ἀναγινώσκοντες τό Εὐαγγέλιο, μερικές φορές τό «σκοτώνουν», πού λέγουμε, μέ κάνει στήν Θεία Λειτουργία νά ἀναγινώσκω ἐγώ ὁ Ἐπίσκοπος τό Εὐαγγέλιο. Δέν εἶναι καινοτομία αὐτό, ἀλλά εἶναι ἐπιστροφή στήν παράδοση. Ἔπειτα, στήν ἀρχιερατική Λειτουργία τά πάντα ἀνήκουν στόν Ἀρχιερέα, γι' αὐτό καί οἱ Ἱερεῖς μόνο μέ τήν ἐντολή καί εὐλογία του λέγουν ἐκφώνησή τινα. Γιά τό Εὐαγγέλιο θέλω πάλι νά πῶ ὅτι πρέπει νά λέγεται μέ ἐμμελῆ ἀνάγνωση καί ὄχι μέ ψαλμωδία. «Τό ἀνάγνωσμα πρόσχωμεν», λέγουμε.

4. Προσοχή, Πατέρες, κατά τόν Καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων. Δηλαδή, προσοχή κατά τήν εὐχή πού λέγουμε μετά τό «Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν». Ἡ σταύρωση διά τῆς χειρός μας στόν ἄρτο, πού εἶναι στό ἅγιο Δισκάριο, πρέπει νά γίνεται πάνω ἀκριβῶς ἀπό τόν ἄρτο καί ὄχι ἀπό μακρυά. Προσοχή πολύ σ' αὐτό. Καί ἡ σταύρωση τοῦ οἴνου, πού εἶναι στό ἅγιο Ποτήριο, πρέπει νά γίνεται ἀκριβῶς πάνω στό ἅγιο Ποτήριο καί ὄχι μακρυά ἀπό αὐτό. Προσοχή σ' αὐτό, ξαναλέγω. Γιά νά τό πετύχετε αὐτό πρέπει βέβαια νά εἶστε ὄρθιοι ἐκείνη τήν ὥρα καί ὄχι γονατιστοί. Ἡ ὥρα αὐτή, Πατέρες, εἶναι ἡ πιό σημαντική, εἶναι ἡ πιό ἱερή καί τρομερή ὥρα. Εἶναι μία θεοφάνεια! Γι' αὐτό, καί μετά τήν τέλεση τοῦ Καθαγιασμοῦ πρέπει ὁπωσδήποτε νά γονατίζουμε (ὅσοι μποροῦν βέβαια), ὡς μία προσκύνηση στόν Χριστό, ὁ Ὁποῖος εὑρίσκεται πλέον ἐνώπιόν μας μέ τό θαῦμα τοῦ Καθαγιασμοῦ! Συνιστῶ λοιπόν νά γονατίζετε τήν τρομερή αὐτή ὥρα καί ἄς εἶναι Κυριακή ἡμέρα. Δέν εἶναι παράβαση τοῦ Κανόνος, πού λέγει «μή κλίνειν γόνυ» τήν Κυριακή, γιατί τό γονάτισμα στόν Κανόνα αὐτόν εἶναι σχῆμα μετανοίας. Ἀλλά τό γονάτισμα κατά τόν Καθαγιασμό εἶναι τιμητική προσκύνηση στόν Δεσπότη Χριστό καί δέν εἶναι ἔκφραση μετανοίας γιά τά ἁμαρτήματά μας. Ὅπως, γιά παράδειγμα, ἂν ἐμφανιστεῖ ἐνώπιόν μας ὁ Χριστός μας καί ἡ Παναγία μας (ἀχ, μακάρι!) καί εἶναι Κυριακή ἡμέρα, δέν θά ποῦμε «Χριστέ καί Παναγιά, ἐλᾶτε αὔριο πού εἶναι Δευτέρα νά σᾶς προσκυνήσω, γιατί σήμερα εἶναι Κυριακή»!... Οἱ Μυροφόρες προσκύνησαν τόν Χριστό ἡμέρα Κυριακή. Καί τήν Κυριακή ἡμέρα λέμε γιά Εἰσοδικό «Δεῦτε ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΩΜΕΝ», καί ὄχι μόνο «προσκυνήσωμεν», ἀλλά καί «ΠΡΟΣΠΕΣΩΜΕΝ» Χριστῷ! Ἀλλά, σημειώνω, εἰδικά γιά τά Μοναστήρια, ἄν ἔχουν παράδοση νά μή γονατοῦν τήν ὥρα τοῦ Καθαγιασμοῦ, ἄν καί θεολογικά διαφωνῶ μέ αὐτό, ὅμως, σέβομαι τήν παράδοσή τους καί παρακαλῶ νά ἀκολουθοῦν αὐτήν καί ὄχι τήν δική μου θέση.

5. Προσοχή, Πατέρες, ὅταν κοινωνᾶτε καί ὅταν καταλύετε τό ἅγιο Ποτήριο. Προσοχή, μή πέφτουν Μαργαρίτες στήν γενειάδα σας καί μή ποτίζεται ὁ μύστακας μέ τό Ἅγιο Αἷμα. Σᾶς εἶχα ἀναφέρει ἐντολή τοῦ ἁγίου Συμεών Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης ὅτι ὁ Ἱερεύς πρέπει νά ψαλιδίζει τόν μύστακά του, ἀκριβῶς γιά τόν λόγο, γιά νά μή ἐμβαπτίζονται οἱ τρίχες τοῦ μύστακος στό ἅγιο Ποτήριο. Νά ψαλιδίζει τόν μύστακα, ἀλλά ὄχι καί τήν γενειάδα. Κατά παρέκβαση λέγω, ἀφοῦ ἡ γενειάδα εἶναι καί αὐτή ἐκφραστική τῆς ἀφιερώσεώς μας στόν Χριστό μέ τήν ἱερωσύνη μας, γιατί μερικοί Ἱερεῖς κόβουν τά γένεια; «Δέν κάνουν τά γένεια τόν παπᾶ», λέγουν αὐτοί πού τά κόβουν. Ἀλλά καί τά ράσα καί τά ἄμφια δέν κάνουν τόν παπᾶ. Λοιπόν, νά καταργήσουμε τά ράσα καί τά ἄμφια;

6. Εὔχομαι, Πατέρες, νά θελχθεῖτε ἀπό τόν γλυκασμό τῆς Θείας Λειτουργίας καί τότε θά νοήσετε μόνοι σας πῶς πρέπει, εὐλαβῶς καί ἱεροπρεπῶς, νά τήν τελεῖτε. Προσωπικῶς, χθές τήν νύχτα (Σάββατο πρός Κυριακή 23 Αὐγούστου), πού διά λόγους ὑγείας ἐτέλεσα μόνος μου μέ ἕνα πιστό τήν Θεία Λειτουργία, θυμήθηκα τήν παλαιά μου, ὡς ἱερεύς συνήθεια, πού λειτουργοῦσα συχνά καί μάλιστα πολλές φορές καί καθημερινά. Μακάρι νά μποροῦσα καί τώρα ὡς Ἀρχιερεύς νά τό ἐφαρμόσω αὐτό, γιά νά κοινωνῶ καθημερινά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μου καί γιά τήν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πού μοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος νά ποιμαίνω.

Ἡ ἀσθένειά μου, γιά τήν ὁποία ἀκούσατε, εἶναι καρδιᾶς ἀσθένεια καί μπορεῖ ἀπότομα νά ἀπέλθω τοῦ ματαίου τούτου βίου. Γι' αὐτό ζητῶ μέ εἰλικρίνεια συγγνώμη ἀπό ὅλους. Ἂν ποτέ ἤλθα σέ διενέξεις μαζί σας, ὁμολογῶ ταπεινά ὅτι τό φταίξιμο ἦταν δικό μου. Γι' αὐτό καί πάλι σᾶς ζητῶ εἰλικρινά συγγνώμη. Τόν ἀγώνα μου κάνω καί ἐγώ, σεβαστοί μου Πατέρες. Ἄλλοτε τά καταφέρνω, ἄλλοτε δέν τά καταφέρνω. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας, διά πρεσβειῶν τῆς καλῆς μας Παναγίας, ἄς μᾶς συγχωρέσει ὅλους καί ἄς μή μᾶς στερήσει τήν ἐπουράνιό Του Βασιλεία. Συγχωρέστε με καί ὁ Θεός ἄς συγχωρήσει καί ὅλους ἐσᾶς.

Εὔχομαι τήν εὐλογία τῆς Παναγίας στήν οἰκογένειά σας καί τήν ἱερά σας ποίμνη.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

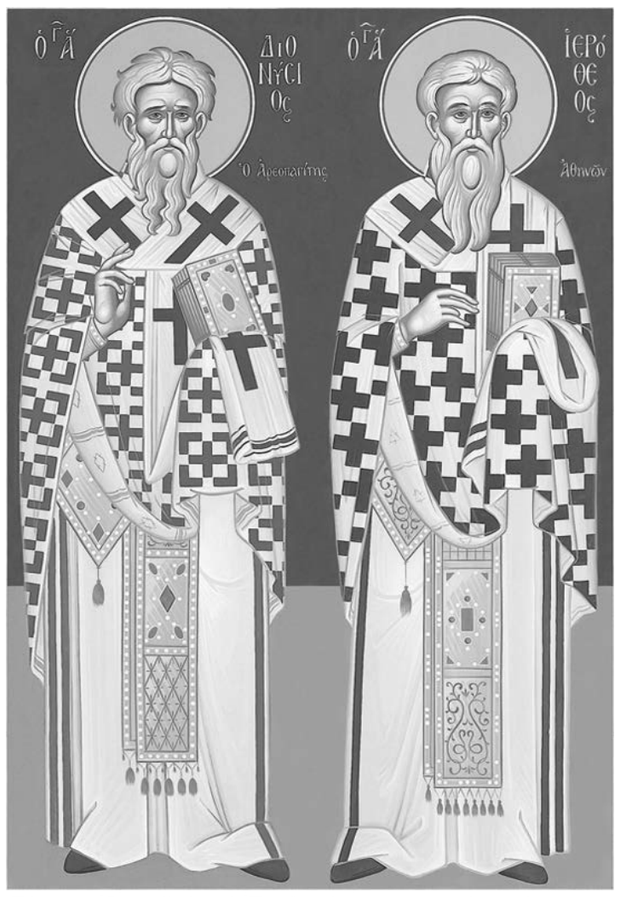

Τὴν 3ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου καί τήν 4ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ἁγ. Ἱεροθέου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Συναντήσεις δύο συγχρόνων Ἁγίων[1]

Τοῦ ***Δρ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια,***
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ἡ ΑΓΙΟΤΗΣ δὲν κρύβεται. Εἶναι μαγνήτης, ποὺ ἑλκύει. Εἶναι τὸ λαμπερὸ ἀστέρι, ποὺ φωτίζει ὅλους μας στὸ σκοτάδι τῆς χίμαιρας καὶ τῶν προβλημάτων τῆς καθημερινότητος. Εἶναι ἡ ὅαση τῶν κουρασμένων ὁδοιπόρων στὴν ἔρημο τῶν θλίψεων καὶ τῶν κρίσεων. Εἶναι ἡ πηγὴ μὲ τὸ γάργαρο νερό, ποὺ ξεδιψάει κάθε διψασμένο. Εἶναι τὸ εὐώδιαστὸ λουλούδι στὴ δυσώδη κοπριὰ τῶν ὀρθολογιστῶν καὶ ἀθέων. Εἶναι ἡ πραγμάτωση τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης σὲ ἕνα κόσμο ἄστοργο, ἀφιλάδελφο, ταραγμένο καὶ πολεμούμενο ἀπὸ πλῆθος ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Δύο μαγνῆτες ἁγιότητος στὴν ἐποχή μας εἶναι ὁ Γέροντας Ἰάκωβος Βαλαδῆμος καὶ ὁ ἤδη γραμμένος στὶς δέλτους τῶν Ἁγίων μας, Ὅσιος Παΐσιος, ὁ Ἁγιορείτης. Ὁ τελευταῖος τὰ νεανικά του χρόνια τὰ πέρασε στὴν Κόνιτσα καὶ ἀργότερα ὡς μοναχὸς ἀσκήτευσε καὶ στὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι της, αὐτὸ τῆς Παναγίας τοῦ Στομίου, μακριὰ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ τύρβη ἀκόμη καὶ σήμερα, ἀφοῦ δὲν εἶναι προσβάσιμο στὰ σύγχρονα μέσα κυκλοφορίας καὶ χρειάζεται ἀρκετὴ καὶ δύσκολη πεζοπορία, γιὰ νὰ φθάσει κανεὶς ἐκεῖ. Ἀποζημιώνεται, βέβαια, ὁ προσκυνητὴς τοῦ ἀπὸ τὸ ὑπέροχο τοπίο, μὲ τὴν «φωνὴν ὑδάτων πολλῶν» (Ἀποκ. ιδ΄ 2) ἀπὸ τὸν παραρρέοντα Ἀῶο ποταμὸ καὶ ἀπὸ τὶς μυστικὲς συμφωνίες, ποὺ ἀδιάκοπα δίνουν τὰ καλλικέλαδα ἀηδόνια καὶ τὰ ἄλλα φιλέρημα στρουθία τοῦ δάσους. Ἀποζημιώνεται ἐπίσης πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ χάρη τῆς Παναγίας μας τῆς Στομιώτισσας καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου, τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ ἀπέριπτο κελλάκι.

Ὡς νεαρὸς Ἀρσένιος, ὁ Ὅσιος Παΐσιος, διψοῦσε γιὰ λόγο Θεοῦ καὶ γιὰ συναντήσεις μὲ ἀνθρώπους, ποὺ βίωναν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ζοῦσαν μὲν στὴ γῆ, ἀλλὰ εἶχαν τὸ πολίτευμα στὸν οὐρανό, ὅπως οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, αὐτοὶ ποὺ περιγράφει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν (Φιλιπ. γ΄ 20). Ἡ φήμη τοῦ Ὁσίου Γέροντος τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Προφήτη Ἠλία στὴ Βίτσα τοῦ Ζαγορίου, τοῦ πατρὸς Ἰακώβου, τοῦ ἱεραποστόλου τῆς Ἠπείρου, εἶχε φθάσει καὶ στὰ αὐτιὰ τοῦ νεαροῦ τότε φερέλπιδος μοναχοῦ, τοῦ μετέπειτα Ὁσίου Παΐσίου, ἀφοῦ ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἀρετές του, τὶς νουθεσίες του, τὰ θαυμάσιά του. Ἀψηφώντας, λοιπόν, αὐτὸς τὴ μακριὰ πεζοπορία ἀπὸ τὴν Κόνιτσα στὴ Βίτσα, μαζὶ μὲ ἄλλους δύο νεαρούς, ποὺ εἶχαν τρωθεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἔρωτα τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ ὡς πνευματικοὶ ἀδελφοὶ ἀλληλοστηρίζονταν «ὡς πόλις ὀχυρά» (Παρ. 18, 19), ἐπισκεπτόταν, ὅταν εὕρισκε εὐκαιρία, τὸν εὐλαβέστατο πατέρα Ἰάκωβο.

Καὶ μόνο τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Γέροντος, ἡ βιωματική του πτωχεία τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἡ ὁσιακὴ συμπεριφορά του συγκινοῦσε τοὺς νεαροὺς ὑποψηφίους μοναχοὺς καὶ τοὺς παρακινοῦσε σὲ μίμηση τῶν ἀσκητικῶν του παλαισμάτων. Ἡ διαπροσωπικὴ αὐτὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Γέροντα Ἰάκωβο τοὺς τόνωνε τὸ ἠθικό, τοὺς φυλάκιζε τὶς αἰσθήσεις καὶ τοὺς φτέρωνε τὸ νοῦ πρὸς τὶς ἐπάλξεις τοῦ οὐρανοῦ.

Παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχὴ κάθε κίνησή του καὶ πρόσεχαν τὰ λόγια του καὶ κάθε λέξη ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ «ἔρκος τῶν ὀδόντων του» κατὰ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο. Καὶ ὅλα τὰ χάρασσαν μὲ ἀνεξίτηλο μελάνι στὶς καρδιές τους. Ἦταν, βλέπετε, σκαπανεῖς τῆς ἀρετῆς, ἦταν μέλισσες ποὺ τρυγοῦσαν τὸ γλυκύτατο μέλι τῆς θεοσοφίας τοῦ Γέροντος, τὸ νέκταρ τοῦ ἀποστάγματος τῶν ἀσκητικῶν του πόνων.

Ἔψαχναν νὰ βροῦν οἱ μακάριοι νέοι τὸν πολύτιμο μαργαρίτη, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Σωτήρα μας Χριστό. Καὶ τὸν βρῆκαν μέσα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ πατρὸς Ἰακώβου, τὰ λόγια τοῦ ὁποίου σαφῶς καὶ τοὺς ὤθησαν στὴν ἐκπλήρωση τῆς θεοφιλοῦς ἐπιθυμίας τους. Γνώριζαν ὅτι ὁ πολύτιμος μαργαρίτης, γιὰ νὰ βρεθεῖ, θέλει ψάξιμο. Δὲν βρίσκεται εὔκολα, γιατὶ κρύβεται, ὅπως τὰ μαργαριτάρια στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν. Ὅποιος θέλει νὰ βρεῖ μαργαριτάρια μπαίνει μὲ προσωπικοὺς κόπους καὶ κινδύνους γυμνὸς στὴ θάλασσα καὶ κάνει βουτιὲς στὸ βυθό της. Καὶ ὅποιος θέλει νὰ βρεῖ τὸν πολύτιμο μαργαρίτη, τὸν Χριστό μας, πρέπει νὰ κολυμβήσει γυμνὸς ἀπὸ χρήματα καὶ περιουσίες σὲ αὐτὴ τὴ ζωή, ὅπως ὁ πατὴρ Ἰάκωβος, καὶ νὰ κά

Τὸ πνευματικὸν φῶς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

(2ον.-Τελευταῖον)

3. Ὁ ἀσκητὴς τῆς Παναγούδας

Καθὼς περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἡ φήμη τοῦ Γέροντος Παϊσίου μεγάλωνε καὶ οἱ περισσότεροι ἐπισκέπτες τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἔβαζαν στὸ πρόγραμμά τους καὶ τὴ συνάντηση μὲ τὸν μεγάλο ἀσκητή. Τὸ 1979 ὁ γέροντας ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ σταυρονικητιανὸ κελὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ πῆγε στὸ κουτλουμουσιανὸ κελὶ τῆς Παναγούδας, στὴ σκήτη τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τὸ ὁποῖο εἶχε «βασικὲς ἐλλείψεις, γιατὶ ἦταν παλαιὸ καὶ ἐγκαταλελειμμένο. Ἔλειπαν πόρτες, παράθυρα, ταβάνια. Τὸ πάτωμα εἶχε τρύπες καὶ ἡ σκεπὴ ἔβαζε νερά». Μετὰ τὶς ἀναγκαῖες ἐπισκευές, ὁ γέροντας «μπῆκε στὸ πρόγραμμα τῶν προσκυνητῶν». Καθημερινὰ δεχόταν δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους. Τὸ ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι του ἦταν ἀνοιχτὸ γιὰ ὅλους. Ἀπὸ ἐκεῖ περνοῦσε πλῆθος πονεμένων, ποὺ ζητοῦσε τὴ συμβουλὴ καὶ τὴν προσευχή του.

Στὴν Παναγούδα ἡ εἰκόνα ἦταν πάντα ἡ ἴδια. Ἀναμονὴ ἔξω ἀπὸ τὸ σύρμα, στὴ σκιὰ τῆς ἄγριας καὶ πυκνῆς βλάστησης. Μικρὲς καὶ μεγάλες ὁμάδες, χαμηλόφωνες συζητήσεις, γνωριμίες καὶ ἀναμνήσεις ἀπὸ προηγούμενες ἐπισκέψεις. Μερικοὶ ποὺ πήγαιναν γιὰ πρώτη φορὰ ἦταν ἀνυπόμονοι, πότε θὰ δοῦν τὸ φημισμένο γέροντα.

Πολλοὶ ἐπισκέπτες δὲν εἶχαν πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα, γι' αὐτὸ καὶ οἱ συνομιλίες τους μὲ τὸν Γέροντα Παΐσιο ἀναφέρονταν σὲ κοσμικὰ καὶ πολιτικὰ θέματα, γεγονὸς ποὺ κούραζε τὸν Γέροντα. Ἀρκετοὶ τοῦ ζητοῦσαν προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον, ἐνῶ γιὰ τὸ παρὸν δὲν ἔδιναν τόση σημασία. Ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὴ ζωή τους, χωρὶς νὰ κάνουν πνευματικὸ ἀγώνα. Σ' αὐτοὺς ὁ γέροντας προσπαθοῦσε νὰ βάζει τὴν «καλὴ ἀνησυχία», ὅπως ἔλεγε. Δὲν τοὺς ἤθελε ἀδρανεῖς καὶ περίεργους.

Προβληματικὴ συμπεριφορὰ εἶχαν καὶ πολλοὶ «συνειδητοὶ χριστιανοί», ποὺ εἶχαν διαμορφωμένες ἀπόψεις γιὰ διάφορα θέματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ συνομιλοῦσαν μὲ τὸν Γέροντα Παΐσιο, ὄχι γιὰ νὰ δεχτοῦν αὐτὰ ποὺ θὰ τοὺς ἔλεγε, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν πείσουν ὅτι ἐκεῖνοι εἶχαν τὶς ὀρθὲς ἀπόψεις. Προσπαθοῦσαν ἀκόμα νὰ τὸν πληροφορήσουν γιὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα καὶ νὰ τὸν παρακινήσουν νὰ ἐκφράσει τὴ γνώμη του, τὴν ὁποία, ὅταν ἔβγαιναν στὸν κόσμο, διέδιδαν συμπληρωμένη καὶ παραμορφωμένη, προκαλώντας θόρυβο καὶ ταραχὴ ἀνάμεσα σὲ ὁμάδες ἀνθρώπων. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ συνεχίζεται καὶ μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ ὁσίου μὲ μικρὴ διαφοροποίηση. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀποδίδουν στὸν ὅσιο διδαχὲς καὶ λόγους, ποὺ εἶναι ἀποκυήματα τῆς φαντασίας τους, προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν δικές τους ἐπιλογὲς καὶ δραστηριότητες, οἱ ὁποῖες ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸ πνεῦμα τῶν διδαχῶν του. Ἐνῶ οἱ ἴδιοι εἶναι αἰχμάλωτοι τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος, θέλουν νὰ ἐμφανίζονται ὡς πνευματικὰ τέκνα καὶ ἐπιμελεῖς μαθητές του. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐνοχλητικὴ ὑποκρισία.

* * *

4. Τὸ ὑπαίθριον ἀρχονταρίκι

Ὁ ὅσιος Παΐσιος, παρόλες τὶς ἀσθένειές του, ἦταν ἀκούραστος. Ὁ χρόνος του πάντα γεμάτος. Καθημερινὰ δεκάδες ἐπισκέπτες ἤθελαν νὰ τὸν δοῦν, νὰ συνομιλήσουν μαζί του, νὰ τοῦ ἐκμυστηρευτοῦν τὰ προβλήματά τους κατ' ἰδίαν, νὰ ζητήσουν τὴ θαυματουργική του παρέμβαση μέσῳ τῆς θεοπειθοῦς προσευχῆς του γιὰ τὴ θεραπεία κάποιου ἀσθενοῦς, νὰ πάρουν τὴν εὐχή του καὶ τὴν «εὐλογία» του, κάτι δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐργόχειρό του. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξυπηρετοῦνταν ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἀφοῦ ποτὲ δὲν εἶχε κάποιον βοηθὸ στὸ κελί του. Μόνος του προσέφερε τὰ λουκούμια καὶ τὸ νερό, τηρώντας τὸ «τυπικό» τῆς φιλοξενίας στὸ ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι του.

Μετὰ καθόταν καὶ ἄκουγε τοὺς ἐπισκέπτες. Ἔκανε τυπικὲς ἐρωτήσεις καὶ καθὼς ἄνοιγε ἡ συζήτηση, ἔλεγε τὶς θεόσοφες διδαχές του. Αὐτὸ γινόταν ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας, συνήθως μὲ κανένα διάλειμμα. Ὅταν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ ἥλιος βασίλευε καὶ τὸ ἀρχονταρίκι ἄδειαζε, ἄρχιζε τὸ μυστικὸ ἔργο τῆς νύχτας. Προσευχόταν ξεχωριστὰ γιὰ ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἀντιμετώπιζαν προβλήματα καὶ τοῦ τὸ εἶχαν ζητήσει ἐπίμονα εἴτε μὲ τὴν παρουσία τους στὸ κελὶ εἴτε μὲ ἐπιστολές. Βίωνε καὶ ὁ ἴδιος τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τῶν ἀνθρώπων καὶ προσευχόταν θερμά, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν. Ἔπρεπε νὰ ὑποβάλει τὰ αἰτήματα τῶν πονεμένων καὶ δυστυχούντων στὸ φιλάνθρωπο Θεό. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἐργασία δὲν ἦταν καθόλου εὔκολη, γιατὶ δὲν ἦταν αἰτήματα δύο τριῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δεκάδων καὶ ἑκατοντάδων.

Δὲν εἶχαν τελειωμό. Καὶ ὅμως ἔπρεπε ὅλα νὰ τὰ διεκπεραιώσει μὲ τὴν προσευχή του. Ἔτσι ἡ νύχτα δὲν ἔφτανε. Οἱ ὧρες της ἦταν λιγοστές. Ὁ ὅσιος Παΐσιος, ὄντας ὁ ἴδιος πονεμένος, ἦταν εὐαίσθητος καὶ στοργικὸς ἀπέναντι στοὺς πονεμένους. Θυσιαζόταν καθημερινὰ στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης.

- Θεέ μου, πῶς ἄντεχε αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Ποῦ ἔβρισκε τόση δύναμη;

Ὁ ὅσιος ἦταν ἀξιοθαύμαστος σὲ ὅλη τὴν πορεία τῆς ζωῆς του. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον τὸν δυνάμωνε, τοῦ παραμέριζε τὰ ἐμπόδια ποὺ τοῦ παρουσιάζονταν καὶ βοηθοῦσε τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐὰν κάποιος θελήσει νὰ κατανοήσει τὸν ὅσιο Παΐσιο, πρέπει νὰ δεῖ τὰ τρία πνευματικά του χαρακτηριστικά: τὴν ἄσκηση, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀγάπη·

Ὁ ὅσιος ἦταν ἀσκητὴς σὲ ὅλη του τὴ ζωή. Ἀσκητὴς στὴν κυριολεξία. Ἀρνοῦνταν κάθε ἐξέλιξη καὶ ἐκσυγχρονισμό. Δὲν ἤθελε εὐκολίες στὴ ζωή του, δὲν ἤθελε τὴν ἄνεση καὶ δὲν χρησιμοποιοῦσε τὰ μέσα ποὺ προσφέρει ἡ ἐποχή μας. Στὸ κελί του εἶχε ἐκούσια πτωχεία. Παράλληλα ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμὸ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἰδιαίτερα μὲ τὴ διάνοιξη αὐτοκινητόδρομων καὶ τὴν εἴσοδο τῆς τεχνολογίας στὴ ζωὴ τῶν μοναχῶν, ὅπως καὶ γιὰ τὸ κοσμικὸ φρόνημα ποὺ καταδυναστεύει πολλοὺς νέους μοναχοὺς καὶ τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἀκολουθήσουν τὸν παραδοσιακὸ τρόπο ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὴν ἴδια ἀνησυχία εἶχε ὁ ὅσιος καὶ ὅταν ὡς νέος μοναχὸς ζοῦσε στὴν Ἰ. Μονὴ Στομίου Κονίτσης (1958-1962) καὶ γινόταν λόγος γιὰ τὴν τουριστικὴ ἀξιοποίηση τῆς χαράδρας τοῦ Ἀώου ποταμοῦ μὲ τὴν κατασκευὴ διαφόρων ἔργων, ποὺ θὰ ἐπηρέαζαν καὶ τὴν ἡσυχία τῆς Ἰ. Μονῆς μὲ τὴν ἀθρόα προσέλευση ἄσχετων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐντυπωσιάζονταν ἀπὸ τὴν ὡραία καὶ ἄγρια φύση καὶ στὴν Ἰ. Μονὴ θὰ κατέληγαν, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ ὄχι γιὰ νὰ τροφοδοτηθοῦν πνευματικά. Θὰ γινόταν ἡ Ἰ. Μονὴ κέντρο διερχομένων μὲ ὅλα τὰ ἀρνητικὰ ἐπακόλουθα.

Τὸ δεύτερο πνευματικὸ γνώρισμα τοῦ ὁσίου Παϊσίου ἦταν ἡ ἀδιάκοπη προσευχή του. Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς προσευχόταν κυρίως γιὰ τὴν ἀναξιότητά του καὶ ζητοῦσε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Μετά, ὅταν ἡ φήμη του ἔγινε μεγάλη, ἡ προσευχή του στρεφόταν στὰ αἰτήματα τῶν πονεμένων ἀδελφῶν. Καὶ εἶχε ἀποτελεσματικότητα. Τὸ ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι οἱ πονεμένοι, ποὺ εἶχαν ζητήσει τὴν προσευχή του.

Καὶ τὸ τρίτο γνώρισμά του ἦταν ἡ «γενικὴ ἀγάπη». Ἀγαποῦσε ἐμπράκτως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ κάνουν τὴ μεγάλη καὶ σταθερὴ στροφὴ πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ εἶχε θεαματικὲς ἐπιτυχίες. Εἶναι χιλιάδες οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δέχτηκαν τὶς διδαχές του καὶ ἀκολούθησαν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

* * *

5. Συνέπεια εἰς τὶς διδαχὲς τοῦ ὁσίου

Ὁ ὅσιος Παΐσιος εἶναι ἕνα λαμπερὸ ἀστέρι τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του μιλοῦν οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτόν. Μάλιστα μὲ συνεχῶς αὐξανόμενο ἐνδιαφέρον. Ὅμως τὸ νὰ ἐπαινοῦμε καὶ νὰ ἐγκωμιάζουμε ἕνα ἅγιο δὲν εἶναι κάτι τὸ δύσκολο. Θὰ ἔλεγα οὔτε καὶ ἀναγκαῖο. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς λείπει εἶναι ἡ μίμηση τοῦ ἁγίου. Ἀφοῦ γνωρίζουμε τόσα πολλὰ γιὰ τὴ ζωή του, τώρα πρέπει νὰ ἀρχίσουμε ἕνα ἐντατικότερο ἀγώνα, γιὰ νὰ τὸν μιμηθοῦμε, τὸ κατὰ δύναμη ὁ καθένας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σήμερα ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὸν ὅσιο Παΐσιο. Πατριάρχες, ἀρχιεπίσκοποι, μητροπολίτες, κληρικοί, μοναχοὶ καὶ πλήθη λαοῦ καὶ ὁ καθένας διατυπώνει τὶς προσωπικές του σκέψεις, χωρὶς ὅμως νὰ συγκρίνει τὴ δική του μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ὁσίου καὶ χωρὶς νὰ ἀναθεωρεῖ ἐκεῖνα ἀπὸ τὴ ζωή του, ποὺ ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ὅσα βίωνε καὶ ἐδίδασκε ὁ ἅγιος. Σημειώνω μερικὲς ἐνδεικτικὲς περιπτώσεις.

Ὁ ὅσιος γέροντας, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ γέροντες, ἦταν ἀντιοικουμενιστής. Οἱ οἰκουμενιστὲς ὅμως, μεγαλόσχημοι κληρικοί, ποὺ πληθωρικὰ τὸν ἐπαινοῦν, παραμένουν στὴ γραμμή τους, ποὺ εἶναι προδοτικὴ γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία.

Πολλοὶ ἀγιορεῖτες μοναχοὶ ἀναφέρονται συχνὰ στὸν ὅσιο, ὅταν μάλιστα ἀπευθύνονται σὲ κοσμικούς, κρατώντας ὅμως ὑπερσύγχρονα κινητὰ τηλέφωνα, γιὰ νὰ παίρνουν τὰ μηνύματα ἀπὸ τὸν κόσμο, ὄντας στὸ Ὄρος τὸ ἅγιο καὶ ἀπόκοσμο! Μιλοῦν γιὰ τὸ γέροντα μὲ καύχηση, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦταν κατὰ τῆς τεχνολογίας, χωρὶς νὰ συνειδητοποιοῦν ὅτι τὸ ἄβατο τοῦ Ὄρους, κατὰ ἕνα μεγάλο ποσοστό, ἔχει καταργηθεῖ, ἀφοῦ πιὰ μὲ τὰ κινητὰ τηλέφωνα καὶ τοὺς ὑπολογιστὲς ἔχει γεμίσει ὁ ἱερὸς τόπος μὲ γυναικεῖες μορφὲς καὶ φωνές!

Ἐπίσης ἡ πλειονότητα τῶν κληρικῶν, καὶ ἰδιαίτερα οἱ κοσμικοὶ ἀρχιμανδρίτες, εὔκολα ἐγκωμιάζουν τὸν ὅσιο καὶ ξεχνοῦν ὅτι ἐκεῖνος μιλοῦσε γιὰ τὸ κοσμικὸ φρόνημα, ποὺ πρέπει νὰ ἀποβάλουν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ προοδεύσουν πνευματικὰ καὶ στὴ συνέχεια νὰ ποιμάνουν ἀποτελεσματικὰ τὸ λαό τοῦ Θεοῦ!

Ἀναφέρονται ἐπίσης στὸν ὅσιο οἱ «εὐσεβεῖς», οἱ ὁποῖοι θαυμάζουν τὶς θεοπειθεῖς του προσευχές, τὴν εὐαισθησία του ἀπέναντι στοὺς πονεμένους καὶ γενικὰ τὴν ἀσκητικότητά του, οἱ ἴδιοι ὅμως δὲν αὐξάνουν τὴν προσευχή τους κατὰ ἕνα «Κύριε, ἐλέησον», δὲν περιορίζουν τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας τους, ἀρνοῦνται τὴν ἐλεημοσύνη, παραμένουν σκληροὶ ἀπέναντι στοὺς πονεμένους, εἶναι ἀνικανοποίητοι καὶ ξεχνοῦν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεὸ γιὰ ὅσα καθημερινὰ τοὺς δίνει.

6. Ἐπιλογικά

Ὅσοι γνώρισαν ἀπὸ κοντὰ τὸν ὅσιο Παΐσιο καὶ ὠφελήθηκαν ἀπὸ τὶς διδαχές του, τὸν νιώθουν δίπλα τους καὶ ἡ συγκίνησή τους εἶναι ἔκδηλη. Δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα νὰ ἔχει ἐπικοινωνήσει κάποιος μὲ ἕνα ἅγιο καὶ νὰ ἔχει εὐεργετηθεῖ πνευματικὰ μὲ τὸ λόγο του καὶ τὴν προσευχή του. Δοξάζει τὸ Θεὸ γι' αὐτὸ καὶ συνεχίζει τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ διαρκὲς αἴτημά του: «Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐξασφαλίζει τὶς πρεσβεῖες του καὶ τὸ παράδειγμα ἐκείνου μένει πάντα ζωντανὸ μέσα του. Βαδίζει τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ μὲ βοηθὸ καὶ συμπαραστάτη τὸν ἅγιό του. Ξεπερνάει τὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς πειρασμοὺς καὶ βιώνει μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ γιὰ τὴ μεγάλη εὐλογία, ποὺ εἶχε στὴ ζωή του νὰ γνωρίσει ἕνα ἅγιο!

Πνευματικὴ ὠφέλεια ἔχουν κι ἐκεῖνοι ποὺ γνώρισαν τὸν ἅγιο, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν ἔχουν συναντήσει. Ἄκουσαν καὶ διάβασαν γι' αὐτόν, αἰσθάνονται ξεχωριστὴ εὐλάβεια καὶ ζητοῦν τὶς πρεσβεῖες του. Ἀνάβουν τὸ κεράκι τους ἀπὸ τὸ λυχνάρι τοῦ ἁγίου καὶ προοδεύουν κατὰ Θεόν.

Τὸν ὅσιο Παΐσιο τῶν ἡμερῶν μας πρέπει νὰ ἔχουμε πνευματικὸ ὁδηγό, νὰ εἶναι τὸ φῶς στὴ ζωή μας, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ πλησιάσουμε περισσότερο τὸν Θεό, ἀκολουθώντας τὶς διδαχές του καὶ ἐπικαλούμενοι τὶς θεοπειθεῖς πρεσβεῖες του.

Ἡ Ὁμοφυλοφιλία ἐργαλεῖον εἰς τὰ χέρια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς «Νέας Ἐποχῆς»

Γράφει ὁ ***Ἀρχ. Παῦλος Δημητρακόπουλος, Πρ. Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Πειραιῶς***

(1ον)

Τὸ κίνημα τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ οἱ ποικίλες ἐκδηλώσεις καὶ διοργανώσεις των γιὰ μία ἀκόμη φορά φέτος, βρίσκονται στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητος, ὑποδεικνύουν δὲ τὸ καθῆκον καὶ τὸ χρέος τῆς ποιμενούσης Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῆς ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἀνοιχτῆς αὐτῆς πληγῆς μέσα στὸ σῶμα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ τὴν ἀνάληψη τῶν ἐπιβαλλομένων ποιμαντικῶν μέτρων πρὸς ἐνημέρωση καὶ προφύλαξη τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Στὶς γραμμὲς ποὺ ἀκολουθοῦν θὰ δώσουμε μία σύντομη περιγραφὴ τοῦ κινήματος στὴν Ἑλλάδα, θὰ ἀναφερθοῦμε στὴν ἰδεολογία ποὺ προβάλλουν καὶ στοὺς στόχους των, τὴν σχέση τοῦ κινήματος μὲ τὸ γενικότερο κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς, τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας σχετικὰ μὲ τὸ πάθος αὐτό, τὶς κοινωνικὲς ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴν διάδοση καὶ ἐξάπλωση αὐτῆς τῆς μάστιγος στὴ χώρα μας, καὶ τέλος τὴν θέση τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ψυχολογίας σχετικὰ μὲ τὴν σεξουαλικὴ αὐτὴ διαστροφή.

Γενικὴ περιγραφὴ τοῦ κινήματος τῶν ὁμοφυλοφίλων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἰδεολογία ποὺ προβάλλουν καὶ οἱ στόχοι των

Πρόκειται γιὰ ἕνα γενικότερο παγκόσμιο κίνημα, ποὺ προωθεῖται ἀπὸ τοὺς σχεδιαστὲς τῆς Νέας Ἐποχῆς, τὸ ὁποῖο δραστηριοποιεῖται κυρίως στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία του ἐδῶ καὶ 10 χρόνια περίπου καὶ στὴν Ἑλλάδα μὲ παρελάσεις Ὑπερηφανείας (Gay Pride), μὲ φεστιβὰλ καὶ διακηρύξεις, μὲ αἰτήματα πρὸς τὴν πολιτεία γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν σεξουαλικῶν μειονοτήτων, γιὰ ἀναγνώριση καὶ νομικὴ κατοχύρωση τοῦ γάμου, ἤ τῆς ἐλεύθερης συμβίωσης μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων, υἱοθεσίας παιδιῶν κ.λ.π. Τὸ κίνημα αὐτὸ δὲν ὑπερασπίζεται ἁπλῶς τὸ δικαίωμα τῶν μελῶν του νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τὴν δική τους σεξουαλικὴ ἐπιλογή, ἀλλὰ ἔχει θέσει ὡς στόχο τὴν προβολὴ καὶ ἐπιβολὴ μιᾶς νέας ἰδεολογίας μὲ ἐπικίνδυνες κοινωνικὲς προεκτάσεις. Σύμφωνα μὲ τὴν ἰδεολογία αὐτὴ ἡ ὁμοφυλοφιλία δὲν ἀποτελεῖ μία μορφὴ σεξουαλικῆς διαστροφῆς, μία ἀρρωστημένη παρὰ φύσιν κατάσταση, ὅπως διδάσκει ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅπως αὐτὸ ἐθεωρεῖτο αὐτονόητο καὶ ἀπὸ ὅλους ἀποδεκτό, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ἰατρικὴ καὶ τὴν ψυχολογία, πρὶν ἀπὸ 30-35 χρόνια, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἕνα διαφορετικὸ σεξουαλικὸ προσανατολισμό, μιὰ νόμιμη διαφορετικότητα. Ἡ διαφορετικότητα αὐτὴ προβάλλεται ὡς φυσιολογικὸς τρόπος ζωῆς, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ γίνει ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν εὐρύτερη κοινωνία καὶ νὰ θεσμοθετηθεῖ ἀπὸ τὴν πολιτεία μὲ κατάλληλες νομοθετικὲς ρυθμίσεις, ἀνεξαρτήτως τῶν συνεπειῶν πάνω στὴν εὐρύτερη κοινωνία (οἰκογένεια, σχολεῖο, δομὲς κοινωνικὲς κ.λπ). Ἐπίσης σύμφωνα μὲ τὴν καινούργια ἰδεολογία καὶ νοοτροπία, κάθε ἀντίδραση καὶ κριτικὴ πρὸς τὴν σεξουαλικὴ αὐτὴ διαστροφὴ θεωρεῖται «ὁμοφοβία» καὶ ρατσισμός, ἡ ὁποία πρέπει νὰ καταστέλλεται καὶ νὰ πατάσσεται μέσῳ τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἐδῶ ὑπενθυμίζουμε τὴν ἀπόφαση –ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στὶς 4 Φεβρουαρίου 2014, ἡ ὁποία καταγράφεται, σύμφωνα μὲ τὶς ἐκτιμήσεις πολλῶν, ὡς ἡμέρα ντροπῆς στὴν νεώτερη ἱστορία τῆς Εὐρώπης. Σύμφωνα μὲ τὸ ψήφισμα αὐτό, τὸ ὁποῖο ἔχει τίτλο «Χάρτης πορείας τῆς ΕΕ κατὰ τῆς ὁμοφοβίας καὶ τῶν διακρίσεων λόγῳ σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ καὶ ταυτότητας φύλου», οἱ ὁμοφυλόφιλοι, λεσβίες, ἀμφιφυλόφιλοι κ.λ.π. ἀποκτοῦν ἰδιαίτερα προνόμια. Πέραν τοῦ γενικοῦ πλαισίου περὶ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κάθε εὐρωπαίου πολίτη μὲ τὸ ψήφισμα ζητεῖται ἡ ἰδιαίτερη μέριμνα γιὰ τὴν «προαγωγὴ καὶ προστασία τῆς ἄσκησης ὅλων τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων» ἀπὸ τὶς σεξουαλικὲς μειονότητες. Τὸ ψήφισμα ἐπίσης ὄχι μόνον ἀναγνωρίζει τὴν ὁμοφυλοφιλικὴ συμπεριφορὰ ὡς μία φυσιολογικὴ σεξουαλικὴ ἐπιλογὴ καὶ ὄχι ὡς παρὰ φύσιν κατάσταση, ἀλλὰ ζητεῖ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὰ κράτη–μέλη της «νὰ δημιουργήσουν εἰδικὰ προγράμματα γιὰ τὴ νεολαία καὶ τὴν ἐκπαίδευση», νὰ διασφαλίζεται ὁ σεβασμὸς στὶς «παρελάσεις ὑπερηφανείας», (gay pride), καὶ νὰ καταπολεμηθοῦν ὁρισμένες μορφὲς καὶ ἐκδηλώσεις ρατσισμοῦ καὶ ξενοφοβίας μέσῳ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, δηλαδὴ νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἔγκλημα καὶ ποινικὸ ἀδίκημα ἡ κριτικὴ γιὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία, μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι ἀποτελεῖ «πρακτικὴ ὑποκίνησης μίσους γιὰ λόγους προσανατολισμοῦ καὶ ταυτότητας φύλου». Ἐνῶ δηλαδὴ ἀπενοχοποιεῖται ἡ διαστροφή, συγχρόνως ἐνοχοποιοῦνται ὡς «ὁμοφοβικοὶ» καὶ ρατσιστὲς καὶ διώκονται ποινικῶς, ὅσοι στιγματίζουν τὸ πάθος ὡς μία παρὰ φύσιν κατάσταση, ἡ ὁποία ἀποξενώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀκυρώνει τὸν αἰώνιο προορισμό του. Καὶ αὐτὸ βέβαια ἀποτελεῖ καθῆκον καὶ χρέος τῆς ποιμαντικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Οὐσιαστικὰ μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου παρεμποδίζεται τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραβιάζεται τὸ θεμελιῶδες συνταγματικὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐκφράσεως διαφορετικῆς γνώμης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴν χειρότερη μορφὴ ρατσισμοῦ. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σχέσις της μὲ τὸ γενικώτερον κίνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων»

Ὑπάρχει πράγματι μία πολὺ βαθιὰ σχέση, διότι ὅπως θὰ ἀναπτύξουμε παρὰ κάτω τὰ ὁμοφυλοφιλικὰ κινήματα ἐντάσσονται στὸ εὐρύτερο πλαίσιο τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων». Ὅπως ἐπισημαίνουν εἰδικοὶ ἐρευνητές, ποὺ ἀσχολήθηκαν σὲ βάθος μὲ τὸ φαινόμενο τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἡ προβολὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας συμβαδίζει ἄριστα μὲ τὴν προβολὴ τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καὶ τῆς μαγείας, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πνευματικὴ μήτρα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἡ ἐξήγηση τῆς παράλληλης προβολῆς καὶ διαφήμισης εἶναι εὔκολη, ἀφοῦ καὶ τὰ δύο αὐτὰ μεγέθη, (ὁμοφυλοφιλία καὶ Νέα Ἐποχή), στοχεύουν στὴν ἀνατροπὴ τῆς χριστιανικῆς Ἠθικῆς καὶ στὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ νέου μοντέλου τῆς ἀντίστροφης ἠθικῆς, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἠθικὴ τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ὅπως εἶναι γνωστὸ οἱ σχεδιαστὲς τῆς Νέας Ἐποχῆς ἐπιδιώκουν ἐδῶ καὶ αἰῶνες τώρα νὰ δημιουργήσουν ὅλες ἐκεῖνες τὶς προϋποθέσεις ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἀνάδειξη μιᾶς παγκόσμιας κυβερνήσεως μὲ ἕνα παγκόσμιο ἡγέτη, ἑνὸς πλανητάρχη ποὺ θὰ λύσει ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ τὸν στόχο, δὲν θέλουν κοινωνία ρωμαλέα μὲ κοινωνικὴ συνοχή, κοινωνία ποὺ θὰ διαπνέεται ἀπὸ τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξίες τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα. Δὲν θέλουν ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες, ἀλλὰ ἄβουλα ὄντα, ἀνθρώπους ρομπότ, ἀπογυμνωμένους ἀπὸ κάθε ἔννοια ἀρετῆς, ἀνδρείας καὶ ἡρωϊσμοῦ, ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἐκτελοῦν πειθήνια καὶ χωρὶς ἀντιρρήσεις τὶς ἐντολές, ποὺ θὰ δέχονται ἄνωθεν. Θέλουν νὰ διαμορφώσουν μιὰ κοινωνία ἀνθρώπων ὑποδουλωμένων στὸ χρῆμα, στὶς ἡδονές, στὰ ναρκωτικὰ καὶ σὲ κάθε εἴδους σεξουαλικὴ διαστροφή, ὅπως ἡ ὁμοφυλοφιλία. Καὶ αὐτὸ τὸ κάνουν, διότι γνωρίζουν πολὺ καλά, ὅτι ἄνθρωποι χωρὶς ρίζες, χωρὶς ἀξίες καὶ ἰδανικά, χωρὶς ἠθικὴ προσωπικότητα καὶ ἠθικὲς ἀντιστάσεις ἀπέναντι στὸ πολύμορφο κακό, στὴ διαφθορὰ καὶ στὴ διαστροφὴ εἶναι ἕνα ἄμορφο ὑλικό, μιὰ μᾶζα εὔκολα χειραγωγήσιμη καὶ διαχειρίσιμη ἀπὸ τοὺς πονηροὺς συνωμότες τῆς Νέας Ἐποχῆς. Γνωρίζουν ἐπίσης πολὺ καλά, ὅτι ἡ κατασκευασμένη οἰκονομικὴ κρίση καὶ ἡ ἐξαθλίωση, στὴν ὁποία ὁδήγησαν τὸν ἑλληνικὸ λαό, δὲν μπορεῖ ἀπὸ μόνη της νὰ γκρεμίσει τὴν κοινωνία, ὅταν ὑπάρχουν ὑγιῆ

Ἡ προετοιμαζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

(ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ- ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ)

*Τοῦ **Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου,** Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς*

(2ον)

Ἱστορικὴ ἀναδρομὴ εἰς τὴν πορείαν τῆς προετοιμασίας τῆς Ἁγ. καὶ Μεγάλης Συνόδου

Μετὰ τὸ μεγάλο Σχίσμα, (1054 μ.Χ.), ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, συνεπὴς στὴν Ὀρθόδοξη συνοδική της αὐτοσυνειδησία, δὲν ἔπαυσε νὰ συγκαλεῖ, σὲ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα, Ὀρθοδόξους Συνόδους μὲ πανορθόδοξο οἰκουμενικὸ χαρακτήρα. Πρόκειται γιὰ τὶς λεγόμενες ***Ἑνδημοῦσες Συνόδους*** τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, στὶς ὁποῖες ὅμως συμμετεῖχαν συνήθως καὶ Πατριάρχες, ἢ ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ εὐρεῖα αὐτὴ πανορθόδοξη σύνθεση τῶν Ἐνδημουσῶν Συνόδων συνεχίσθηκε καὶ ἀργότερα στὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, κατὰ τὴν ὁποία, ὅπως εἶναι γνωστό, ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι βαλκανικοὶ λαοὶ εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ κανονικὴ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Στὶς Συνόδους αὐτὲς ἀπεφασίζετο ἡ ἐπὶ πανορθοδόξου ἐπιπέδου κοινὴ στάση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἀργότερα τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ ἡ ρύθμιση καὶ ἐπίλυση ἄλλων, γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ζητημάτων. Οἱ πολιτικοκοινωνικὲς ὅμως μεταβολὲς καὶ ἀνακατατάξεις μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν, κατὰ τὸν 19ο καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, στὸ χῶρο τῶν Βαλκανίων, καὶ ἡ δημιουργία ἐθνικῶν κρατῶν συνέδεσαν τὶς ἐθνοφυλετικὲς ἀναζητήσεις τῶν λαῶν μὲ ἀντίστοιχες ἐκκλησιαστικὲς διεκδικήσεις, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ θεσμοθέτηση τῶν Αὐτοκεφάλων καὶ Αὐτονόμων Ἐκκλησιῶν, (Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος, Πολωνίας, Ἀλβανίας, Τσεχοσλοβακίας, Φινλανδίας, Λεττονίας, Ἐσθονίας), καὶ τὴν ἀπόδοση τῆς «πατριαρχικῆς ἀξίας» σὲ ὁρισμένες ἐξ αὐτῶν, (Πατριαρχεῖα Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας).

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὶς πατριαρχικὲς Ἐγκυκλίους τοῦ 1902, 1904 καὶ 1920 ἐπεδίωξε, μεταξὺ καὶ ἄλλων στόχων, νὰ ἀναθερμάνει τὶς διορθόδοξες σχέσεις μὲ τὶς ἄλλες κατὰ τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ νὰ προωθήσει μιὰ ἀμεσώτερη καὶ στενώτερη συνεργασία γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπιση γενικωτέρων προβλημάτων. Ἡ ἐνεργοποίηση αὐτὴ τῶν διορθοδόξων σχέσεων γέννησε σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἰδέα τῆς ἀναζητήσεως πανορθοδόξου ἐκφράσεως τῆς συνοδικῆς συνειδήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς συγκροτήσεως δηλαδὴ Πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία ἔλαβε ἀργότερα τὴν προσωνυμία «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος». ***Μέσα στὸ κλῖμα τῶν διορθοδόξων αὐτῶν ἐπαφῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος συνεκλήθη τὸ 1923 στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐπὶ πατριαρχίας τοῦ γνωστοῦ Μασόνου[1] Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ΄ (Μεταξάκη), Συνέδριο, τὸ ὁποῖο χαρακτηρίσθηκε μὲν ὡς «Πανορθόδοξο»,*** χωρὶς πάντως νὰ ὑπάρξει πανορθόδοξος ἀντιπροσώπευση ἀπὸ ὅλες τὶς κατὰ τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἀντίθετα μάλιστα ἡ ἀντιπροσώπευση σ' αὐτὸ ἦταν πολὺ περιορισμένη, διότι συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι μόνο ἑξὶ Ἐκκλησιῶν, (τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ρωσίας, τῆς Σερβίας, τῆς Κύπρου, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας).

Στὸ Συνέδριο συζητήθηκαν θέματα ὅπως τὸ ἡμερολογιακό, τὸ περὶ γάμου κληρικῶν μετὰ τὴ χειροτονία των, τὸ περὶ δευτέρου γάμου τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν, τὸ περὶ νηστείας κ.ἄ. Δυστυχῶς στὸ ἐν λόγῳ Συνέδριο ἐπιχειρήθηκαν καινοτομίες καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις ξένες πρὸς τὴν παράδοση καὶ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖες, ὅπως πολὺ ὀρθὰ ἔχει παρατηρηθεῖ, ***«ἔτραυμάτισαν τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς κακὴ κληρονομιὰ συνοδεύουν ἔκτοτε τὴν θεματολογία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου μέχρι σήμερα».***[2] Στὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου ***«ὁρίσθη-κε γιὰ τὸ 1925 σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 1600ετηρίδος τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (325μ.Χ.)»[3].***

Ἔκτοτε ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, ἡ ὁποία θὰ ἐπέχει θέση Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θὰ γίνει ὅραμα καὶ ἐλπίδα, πόθος καὶ προσδοκία ἐπί 92 συναπτὰ χρόνια, μία προσδοκία ἀνεκπλήρωτη μέχρι σήμερα, (2015), παρὰ τὶς ἐργώδεις προετοιμασίες καὶ διαβουλεύσεις σὲ διορθόδοξο ἐπίπεδο, παρὰ τὴ συγκρότηση πολλῶν προπαρασκευαστικῶν ἐπιτροπῶν, παρὰ τὴ συγκρότηση Πανορθοδόξων Διασκέψεων καὶ Προσυνοδικῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων. Πρόκειται γιὰ ἕνα πρωτοφανὲς γεγονὸς στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι σὲ καμιὰ ἄλλη Σύνοδο, Οἰκουμενική, ἢ Τοπική, τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου, (879 μ.Χ.), θεωρουμένης ὡς Η΄ Οἰκουμενικῆς, καὶ τῆς ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, (1351 μ.Χ.), θεωρουμένης ὡς Θ΄ Οἰκουμενικῆς, δὲν ὑπῆρξε τόση ἐργώδης καὶ μακροχρόνια προετοιμασία, τόση πολύπλοκη διαδικασία προπαρασκευῆς, μὲ τόσες πολλὲς ἀναθεωρήσεις καὶ τροποποιήσεις στὴ θεματολογία της.

Στὶς γραμμές, ποὺ ἀκολουθοῦν, θὰ σκιαγραφήσουμε μὲ πολλὴ συντομία τὶς κυριότερες φάσεις αὐτῆς τῆς προετοιμασίας, ποὺ ἐδῶ καὶ χρόνια «μεθοδευμένα» γίνεται, ὥστε νὰ γίνει καλύτερα κατανοητὴ καὶ ἡ παροῦσα φάση, στὴν ὁποία αὐτὴ βρίσκεται καὶ νὰ ἐξαχθοῦν στὴ συνέχεια κάποια συμπεράσματα.

Πανορθόδοξα Συνέδρια καὶ Διασκέψεις

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, μετὰ τὴν ματαίωση τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ποὺ εἶχε προγραμματιστεῖ γιὰ τὸ 1925, λόγῳ μὴ ἐπαρκοῦς χρόνου προετοιμασίας, ἀπεφάσισε τήν σύγκληση ***Ὀρθοδόξου «Προσυνόδου» στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1932***, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ προετοιμάσει τὴν μέλλουσα νὰ συγκληθεῖ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἐκρίθη ἀναγκαῖο νὰ συγκληθεῖ προηγουμένως ***Προπαρασκευαστικὴ Διορθόδοξος Ἐπιτροπή,*** προκειμένου νὰ προετοιμάσει τὴν θεματολογία, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἀσχοληθεῖ ἡ «Προσύνοδος». Πράγματι ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ***συνεκλήθη τὸ 1930 στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπαιδίου Ἁγίου Ὄρους, μὲ πρωτοβουλία τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Φωτίου τοῦ Β΄*** καὶ κατήρτισε ἕνα κατάλογο 17 θεμάτων, γιὰ τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθη «Προσύνοδο». Ὡστόσο τελικὰ οὔτε Προσύνοδος, οὔτε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πραγματοποιήθηκαν, διότι ὁρισμένες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες ὡς ἐμπερίστατες καὶ ὡς εὐρισκόμενες κάτω ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ Κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, ἐζήτησαν τὴν ἀναβολήν των.

Μὲ τὴν ἴδια προοπτικὴ ***συνεκλήθη ἀργότερα, τὸ 1936, στὴν Ἀθήνα, τὸ Α΄ Πανορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο***, οἱ ἐργασίες τοῦ ὁποίου εἶχαν ὡς ἐπίκεντρο τὸ ζήτημα τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου. Μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο συνεκλήθη ***ἐπὶ τοῦ Μασόνου[4] Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθηναγόρου τοῦ Α΄, τὸ 1961, στὴ Ρόδο, ἡ Α΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψη***, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε, μεταξὺ ἄλλων, τὴν προπαρασκευὴ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, καί κατήρτισε νέο εὐρύτερο κατάλογο θεμάτων, διηρημένο στὰ ἀκόλουθα ὀκτὼ γενικὰ κεφάλαια: ***1) Πίστις καὶ Δόγμα, 2) Θεία Λατρεία, 3) Διοίκησις καὶ ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία, 4) Σχέσις Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας, 5) Σχέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, 6) Ἡ Ὀρθοδοξία ἐν τῷ κόσμῳ, 7) Θεολογικὰ θέματα, 8) Κοινωνικὰ προβλήματα.*** Στὴ Διάσκεψη αὐτὴ ἐπιδιώχθηκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ παραμερισθοῦν οἱ μέχρι τότε διακαλογημένες ἐπιφυλάξεις καὶ ἡ δυσπιστία τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, (λόγῳ τῆς δράσεως τῆς Οὐνίας), ἀπέναντι στὴ Ρώμη, καὶ νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ σύμφωνη γνώμη των γιὰ τὴν προώθηση τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μὲ τὸν Παπισμό καὶ ἐτέθησαν οἱ βασικοὶ ὅροι καὶ προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἔναρξη θεολογικοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς.

Στὸ ἴδιο πνεῦμα κινήθηκαν καὶ ***οἱ δύο ἑπόμενες Πανορθόδοξες Διασκέψεις, ποὺ πραγματοποιήθηκαν ἐπίσης στὴ Ρόδο, τὸ 1963 καὶ τὸ 1964,*** καθ' ὃν χρόνον ὁ Παπισμός, κατὰ τὶς ἐργασίες τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1963-1965), ἐγκαινίαζε μὲ ***τὸ περίφημο «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ», τὸ γνωστὸ "Unitatis Redintegratio"***, νέα ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ ἀπέναντι στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες.

Στὶς παρὰ πάνω Διασκέψεις, οἱ ὁποῖες διεξήχθησαν μέσα στὸ κλῖμα καὶ στὴν ἀτμόσφαιρα τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου, ἐπισημάνθηκε ἡ ἀναγκαιότητα τῆς προωθήσεως καὶ ἐν τέλει πραγματοποιήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, ἡ ὁποία ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἐκφράσει σὲ οἰκουμενικὸ ἐπίπεδο τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ δώσει τὴ δική της μαρτυρία στὰ σύγχρονα παγκόσμια προβλήματα καὶ στὶς σχέσεις της μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο. Ἐπὶ πλέον ἐπανεξετάσθηκε τὸ θέμα τῶν σχέσεων μὲ τὸν Παπισμὸ καὶ ἐπαναδιατυπώθηκε ἡ σταθερὴ καὶ ἀταλάντευτη πρόθεση τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ προωθήσουν ***«διάλογο ἐπὶ ἴσοις ὅροις».*** Εἰδικότερα ἡ Β΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψη, (1963), ἀσχολήθηκε καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολῆς, ἢ μή, Ὀρθοδόξων παρατηρητῶν στὴν Β΄ Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, ἐνῶ ἡ Γ΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψη (1964) ἀπεφάσισε ὅτι ***«... πρὸς καρποφόρον ἔναρξιν ἑνὸς πραγματικοῦ θεολογικοῦ διαλόγου παρίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς δεούσης προπαρασκευῆς καὶ τῆς δημιουργίας τῶν καταλλήλων συνθηκῶν».[5]***

Τὸ 1968 συνεκλήθη, στὸ ἐν Σαμπεζὶ τῆς Γενεύης Ὀρθόδοξο Πατριαρχικὸ Κέντρο, ἡ Δ΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψη, ἡ ὁποία ἐργάσθηκε συστηματικώτερα καὶ μεθοδικώτερα τόσο πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὅσο καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς προωθήσεως τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων καὶ διαλόγων. Προχώρησε μάλιστα στὴ συγκρότηση ***Γραμματείας ἐπὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου***, στὴ συγκρότηση ***Διορθοδόξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς*** γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν θεμάτων, ποὺ θὰ συζητηθοῦν στὴ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ὅπως ἐπίσης καὶ στὴ συγκρότηση ***Διορθοδόξων Ἐπιτροπῶν***, γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν διμερῶν θεολογικῶν διαλόγων μὲ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες.

Σημειώσεις:

1. Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Δ΄, σύμφωνα μὲ 25σέλιδη νεκρολογία τοῦ Μασόνου φίλου του Ἀλέξανδρου Ζερβουδάκη: ***«παρακολουθοῦσε τὶς ἐργασίες καὶ τὴ δράση τοῦ Τεκτονισμοῦ παντοῦ, ὅπου βρέθηκε στὴν πολυτάραχη ζωή του, καὶ οἱ περιστάσεις καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ τό ἐπέτρεπαν […]. Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ σὰν τὸν ἀδελφὸ Μελέτιο δέχθηκαν τὸν Τεκτονισμὸ καὶ τὸν ἔκαναν βίωμά των. Καὶ ὑπῆρξε πραγματικὴ ἀπώλεια ὅτι τόσο γρήγορα ἀνακλήθηκε ἀπὸ τὸν Μ.Α.Τ.Σ. στὴν Αἰωνία Ἀνατολή, πρὶν ὁλοκληρώσῃ τὰ ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα ἐστεφάνωσε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμο μας».*** [ΑΛΕΞ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ, «Μελέτιος Μεταξάκης», (στήλη «Διάσημοι Τέκτονες»), ἐν «Τεκτονικὸν Δελτίον», Ὄργανον τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, ἔτος 17ον, ἀριθμ. 7, Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1967, σελ. 49-50].

2. Βλ. ἄρθρο τοῦ πρωτοπρ. π. Θεοδώρου Ζήση, ὁμοτ. Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. μὲ θέμα: «Μεταλλαγμένη καὶ ἀλλοιωμένη ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», δημοσιευθὲν στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο (10.3.2015).

3. Πρακτικὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923), Εἰσαγωγή - Ἐπιμέλεια Ἀρχ. Εὐδόκιμος Καρακουλάκης, Ἐκδ. Ἑπτάλοφος, Ἀθήνα 2015, σελ. XVI I.

4. Ἀναφορὰ στὴ μασονική του ἰδιότητα ἔχουμε στὸ «Τεκτονικό Δελτίο», 1972 (Νοέμβριος-Δεκέμβριος), τ. 104, σ. 232 κ.ἑ., ὅπου οἱ Μασόνοι ἀναφέρονται στὸ τεκτονικὸ «μνημόσυνο», ποὺ τέλεσαν μόλις τέσσερις μῆνες μετὰ τὴν κοίμησή του, στὶς 12.10.1972, στὴν Ἀθηναϊκὴ Μασονικὴ Στοὰ «Ἁρμονία»! Ἐπίσης τὸ μασονικὸ περιοδικὸ «Ἤλισσός», ἕνα ἔτος ἀργότερα, τὸν χαρακτήρισε «μεγάλο ὁραματιστὴ τῆς ἑνώσεως τῶν Χριστιανῶν», (Ἤλισσός, 1973, τ. 97, σ. 41), τὸ δὲ μασονικὸ περιοδικὸ «Πυθαγόρας», τέσσερα ἔτη ἀργότερα, τὸν χαρακτήρισε ὡς «μέγα», (Πυθαγόρας 1977, τ. 5, σ. 5).

5. Βλ. Θ. Σταυρίδου, Θ.Η.Ε., τόμ. 9, σελ. 814.

Ὁ Ἑλληνισμός νά μιμηθῆ τόν βίον τῶν μεγίστων Προφητῶν τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἅγιον Ὄρος, 16 Σεπτεμβρίου 2015

Πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ἀπανταχοῦ,

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐν Χριστῷ Σταυρωθέντι καὶ Ἀναστάντι.

Στὴν πανανθρώπινη ἱστορία ὁ Κύριός μας ἐξέλεξε ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους ἀποκάλυψε τὸ θεῖο θέλημά Του καὶ τοὺς ὁποίους ἀνέδειξε ὡς Προφῆτες. Αὐτοὶ γνώριζαν ἀσφαλῶς τὴ θεία βούληση καὶ προέλεγαν, ὄχι ἐμεῖς.

Ἐμεῖς αὐτὸ τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ ἀναφερόμαστε στὶς προφητεῖες τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνθρώπων ὅπως τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου, τοῦ ὁσίου Γαβριὴλ τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ ἀπὸ τὴ Γεωργία καὶ ἄλλων.

Χάριτι Θεοῦ αὐτὸ πράττουμε στὸ ταπεινὸ κελί μας. Δὲν ἀναφέρουμε στοὺς προσκυνητὲς ποὺ μᾶς ἐπισκέπτονται στὸ Ἅγιον Ὄρος δικές μας προφητεῖες, οὔτε προλέγουμε γεγονότα καὶ ἡμερομηνίες. Ἀναφέρουμε τὰ λόγια καὶ τὶς διδαχὲς τῶν Ἁγίων.

Κι ἂν κάποτε μπλέκουν τὸ ὄνομά μας σὲ καταστάσεις ποὺ δὲν ἔχουμε συμμετοχή, εὐχόμεθα ἀπὸ καρδιᾶς ὁ Θεὸς νὰ συγχωρέσει αὐτοὺς ποὺ σκανδαλίζουν τὸν κόσμο καὶ νὰ τοὺς φωτίσει νὰ μετανοήσουν.

Εὔχομαι ἐπίσης ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός, ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος στὸν πλανήτη Γῆ, νὰ προσεγγίσει μὲ τὴν βαθυτέραν καὶ εἰλικρινεστέραν Πίστιν τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ ζῶντα Θεόν: τὸν Πατέρα, τόν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ νὰ μιμηθεῖ τὸν βίο τῶν μεγίστων Προφητῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, ποὺ ἀκτινοβολοῦν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Μὲ ἀγάπη Θεοῦ,

Γαβριὴλ Μοναχὸς

Ἱ. Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον

τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου

τοῦ ἐν Πάτμῳ

Πηγή: http://eleftheroiellines.blogspot.gr

Ἡ Εἰκονομαχία

*Τοῦ **κ. William Goulielmos,** Ἱστορικοῦ - Συγγραφέως*

Οἱ περίοδοι τῆς εἰκονομαχίας, οἱ ὁποῖες στοίχισαν τὴν ζωή σὲ ἀνθρώπους, ὁδήγησαν ἀθῴους ἀνθρώπους σὲ ἐξορία καὶ σὲ καταστροφὲς ἀνεκτίμητων καλλιτεχνημάτων, διήρκεσαν ἀπὸ τὸ 726 ἕως τὸ 787 καὶ σὲ δεύτερη φάση ἀπὸ τὸ 814 ἕως τὸ 842 μ.Χ.

Ἡ εἰκονομαχία ἄρχισε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων Λέοντα τὸν τρίτο, τὸν Ἴσαυρο. Ὁ Λέων ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία τὸ 717 καὶ ἵδρυσε καινούρια δυναστεία, αὐτὴ τῶν Ἰσαύρων. Τὸ 727 ὁ αὐτοκράτορας κατέβασε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Χάλκης καὶ ἔβαλε στὴν θέση της ἕνα σταυρό. Ὁ ἱστορικὸς καὶ ἱερέας Θεοφάνης ὁ Ὁμολογητὴς μᾶς πληροφορεῖ στὸ χρονικό του πὼς μὲ ἀφορμὴ τὴν εἰκονοκλαστικὴ πολιτικὴ τοῦ αὐτοκράτορος κάποιοι στρατηγοὶ ἀντέδρασαν σχεδὸν ἀμέσως, μὲ ἐπανάσταση. Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἑλλαδικοῦ θέματος Κοσμᾶς, Ἀγαλλιάνος καὶ Στέφανος στράφηκαν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ δὲ Κοσμᾶς ἀνακηρύχθηκε αὐτοκράτορας ἀπὸ τὰ στρατεύματα. Τὸ αὐτοκρατορικὸ ναυτικὸ νίκησε τοὺς ἐπαναστάτες σὲ ναυμαχία. Ὁ Λέων συνέλαβε καὶ ἀποκεφάλισε καὶ τοὺς τρεῖς ἐπαναστάτες.

Τὸ 730 ὁ Λέων ἀνάγκασε τὸν εἰκονόφιλο Πατριάρχη Γερμανὸ νὰ παραιτηθεῖ καὶ τοποθέτησε τὸν εἰκονοκλάστη (εἰκονομάχο) Ἀναστάσιο στὸν θρόνο. Ὁ Πάπας Γρηγόριος τῆς Ρώμης καταδίκασε τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα σὲ συνόδους. Ὁ αὐτοκράτορας ἀντέδρασε μὲ κατάσχεση Παπικῆς γῆς. Ἐκείνη τὴν περίοδο οἱ Βυζαντινοὶ ἔλεγχαν μεγάλο μέρος τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ ἔχαναν ἔδαφος ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς Λομβαρδούς. Ἡ Βυζαντινὴ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Εἰρήνης εἶναι κλασσικὸ παράδειγμα εἰκονοκλαστικῆς ἐκκλησίας, ἁπλὴ μὲ σταυρό.

Τὸ 741 ὁ Λέων πέθανε καὶ τὸν διαδέχθηκε ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ γιός του. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ πέμπτος ἀποδείχθηκε πιὸ φανατικὸς διώκτης τῶν εἰκόνων. Ὅταν ἐπικράτησαν τελικὰ οἱ εἰκονόφιλοι τὴν περίοδο τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας μετονόμασαν τὸν αὐτοκράτορα Κοπρώνυμο, γιὰ νὰ τὸν μειώσουν.

Τὸ 754 ὁ Κωνσταντῖνος καταδίκασε τὴν προσκύνηση τῶν ἁγίων εἰκόνων σὲ σύνοδο, ποὺ συνεκάλεσε ὁ ἴδιος, μὲ εἰκονοκλάστες (εἰκονομάχους) ἱερεῖς. Στὶς 28 τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 764 αὐτοκρατορικοὶ φρουροὶ συνέλαβαν τὸν ἱερέα Στέφανο τὸν νεώτερο, τὸν ἔσυραν στοὺς δρόμους καὶ τὸν σκότωσαν μὲ ρόπαλα !!! Ὁ Στέφανος διακηρύχθηκε ἅγιος. Ὁ Θεόδωρος, ὁ πατέρας τοῦ Νικηφόρου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ μετέπειτα πατριάρχη, βασανίσθηκε καὶ ἐξορίσθηκε. Ἀρκετὲς εἰκόνες τὶς κατέστρεφαν οἱ στρατιῶτες καὶ τὶς πετοῦσαν στὴν θάλασσα. Ἀπὸ τὴν Ἀραβοκρατούμενη Δαμασκὸ ὁ φιλόσοφος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς ἔγραφε ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῶν εἰκόνων.

Ὁ Λέων ὁ τέταρτος, ὁ γιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Κωνσταντίνου, ποὺ βασίλευσε τὸ 775-780, ἔκανε στροφὴ πρὸς τοὺς εἰκονόφιλους. Λόγῳ τῆς γυναίκας του, τῆς Ἑλληνίδας Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας, ὁ Λέων ἄφησε τοὺς εἰκονόφιλους μοναχοὺς νὰ ἐπιστρέψουν στὰ μοναστήρια τους. Ὁ εἰκονόφιλος Παῦλος ὁ Κύπριος ἀνακηρύχθηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ 780 ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ἕκτος, γιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λέοντα τοῦ τέταρτου καὶ τῆς Εἰρήνης. Τὸ 781 ἡ ἐπόπτης τοῦ θρόνου, ἡ εἰκονόφιλος βασιλομήτωρ Εἰρήνη, σὲ σύνοδο ἀποκατέστησε τὴν τιμὴ τῶν εἰκόνων. Ὁ γιός της ὅμως παρέμεινε εἰκονοκλάστης. Τὸ 786 ἡ Εἰρήνη μὲ τὴν βοήθεια τοῦ εἰκονοφίλου Πατριάρχη Ταράσιου ἀποπειράθηκε νὰ καλέσει σύνοδο ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ τὴν διέκοψαν οἱ εἰκονοκλάστες στρατιῶτες. Τὸ ἑπόμενο ἔτος τὸ 787 ἡ Εἰρήνη κάλεσε τὴν δεύτερη σύνοδο τῆς Νίκαιας ὅπου καὶ ἐπικύρωσε τὴν τιμὴν τῶν εἰκόνων. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ἕκτος, ἂν καὶ εἰκονοκλάστης, ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν συνυπογράψει. Τὸ 790 ὁ εἰκονοκλάστης Κωνσταντῖνος ὁ ἕκτος μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἀρμενικῶν στρατευμάτων ἐξεδίωξε τὴν μητέρα του. Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία μόνος του. Τὸ 792 ὁ Κωνσταντῖνος ἀναγκάσθηκε νὰ ξαναδεχθεῖ τὴν μητέρα του ὡς συγκυβερνήτη. Μετὰ ἀπὸ πέντε ἔτη τὸ 797 ἄνδρες τῆς Εἰρήνης συνέλαβαν, τύφλωσαν καὶ δολοφόνησαν τὸν Κωνσταντῖνο. Γιὰ εἴκοσι χρόνια ἐπικρατοῦσαν καθαρὰ οἱ εἰκονόφιλοι, οἱ εἰκονοκλάστες δὲν τολμοῦσαν νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν Εἰρήνη καὶ στοὺς στρατηγούς της.

Τὸ 802 ὁ συγκλητικὸς Νικηφόρος ἀνάγκασε τὴν αὐτοκράτειρα Εἰρήνη νὰ παραιτηθεῖ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία. Ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ γιός του ὁ Καῖσαρ Σταυράκιος συνέχισαν τὴν εἰκονοδουλικὴ πολιτική. Τὸ 806 ὁ εἰκονόφιλος ἱστορικὸς Νικηφόρος ἀνακηρύχθηκε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν ὁμώνυμο αὐτοκράτορα. Ὁ πατριάρχης στὸ Χρονικὸν του κατηγορεῖ δριμύτατα τοὺς Λέοντα τὸν τρίτο καὶ Κωνσταντῖνο τὸν πέμπτο. Στὴν μάχη τῆς Πλίσκας ὁ αὐτοκράτορας Νικηφόρος σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς Βούλγαρους, τοῦ Χαγάνου Κρούμου. Στὴν μάχη τραυματίσθηκε βαριὰ καὶ ὁ Σταυράκιος. Ὁ Σταυράκιος μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες στὸν θρόνο πέθανε ἀπὸ τὰ τραύματα τῆς μάχης. Ὁ διάδοχος τοῦ Σταυράκιου, ὁ ἀδύναμος εἰκονόφιλος αὐτοκράτορας Μιχαὴλ Ραγκαβές παραιτήθηκε τὸ 813, ὅταν ὁ εἰκονοκλάστης στρατηγὸ

Τελευταία εὐκαιρία ἐπιλύσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ταῖος ἐναπομείνας ἐκ τῶν ἀδικηθέντων Μητροπολιτῶν, εὑρίσκεται ἡ χρυσῆ εὐκαιρία ἀποκαταστάσεως τοῦ ὅλου ζητήματος. Διὰ ποῖον λόγον χρυσῆ; Διότι ἀκόμη καὶ τὴν ὑστάτην ὥραν μία διορθωτικὴ κίνησις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σεβασμιωτάτου θὰ ἐπιφέρη ἀνάπαυσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀντικανονικῶς ἐκδιωχθέντων, θὰ καταδείξη ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποκαθιστᾶ τὴν Ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν παρέλθη χρόνος ἱκανός, καὶ δὲν θὰ στοιχίση τίποτε, καθὼς πρόκειται πλέον δι' ἕν πρόσωπον -καὶ ὄχι δώδεκα-, μειλιχίου καὶ ἀγαπητοῦ εἰς πάντας, προβεβηκυίας μάλιστα ἡλικίας.

Ποία ἀποκατάστασις εἶναι ἡ ἐνδεικνυομένη; Μία καὶ μοναδικὴ δύναται νὰ εἶναι ἡ ἐπίλυσις: Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Σεβ. Μητρ. κ. Σεραφεὶμ εἰς τὸν ἀρχιμκόν του θρόνον. Εἶναι βεβαίως τολμηρόν, ἀλλὰ ὅσοι ἔστω ὑπεραστίσουν τὴν ὀρθοπραξίαν αὐτή, ἀκόμη καὶ ἂν τελικῶς αὐτὸ δὲν ἐπιτευχθῇ, παρὰ ὅτι εἶναι πολὺ εὔκολον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν τὴν ὁποίαν ἐκενώθη ὁ θρόνος τῆς Ἰ. Μ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν, θὰ καταγραφοῦν ὡς μὲ ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια διὰ τὴν ἀκεραίαν στάσιν τους εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ποῖος ὁ τρόπος ἐπίτευξις τῆς ἐπιλύσεως; Παραθέτομεν εἰς τὴν συνέχειαν τέσσαρας προτεινομένας πιθανὰς διαδικασίας.

Πρώτη λύσις: Ἀλλαγὴ τοῦ νόμου

Ἡ Ἰ. Μ. Σταγῶν καὶ Μετεώρων εἶναι «προσωποπαγής» Μητρόπολις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μετὰ τὴν κοίμησιν ἢ παραίτησιν τοῦ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν κ. Σεραφείμ, θὰ ἀφομοιωθῇ μὲ τὴν μόνιμον γειτνιάζουσαν Ἰ. Μ. Τρίκκης. Δυστυχῶς, διὰ λόγους οἱ ὁποῖοι ἐκείνην τὴν ἐποχὴν -κατὰ τὴν ὁποίαν ὡρίσθη αὐτὸ- ἐμπόδιζον ἄλλην λύσιν, δὲν προεβλέφθη καὶ ἡ ἀμφίδρομος κατάστασις, δηλ. νὰ δύναται ἅμα τῇ παραιτήσει τοῦ Σεβ. Μητρ. Τρίκκης, ἡ Μητρόπολις αὐτοῦ νὰ περιέλθη εἰς ἐκείνην τοῦ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν. Μία τέτοια ἀπόφασις ὅμως, ἐφόσον πλέον δὲν δύναται νὰ ἐγείρη ἀντιρρήσεις ὁ παραιτηθεὶς Σεβ. Μητρ. Τρίκκης (μᾶλλον θὰ ἦτο καὶ πρὸς τιμήν του ὁ ἴδιος νὰ ζητήση τὴν συγχώνευσίν της μὲ τὴν Ἰ. Μ. Σταγῶν), θὰ μποροῦσε νὰ ἀναιρεθῇ. Ἡ πρόσκρουσις εἰς τὸν νόμον θὰ ἀρθῇ, ἂν καὶ ἐφόσον ἡ Ἰ. Σύνοδος ζητήση ἀπὸ τὴν Πολιτείαν ἐκ νέου νομοθέτησιν τοῦ πράγματος ἢ ἰσχυρισθῇ ὅτι θὰ πρέπη νὰ τηρηθῇ, ἀνεξαρτήτως ὁποιασδήποτε ἄλλης μεσολαβούσης συμφωνίας-διευθετήσεως, ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νόμος 590/1977), ἡ ὁποία προβλέπει ὅτι μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ παραχωρήσαντος τμήματος τῆς Ἰ. Μητροπόλεως «ὁ Μητροπολίτης τῆς προσωρινῶς συσταθείσης Μητροπόλεως μεθίσταται αὐτοδικαίως ὡς Μητροπολίτης τῆς ἐνιαίας ἀρχικῆς Μητροπόλεως». Οἱ νόμοι ὑπάρχουν διὰ νὰ ρυθμίζουν ὁμαλῶς κάθε κατάστασιν καὶ δὲν ὑπέρκεινται τῶν καταστάσεων. Ἄλλωστε μίαν τέτοια ἀφορμὴ διευθετήσεως ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, θὰ ἀνελάμβανε ἐκθύμως ἡ Κυβέρνησις, διότι θὰ ἐμείωνε ἅμεσα τὴν μισθοδοσίαν διὰ συγχωνεύσεως καὶ θὰ ἐδημιούργει καὶ φιλολαϊκὴν εἰκόνα, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὰς σχέσεις μὲ τὴν Ἐκκλησίαν.

Πιθανὴ ἀντίρρησις ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δίδεται δίοδος εἰς τὴν Πολιτείαν δι' ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, δείχνει μὴ κατανόησιν εἰς τὸν τρόπον λειτουργίας τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας – Πολιτείας. Αὐτό, τὸ ὁποῖον προτείνεται εἶναι ἀκριβῶς ὁ ὀρθὸς τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ λειτουργοῦν αἱ σχέσεις τῶν δύο θεσμῶν, δηλ. ἡ Πολιτεία νὰ συγκατατίθεται εἰς τὰ αἰτήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι νὰ λαμβάνη ἰδικάς της πρωτοβουλίας, νὰ δημιουργηθῇ νομικὸν προηγούμενον καὶ κοινωνικὸ καθεστὼς ὅτι ἡ Πολιτεία μπορεῖ νὰ ἐπέμβη μόνον μετὰ ἀπὸ αἴτημα τῆς Ἰ. Συνόδου ἐπὶ συγκεκριμένου.

Δευτέρα λύσις: Ἐκλογὴ διὰ καταστάσεως

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 24 παράγραφος 2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νόμος 590/1977) πλήρωσις χηρευούσης Ἰ. Μητροπόλεως δύναται νὰ γίνη «κατ' ἄσκησιν οἰκονομίας πρὸς μεῖζον τῆς Ἐκκλησίας ὄφελος καὶ διὰ καταστάσεως», δηλ. ὡς κοινῶς γνωστὸν διὰ μεταθέσεως. Ἑπομένως, θὰ ἠδύνατο ἡ Ἰ. Σύνοδος νὰ λάβη ἀπόφασιν πληρώσεως τῆς Ἰ. Μ. Τρίκκης διὰ καταστάσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐκλέξη τὸν Σεβ. Μητρ. Σταγῶν καὶ Μετεώρων. Ἅμα τῇ ματαθέσει του εἰς τὴν νέαν Μητρόπολιν, αὐτομάτως, ὡς παραιτηθεὶς ἀπὸ τῆς παλαιᾶς, θὰ συνεχωνεύετο καὶ τὸ ὑπόλοιπον τμῆμα αὐτῆς, ὥστε νὰ καταστῇ καὶ πάλιν ὁ Σεβ. Μητρ. κ. Σεραφεὶμ ποιμενάρχης ὁλοκλήρου τῆς Ἰ. Μητροπόλεώς του «προς μεῖζον τῆς Ἐκκλησίας ὄφελος». Εἰς αὐτὴν τὴν λύσιν δὲν ὑφίσταται κανένα κώλυμα, διότι ὁ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν, ὑπερπληροῖ τὰ κριτήρια τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, καθὼς ἔχει πρὸ πολλοῦ συμπληρώσει πενταετῆ ὑπηρεσίαν καὶ βεβαίως δὲν ἔχει μετατεθῇ εἰς τὸ παρελθόν, καθὼς ἡ κατάληψις τοῦ θρόνου του ἐσήμανε καὶ τὴν ἐξ ἀνάγκης τοποθέτησίν του εἰς τμῆμα αὐτῆς.

Τὸ πιθανότερον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνακύψη εἶναι ὅτι ἡ διὰ καταστάσεως πλήρωσις συμφώνως μὲ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ἀπαιτεῖ «διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας καὶ διὰ πλειονοψηφίας τῶν 2/3 τῶν παρόντων» τὴν λῆψιν τοιαύτης ἀποφάσεως. Ἡ ἐπίτευξις ἰσχυρᾶς πλειονοψηφίας, παρὰ ὅτι προκαλεῖ μεγάλας ἀμφιβολίας εἰς Ἱεράρχας, δὲν εἶναι ἀκατόρθωτος, ὡς ἔχει ἀποδεῖξει καὶ ἡ πρᾶξις εἰς τὸ παρελθὸν καὶ μάλιστα διὰ ὀλιγότερον σημαντικοὺς λόγους.

Τρίτη λύσις: Ὁρισμὸς μονίμου Τοποτηρητοῦ

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρο 23 παράγραφος 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κανονικὸς Τοποτηρητής, ὡς ὁμόρου Ἰ. Μητροπόλεως καὶ κατέχων τὰ πρεσβεῖα ἀρχιερωσύνης, εἶναι ἀναμφισβητήτως ὁ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν. Ἡ Ἰ. Σύνοδος θὰ ἠδύνατο νὰ κρατήση αὐτὸν ὡς μόνιμον Τοποτηρητὴν ἐκχωροῦσα εἰς αὐτὸν πᾶσαν ἁρμοδιότητα, ὡς εἰς κάθε Μητροπολίτην. Ἄλλωστε, ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 23 προβλέπει ὅτι «ἐπὶ ἐπειγούσης φύσεως θεμάτων δύναται ὁ Τοποτηρητὴς νὰ προβαίνη» εἰς πάντας τὰς κανονικῶς δικαιώματι ἀποδιδομένας εἰς κάθε Μητροπολίτην ἐνεργείας, μετὰ ἀπὸ ἔγκρισιν τῆς Δ.Ι.Σ. Θὰ ἠδύνατο ἡ Δ.Ι.Σ. νὰ ἐγκρίνη κάθε πρᾶξιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου εἰς τὴν Ἰ. Μ. Τρίκκης, καίτοι Τοποτηρητοῦ, ὥστε νὰ ἀποδώση εἰς αὐτὸν τὰ πλήρη κανονικὰ δικαιώματα ὡς Μητροπολίτου.

Ἡ εὔλογος ἀντίρρησις εἰς αὐτὸ εἶναι ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξη μόνιμος Τοποτηρητής, διότι τὸ ἄρθρον 24 παράγραφος 1 προβλέπει τὴν πλήρωσιν χηρευούσης Ἰ. Μητροπόλεως «ἐντὸς ἑξαμήνου τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐχήρευσεν αὕτη». Τὸ ἐμπόδιον αὐτὸ δύναται νὰ ἐξουδετερωθῇ κατ' οἰκονομίαν ἐνθυμούμενοι τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου «μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται… πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ» (Ἑβρ, 7,12 καὶ 11,5). Ἡ Ἰ. Σύνοδος θὰ ἠδύνατο νὰ κηρύξη τὴν Ἰ. Μητρόπολιν εἰς ἔκτακτον κατάστασιν, ὡς ἔχουσαν ἀνάγκην παραμονῆς τοῦ Τοποτηρητοῦ ἐπ' ἀόριστον. Δὲν εἶναι ἀσύνηθες εἰς περιόδους δυσχερεῖς Ἐπίσκοποι νὰ διαποιμαίνουν καὶ πλησιόχωρα ἐδάφη ἢ νὰ διοικοῦν ἀπὸ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουν καταφύγει. Κανονικὸν ἐπιχείρημα δύναται νὰ παράσχη ὁ 37ος Κανὼν τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (691 μ.Χ.). Ὁ Κανὼν ἀναφέρει ὅτι «…μὴ δυνηθῆναι… τὸν οἰκεῖον θρόνον καταλαβεῖν… κατὰ τὸ κρατῆσαν ἔθος τὰς χειροτονίας, καὶ πάντα, ἃ τῷ Ἐπισκόπῳ ἀνήκει, πράττειν τὲ καὶ μεταχειρίζεσθαι… καὶ νενομισμένην εἶναι πᾶσαν ὑπ' αὐτῶν προϊοῦσα διοίκησιν». Βεβαίως, ἡ αἰτία τῆς ἐξ ἀποστάσεως διοικήσεως ἦτο τότε αἱ βαρβαρικαὶ ἐπιδρομαί, σήμερον ὅμως κατ' ἀνάλογον τρόπον εἶναι ἡ βιαία ἐκδίωξις. Ἑπομένως, ὅλα τὰ δικαιώματα ἐπανέρχονται εἰς τὸν Σεβ. Μητρ. Σταγῶν, χωρὶς νὰ ἀπαιτηθῇ παρὰ μόνον ἡ συμφωνία τῆς Ἰ. Συνόδου.

Τετάρτη λύσις: Ἀναγνώρισις τοῦ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν ὡς Κανονικοῦ Μητροπολίτου

Ἀνάγκη πληρώσεως ἔχει ὅποια Ἰ. Μητρόπολις εὑρίσκεται «ἐν χηρείᾳ». Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Σεβ. Μητρ. Τρίκκης, ἡ Ἰ. Μητρόπολίς του ἐκηρύχθη «ἐν χηρείᾳ». Δεδομένου ὅτι ἀνέκαθεν Κανονικὸς Μητροπολίτης ἦτο ὁ Σεβ. Μητρ. κ. Σεραφείμ, ἡ Ἰ. Σύνοδος δύναται νὰ ἀναγνωρίση αὐτὸν ὡς Κανονικὸν Μητροπολίτην καὶ νὰ ἀναστείλη την διακήρυξιν χηρείας. Αὐτὸ συνεπάγεται τὴν κατάργησιν πληρώσεως τῆς ἕδρας δι' ἐκλογῆς καθ' ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε ὄντως ἐν χηρείᾳ. Θὰ ἦτο μάλιστα εὐχῆς ἔργον ἂν ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέστρεφε μὲ λαμπρότητα εἰς τὴν ἕδραν του, παρούσης ὁλοκλήρου της Ἱεραρχίας, εἰς ἔνδειξιν ἀποκαταστάσεως ὅλων ὅσων ἠδικήθησαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀπαραίτητον. Ὁ Σεβασμιώτατος θὰ ἠδύνατο νὰ παραμείνη εἰς τὸ παρὸν Ἐπισκοπεῖον ἄνευ τυμπανοκρουσιῶν καὶ νὰ ἀναλάβη ταπεινῶς τὴν διοίκησιν συνόλου τῆς Ἐπαρχίας, ἀναμένων ἐν καιρῷ καὶ τὴν κρατικὴν διευθέτησιν.

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὑπάρχει τὸ ἱστορικὸν προηγούμενον, ὅπως κατὰ τὴν Πατριαρχίαν τοῦ Ἰ. Χρυσοστόμου, ὅπου παρέμεινε κανονικὸς Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μέχρι καὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ ἱ. Λειψάνου του, ἀλλὰ καὶ τῆς διαμάχης Ἰ. Φωτίου καὶ Πατριάρχου Ἰγνατίου, ὅταν τρεῖς μόλις ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδημίαν τοῦ Ἰγνατίου ἐπανῆλθεν ὁ Ἰ. Φώτιος εἰς τὴν θέσιν του ἄνευ ὁποιασδήποτε κανονικῆς διαδικασίας!

Συμπεράσματα

Ἂς γνωρίζουν ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ἰ. Μ. Τρίκκης, ὅτι ζῶντος τοῦ Σεβ. Μητρ. Σταγῶν, ὁποιος ἐκλεγεῖ παραμένει «μοιχεπιβάτης», ἔστω καὶ ἂν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐδέχθη κατ' οἰκονομίαν μία λύσιν ἐξ ἀνάγκης διὰ τὴν παῦσιν τοῦ κλυδωνισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ψηφίσουν ὑποψήφιον διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς θέσεως καὶ δὲν ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν ὀρθὴν κανονικὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἐκκρεμοῦς ζητήματος, γίνονται καὶ αὐτοὶ συνυπεύθυνοι εἰς τὴν «μοιχεπιβασίαν».

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, λαὲ τοῦ Θεοῦ, δίδεται σήμερον μία ἀπρόσμενος καὶ ἀνεπανάληπτος εὐκαιρία νὰ γραφοῦν τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ συμβάλλουν, εἰς τὰς λαμπρὰς σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας «εἰς μνημόσυνον αἰώνιον». Μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἂς μὴ χαθῇ αὐτὴ ὁριστικῶς καὶ ἐθελοτυφλοῦντες εἰς τὸ πρόβλημα, καταστεῖ ἐπίκαιρος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «εἰ ἤμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν. Ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς ὅτι υἱοὶ ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφήτας καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν» (Ματθ. 23,30-32).

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γωγῆς στὴ φιλοσοφία.

Τὸ Πατριαρχεῖο ὅμως δὲν ἀπάντησε μὲ τὴν καθιερωμένη τυπικὴ εὐχαριστήρια ἐπιστολὴ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἀρμόδιο γραμματέα, ἀλλὰ **ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἀπέστειλε στὸν συγγραφέα μία ἰδιαίτερα θερμὴ προσωπικὴ ἐπιστολή,** τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενο καὶ ὁ ἰδιαίτερα θερμὸς τόνος **δὲν δικαιολογεῖται ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο, τὴ σοβαρότητα καὶ σπουδαιότητα τοῦ πονήματος.** Διαβάζοντας τὴν ἐπιστολὴ (τὴν ὁποία παραθέτουμε ὁλόκληρη στὸ τέλος, χωρὶς τὰ στοιχεῖα ποὺ φανερώνουν τὸν παραλήπτη) ἰδιαίτερη ἐντύπωση προκαλεῖ:

α) Ὁ θερμὸς προσωπικὸς τρόπος γραφῆς τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ποὺ προϋποθέτει στενὴ προσωπικὴ σχέση καὶ γνωριμία μὲ τὸν συγγραφέα *«πολλὴν ἔδοκιμάσαμεν ψυχικὴν χαρὰν κομισάμενοι τὸ ... σύγγραμμα τῆς ἡμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Ἐντιμότητας».* Ὁ Πατριάρχης τὸν γνωρίζει προσωπικὰ καὶ **εἶναι καλὰ ἐνημερωμένος γιὰ ὅλο τὸ συγγραφικό του ἔργο.** Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ προκύπτει ὅτι **τὰ θερμὰ αἰσθήματα εἶναι ἀμοιβαῖα,** διότι καὶ ὁ συγγραφέας ἀπὸ τὴν πλευρά του στὸ ἀποσταλὲν ἀντίτυπο ἀνέγραψε ***«ἰδιόχειρον εὐλαβῆ ἀφιέρωσιν»*** πρὸς τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα.

β) Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀθηναγόρα προκύπτει **πλήρης ταύτιση ἀπόψεων πατριάρχου καὶ συγγραφέως στὰ σοβαρὰ πνευματικὰ ζητήματα.** Ἐπὶ πλέον δέ, προκύπτει καὶ **ταύτιση στόχων πατριάρχου καὶ συγγραφέως ὡς πρὸς τὸν πόθον *«τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς κοινωνίας καὶ μερικώτερον τοῦ ἀνθρώπου».*** Τὰ πιὸ κάτω λόγια τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα εἶναι ἐνδεικτικὰ καὶ δὲν ἀφήνουν περιθώριο παρερμηνείας: ***«ἠρχίσαμεν νὰ μελετῶμεν αὐτὸ*** [τὸ ἀποσταλὲν σύγγραμμα] ***ἐν μυστικῇ μεθ' ὑμῶν ψυχικῇ ἐπικοινωνίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει, ὅτι πλουτιζόμεθα ἐκ τῶν ὑψηλῶν σκέψεων τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητας, τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πόθου τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς κοινωνίας καὶ μερικώτερον τοῦ ἀνθρώπου»*** καὶ στὴ συνέχεια ***«Ταῦτα δὲ πάντα συγκροτοῦσι καὶ τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην ἣν ὁποίαν καταρτίζομεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατηροῦμεν ἀνεξάντλητον»,*** γράφει ὁ Ἀθηναγόρας!

γ) Τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα εἶναι ὁ **μεγάλος του ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν προσωπικότητα, τὶς ἀπόψεις, τὶς πνευματικὲς ἀνησυχίες καὶ τὸ εὐρύτερο κοινωνικὸ ἔργο καὶ τὴν προσφορὰ τοῦ συγγραφέως στὴν κοινωνία καὶ τὸν ἄνθρωπο!** Τοῦ γράφει μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνθουσιασμὸ ὅτι οἱ θεολογικὲς ἀπόψεις καὶ ἀναζητήσεις τοῦ συγγραφέως ***«ἔχουσι τοποθετήσει τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα εἰς τὴν γενναία καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν».*** Μάλιστα, ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ προκύπτει ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας ἔστειλε στὸν συγγραφέα καὶ συνημμένο ***«ἐσώκλειστον φύλλον»*** μὲ τὸ ὁποῖο τὸν ἐνημερώνει γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ Πατριαρχείου ***«εἰς πορείαν σταθερὰν καὶ ἀκλινῆ»*** γιὰ τὴν ***«προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν»!***

δ) Διαβάζοντας τὶς τόσο θερμὲς καὶ οὐσιώδεις προσρήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα πρὸς τὸν συγγραφέα καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἀναφορά του ὅτι ὁ συγγραφέας ἀνήκει ***«εἰς τὴν γενναία καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν»*** ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ ὅσα γράφει γιὰ τὴν ***«ἐν μυστικῇ μεθ' ὑμῶν ψυχικῇ ἐπικοινωνίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει, ὅτι πλουτιζόμεθα ἐκ τῶν ὑψηλῶν σκέψεων τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητας, τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πόθου τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς κοινωνίας καὶ μερικώτερον τοῦ ἀνθρώπου»*** καὶ ***«Ταῦτα δὲ πάντα συγκροτοῦσι καὶ τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν καταρτίζομεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατηροῦμεν ἀνεξάντλητον»*** συνάγουμε ἀναμφίβολα τὸ συμπέρασμα ὅτι **ὁ συγγραφέας ἐκτὸς ἀπὸ πολὺ γνωστό τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα, ἦταν, προφανῶς, ἰδιαίτερα σημαντικὴ πνευματικὴ προσωπικότητα, ποὺ μὲ τὴν πνευματική της ἀκτινοβολία καὶ παρουσία ἔδινε μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Ὀρθοδόξου Θεολογίας.** Ἐπίσης, ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα προκύπτει ὅτι **οἱ μελέτες τοῦ συγγραφέα ἦταν σπουδαῖες καὶ προσέφεραν πολλὰ στὰ θεολογικὰ γράμματα καὶ στὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη.**

ε) Μάλιστα, ἡ ἐπίσημη ἀναφορὰ τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα ὅτι ὁ συγγραφέας ἀνήκει ***«εἰς τὴν γενναία καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν»*** καθιστᾶ σαφὲς ὅτι ὁ συγγραφέας εἶναι **ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότητα ποὺ ἐκτὸς τῆς πολὺ καλῆς θεολογικῆς της καταρτίσεως στὰ θέματα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ Θεολογίας ἐμφορεῖται ἀπὸ τὰ ἴδια μὲ τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα ἰδεώδη καὶ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν.** Ἡ σπουδαιότητα τῆς προσωπικότητας τοῦ συγγραφέα εἶναι προφανής, ἂν ἀναλογιστοῦμε ὅτι τέτοια τιμητικὴ πρόσρηση καὶ κατάταξη στὴν ***«γενναία καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας εἰς τὴν προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν»*** δὲ γνωρίζουμε νὰ ἔχει ἀπευθύνει ὁ πατριάρχης σὲ ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότητα.

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ σπουδαῖος καὶ μοναδικὸς αὐτὸς συγγραφέας γιὰ τὸν ὁποῖο ἔχει ἀπευθύνει ἐπιστολὴ μὲ τόσο θερμὰ λόγια ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας;

(συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ[1]

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν διαπλέοντες μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἰ. Κλήρου καὶ τοῦ Χριστεπώνυμου Πληρώματος τοῦ ἐγγὺς καὶ τοῦ ἐγγὺς ὑπὸ συνθῆκες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Ὑψίστου, πολλὴν ἐδοκιμάσαμεν ψυχικὴν χαρὰν κομισάμενοι τὸ ὑπὸ τὸν τίτλο [...] σύγγραμμα τῆς ἡμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Ἐντιμότητας.

Καὶ ἠρχίσαμεν ***νὰ μελετῶμεν αὐτὸ ἐν μυστικῇ μεθ' ὑμῶν ψυχικῇ ἐπικοινωνίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει, ὅτι πλουτιζόμεθα ἐκ τῶν ὑψηλῶν σκέψεων τῆς ἡμετέρας Ἐντιμότητας, τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ πόθου τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς κοινωνίας καὶ μερικώτερον τοῦ ἀνθρώπου.***

Ταῦτα δὲ πάντα συγκροτοῦσι καὶ ***τὴν προσωπικὴν Βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν καταρτίζομεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν καὶ διατηροῦμεν ἀνεξάντλητον.***

Καὶ ἐπὶ πλέον ***ἔχουσι τοποθετήσει τὴν ὑμετέραν Ἐντιμότητα εἰς τὴν γενναία καὶ τετιμημένην παρεμβολὴν τῶν συμμετόχων καὶ συνεργατῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς εἰς προώθησιν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν.***

Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἐπιπεσοῦσα ἐπὶ τῶν ὀπαδῶν Αὐτοῦ, φωτίζει τὰς διανοίας καὶ θερμαίνει τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν, ***εἰς πορείαν σταθερὰν καὶ ἀκλινῆ κατὰ τὸ ἐσώκλειστον φύλλον.***

Εὐχαριστοῦμεν ὅθεν θερμῶς τὴν ὑμετέραν ἀγαπητὴν Ἐντιμότητα διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς συγγραφῆς ὑμῶν ταύτης ὡς καὶ τῆς ***ἰδιοχείρου εὐλαβοῦς ἀφιερώσεως.***

Καὶ ἐπὶ τούτοις ἀπονέμοντας τῇ ὑμετέρᾳ ἀγαπητῇ Ἐντιμότητα τὰς Πατρικὰς εὐχὰς ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτὴν καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς οἰκείους αὐτῆς τὴν χάριν καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης
διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ»

Σημείωσις:

1. Ἀπὸ τὸ μοναδικὸ ἀρχεῖο ντοκουμέντων τοῦ Μοναχοῦ Ἀβερκίου, τὸν ὁποῖο καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς γιὰ τὴν ἄδεια δημοσιεύσεως.

ΕΙΜΕΘΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΚΡΑΤΟΣ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

**νονικοί, ἐνῶ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος δέν ἔχει γίνει. Τό Σύνταγμα εἶναι σαφές, ἀφοῦ στήν προμετωπίδα γράφει «Εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου Ἀδιαιρέτου Τριάδος». Αὐτό σημαίνει ὅτι τό περιεχόμενο τοῦ Συντάγματος δέν μπορεῖ νά ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τό θέλημα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐάν οἱ κυβερνῶντες θέλουν νά πράξουν κάτι πού ἐναντιώνεται στό πνεῦμα τοῦ Συντάγματος, θά πρέπει πρῶτα νά τό ἀναθεωρήσουν καί μετά νά πράξουν ἀνάλογα. Τό ὅτι ἡ κ. Ἀναγνωστοπούλου τήν ἐπόμενη ἡμέρα ἀναθεώρησε τίς ἀπόψεις της, μετά ἀπό τίς ἀντιδράσεις, πού ὑπῆρξαν αὐτό σημαίνει ὅτι γνωρίζει πώς αὐτά πού λέ

Τὸ μήνυμα τοῦ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν διὰ τὴν νέαν κατηχητικὴν χρονιάν

Εἰς μίαν νέαν θέασιν τῶν πραγμάτων διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας προτρέπει ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν ὅλους τοὺς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς τῶν δυσκολιῶν ποὺ βιώνουμε, ὀφείλουν νὰ προτρέψουν τοὺς νέους ἀνθρώπους νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, διὰ νὰ ἀντικρύσουν τὴν προοπτικὴν τῆς ἐλπίδος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου. Τὸ μήνυμα ἀνηρτήθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 25ην Σεπτεμβρίου 2015 καὶ παραθέτομεν μέρος του:

«...Τίς ἡμέρες αὐτές ξεκινᾶ στίς ἐνορίες ἡ νέα κατηχητική-ἱεραποστολική χρονιά. Γιά νά ποῦμε στά παιδιά καί τούς νέους μας τό διαχρονικό καί πανανθρώπινο μήνυμα, πού κομίζει ἡ Ἐκκλησία στήν ἱστορία καί στόν καθένα ξεχωριστά, τό μήνυμα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἰσότητας, τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, πού ἀπευθύνεται διαρκῶς στόν πραγματικό, χειροπιαστό ἄνθρωπο καί σέ ὅσα συνθέτουν τήν καθημερινότητά του. Ἄς τολμήσουμε μιά ἀληθινά καινούρια θέαση τῶν πραγμάτων! Προτρέποντας τά παιδιά καί τούς νέους νά γνωρίσουν τή ζωντανή ἐνοριακή κοινότητα, πού ἀνασαίνει στή γειτονιά τους.

Τήν Ἐκκλησία πού βρίσκεται σέ γόνιμο διάλογο μέ τίς προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας, τήν Ἐκκλησία πού κοντοστέκεται νά ἀποκριθεῖ μέ ἀγάπη καί οὐσιαστικό νόημα στίς ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις τῶν νέων ἀνθρώπων, τήν Ἐκκλησία πού χρησιμοποιεῖ τή γλώσσα, τίς ἔννοιες καί τίς παραστάσεις τῶν καιρῶν μας γιά νά εἶναι τό εὐαγγελικό μήνυμα κατανοητό ἀπό μικρούς καί μεγάλους. Τήν Ἐκκλησία πού ὑπηρετεῖ τό μυστήριο τῆς θεανθρώπινης συνάντησης, γιά νά γίνει ὁ λόγος ζωή καί ἡ ἀλήθεια βίωμα τῶν πιστῶν...».

Ὁ Οἰκουμενικὸς Ἀπόστολος Ἅγ. Ἀνδρέας συνδέει Ἕλληνες καὶ Ρώσους

Ρωσικὸν πολεμικὸν πλοῖον κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν, διὰ νὰ προσκυνήσῃ ἐπισήμως ἡ Ρωσικὴ ἀντιπροσωπία καὶ τὸ πλήρωμα τὰ ἱ. Λείψανα τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου. Αἱ δηλώσεις τὸ τελευταῖον διάστημα τοῦ Β. Πούτιν διὰ δημιουργίαν Ὀρθοδόξου ἄξονος προχωροῦν βραδέως, ἀλλὰ εἰς σταθερὰ δεμέλια. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν Ἱ. Μ. Πατρῶν τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 2015:

«Τό πλήρωμα τοῦ Ρωσικοῦ πολεμικοῦ πλοίου «Smetlivlii» ἔφθασε στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, προκειμένου νά προσκυνήσῃ τήν Ἁγία Κάρα, τόν Σταυρό τοῦ Μαρτυρίου του καί τόν τάφο τοῦ Πρωτοκλήτου. Μαζί μέ τόν Κυβερνήτη, τούς Ἀξιωματικούς καί τό ὑπόλοιπο πλήρωμα, ἦλθαν καί ἡ ἡγεσία τοῦ Ἱδρύματος « Ἅγιος Ἀνδρέας» τῆς Μόσχας, μέ ἐπικεφαλῆς τόν κ. Βλαδίμηρο Γιακούνιν, καί ἄλλους ἀξιωματούχους τοῦ Ἱδρύματος ἀπό τήν Ρωσία καί τούς ὑπευθύνους τοῦ Γραφείου τους στήν Ἀθήνα, ὡς καί ἐκπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας στήν Ἀθήνα, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ.λπ… Τούς ἐκ τῆς Ρωσίας Ἐπισκέπτας καί Προσκυνητάς ὑπεδέχθη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Χρυσόστομος, μέ πολύ ἀγάπη καί ἐγκαρδιότητα. Ὁ Σεβασμιώτατος μίλησε μέ θερμά λόγια γιά τούς Ρώσους Προσκυνητάς καί ἀνεφέρθη στήν εὐλάβεια τῶν ὁμοδόξων Ρώσων καί ἰδίως τοῦ Ρωσικοῦ Στόλου, πού ἔχει ὡς προστάτη τόν Ἅγιο Ἀπόστολο Ἀνδρέα…

«Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη ἑνοποιός δύναμις» ἀνέφερε ὁ Σεβασμιώτατος καί «ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας εἶναι ὁ Οἰκουμενικός Ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος διῆλθε πλεῖστα ὅσα μέρη τῆς γῆς, γιά νά φθάσῃ ἕως τήν Πάτρα, ὅπου ἐδίδαξε καί ἐμαρτύρησε. Ἀπό τήν Ἀποστολική πόλη τῶν Πατρῶν, χαιρετίζομε τούς Ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας, τόσον τῆς Ρωσίας, ἀλλά καί ὅπου γῆς καί ἀποστέλλομεν τάς εὐχάς μας πρός τόν Ρωσικό Στόλο, μαζί μέ τήν ἐν Κυρίῳ ἀγάπη μας, γιά ἐνίσχυσή τους παρά Κυρίου, διά πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου...».

«Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν εἰς Ρώμην»

Προφανῶς ὁ Σεβ. Μητρ. Σύρου ἔχει δέσει ὡς στόχον νὰ κληθῇ ἀπὸ τὸ Βατικανόν. Παρευρίσκεται εἰς ἀνακαίνισιν αἱρετικῶν ναῶν καὶ συγχαίρει τούς παπικοὺς δι' αὐτό! Ἐπίσης, προσκομίζει καὶ δῶρον μὲ ὑπογραφὴν, διὰ νὰ μὴ παραπέσῃ εἰς τὰ ἀζήτητα καὶ διὰ νὰ γνωρίζουν ἀπὸ τοῦ νῦν πᾶσαι αἱ γενεαὶ ὅτι εἰς τὴν τοπικὴν ἱστορίαν τῆς Ἱ. Μ. Σύρου ὑπῆρξε καὶ εἷς «Ἱεράρχης» ὁ ὁποῖος προσεχώρησε σιωπηλῶς εἰς τὸν παπισμόν! Βεβαίως, καθὼς ὡμίλησεν εἰς τοὺς παπικοὺς διὰ μετάληψιν, ὡς νὰ εἶχον Θ. Κοινωνίαν, καὶ ὅτι ὁ ναὸς νὰ εἶναι χῶρος ἀναγεννήσεως! Ἀναγεννήσεως εἰς τὴν αἵρεσιν; Ἔκαμε ὅ,τι ἦτο δυνατὸν, διότι παρευρίσκετο ὅλη ἡ «ἀφρόκρεμα» τῶν ἐν Ἑλλάδι παπικῶν καὶ ὡς γνωστὸν συντόμως τὰ νέα δὰ καταφθάσουν καὶ εἰς τὸν Πάπαν, μήπως ἀποστείλει εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν εἰς τὸν Σεβ. Δωρόθεον. Τέλος νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι ἐπίτηδες ἀφήσαμεν καὶ ἕν μικρὸν τμῆμα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Π. Στεφάνου, διὰ νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐγκοσμιοκρατικὴν σκέψιν, ἡ ὁποία συνέχει τοὺς Παπικούς, καθὼς λέγει ὅτι ὁ ναὸς γίνεται τὸ ὁρατὸν σημεῖον ἑνότητος! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ orthodoxiainfo.gr τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Στὴν τελετὴ προΐστατο ὁ Καθολικὸς Ἐπίσκοπος Σύρου Σεβασμιώτατος π. Πέτρος Στεφάνου, μὲ Συλλειτουργοὺς τὸν Καθολικὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ ἀποστολικὸ Τοποτηρητὴ τῆς Καθολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ρόδου π. Σεβαστιανὸ Ροσσολάτο, τὸν πρώην Καθολικὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν π. Νικόλαο Φώσκολο, τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Νάξου – Τήνου π. Νικόλαο Πρίντεζη, τὸν πρώην Καθολικὸ Ἐπίσκοπο Σύρου καὶ σημερινὸ Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδας π. Φραγκίσκο Παπαμανώλη καὶ τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας. Παρὼν στὴν Ἱεροτελεστία ἦταν καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύρου κ.κ. Δωρόθεος Β΄, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο Ἱερεῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως…

(Ὁ παπικὸς ψευδεπίσκοπος Σύρου δήλωσε μεταξὺ ἄλλων): Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν Καθεδρικό μας ναὸ, γιατί εἶναι τὸ ὁρατὸ σημεῖο τῆς ἑνότητας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας, ὅπου ἔχει τὴν ἕδρα του ὁ ἐπίσκοπος… Ἕνας ναὸς εἶναι πάντοτε ὁ χῶρος τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἕνας χῶρος τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἕνας χῶρος ποὺ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, ποὺ κάνει τὴ σκέψη μας νὰ στραφεῖ πρὸς Αὐτόν, ἕνας χῶρος ποὺ μᾶς κάνει νὰ τὸν αἰσθανόμαστε κοντά μας.

Μητροπολίτης Σύρου: «Χῶρος περισυλλογῆς καὶ ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἀναγέννησης»… Ἀπευθυνόμενος στὸν Σεβασμιώτατο π. Πέτρο σημείωσε ὅτι ἡ ἱστορικὴ συγκυρία ἐπιφύλαξε στὸν ἴδιο νὰ εὐλογήσει τὸν ἀνακαινισμένο ναό, καθὼς οἱ ἐργασίες ἀποκατάστασής του, οἱ ὁποῖες εἶχαν ξεκινήσει ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τοῦ προκατόχου του π. Φραγκίσκου Παπαμανώλη, ὁλοκληρώθηκαν πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Στὴ συνέχεια, ὁ Μητροπολίτης Σύρου προσέφερε στὸν Καθολικὸ Ἐπίσκοπο ἕνα κρυστάλλινο χερνιβόξεστο, στὸ χεῖλος τοῦ ὁποίου ἔχει ἀπαθανατίσει τὴν ὑπογραφή του καὶ τὴν ἡμερομηνία 9 Σεπτεμβρίου 2015 γιὰ τὴ συμβολικὴ νίψη τῶν χειρῶν του, ἡ ὁποία ὑποδηλώνει τὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ καθαρότητά του. «Εὔχομαι ὅλοι ὅσοι θὰ προσέλθουν ἐδῶ γιὰ νὰ μεταλαμβάνουν, νὰ εἶναι καθαροὶ καὶ πνευματικὰ καὶ σωματικὰ καὶ πάντοτε αὐτὸς ὁ ναὸς νὰ ἀποτελεῖ ἕνα χῶρο μετάνοιας, περισυλλογῆς καὶ ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ καθαρότητας», κατέληξε».

Χωρὶς Ἐπισκοπεῖον θὰ παραμείνῃ ἡ Ἱ. Μ. Γλυφάδας

Ἡ προσπάθεια τοῦ Δημάρχου νὰ παραχωρήσῃ οἰκόπεδον εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν μετὰ ἀπὸ αἴτημά της, ἐνῶ ὑπερεψηφίσθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ἠκυρώθη ἀπὸ τὴν Ἀποκεντρωμένην Διοίκησιν, ἔπειτα ἀπὸ προσφυγὴν τῶν διαφωνούντων παρατάξεων. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Παρασκήνιο» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Στὸ κενὸ ἔπεσε, τελικά, ἡ προσπάθεια τοῦ δημάρχου Γλυφάδας, Γιώργου Παπανικολάου, νὰ παραχωρήσει στὴ Μητρόπολη Γλυφάδας οἰκόπεδο γιὰ τὴν ἀνέγερση Ἐπισκοπείου. Κι αὐτὸ γιατί, παρότι κατάφερε νὰ περάσει τὴν ἀπόφαση στὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο, παρὰ τὶς ἔντονες ἀντιδράσεις σύσσωμης τῆς μειοψηφίας, ἐκείνη κατάφερε νὰ πάρει τὴ ρεβὰνς μέσῳ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, θυμίζουμε ὅτι, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἡ διοίκηση τοῦ Δήμου Γλυφάδας εἶχε πάρει ἀπόφαση γιὰ παραχώρηση χρήσης καὶ ὄχι τῆς ἰδιοκτησίας συγκεκριμένης δημοτικῆς ἔκτασης τῶν 1.000 τ.μ., μὲ τὴν ὁποία θὰ ἔλυνε ἕνα πάγιο αἴτημα τῆς Μητρόπολης τῆς Γλυφάδας γιὰ τὴ δημιουργία Ἐπισκοπείου, στὸ ὁποῖο θὰ στέγαζε τὶς ὑπηρεσίες της καὶ τὶς δραστηριότητες τοῦ φιλανθρωπικοῦ της ἔργου. Γιὰ τὴ συγκεκριμένη παραχώρηση, εἶχαν ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσή τους οἱ παρατάξεις…, μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι ἡ δημοτικὴ περιουσία πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται μόνο ὑπὲρ τῶν δημοτῶν καὶ γιὰ κανένα ἄλλον σκοπό, ὡστόσο, δὲν εἶχαν εἰσακουστεῖ ἀπὸ τὴ δημοτικὴ ἀρχή. Τότε… ἔκαναν προσφυγὴ στὴν Ἀποκεντρωμένη Διοίκηση, ἡ ὁποία τοὺς δικαίωσε, ἀκυρώνοντας τὴν ἀπόφαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Τὸ σκεπτικὸ τῆς ἀκυρωτικῆς ἀπόφασης ἦταν ὅτι δὲν συντρέχει ἀντιμετώπιση ἔκτακτων καὶ ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν, ὅπως ἐπικαλεῖται στὴν ἀπόφασή της ἡ δημοτικὴ ἀρχή, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἂν συνέτρεχαν, αὐτὴ θὰ ἦταν πρόσκαιρη καὶ ὄχι ὁριστική, ὅπως ἡ παραχώρηση τῆς γῆς».

Μὲ αὐτὸν τὸν εὐτελῆ Παπισμὸν ἐπιθυμοῦν οἱ Οἰκουμενισταὶ τὴν ἕνωσιν!

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ποντίφηκος τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς ΗΠΑ καὶ Κούβαν ὑπῆρξε μία πραγματικὴ ἀποκάλυψις. Ὁ Παπισμὸς ἀπεκαλύφθη δι' ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὰ μάτια ὅλων, ἐκτὸς ἐκείνων τῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθελοτυφλοῦν καὶ ἀρνοῦνται νὰ ἀντικρύσουν τὴν πραγματικότητα. Ἀνεφάνη ἡ πνευματικὴ ρηχότης, ἡ ἀπόλυτος σύμπλευσις μὲ τὰ σχέδια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ὑποκρισία τοῦ κηρύγματος τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ ἐγκοσμιοκρατική του διάθεσις.

Κοινωνισμὸς ἀντὶ πνευματικότητος

Πρώτην φορὰν ὡμίλησε Πάπας εἰς τὴν ἀμερικανικὴν Βουλὴν καὶ ἀντὶ νὰ ἀνασύρῃ κάτι ἀπὸ τὸ λαμπρὸν πρὸ τοῦ Σχίσματος παρελθόν, διὰ νὰ τὸ ἀναφέρῃ, ὁ Πάπας ἠρκέσθη εἰς δύο ἀναξίου λόγου προσωπικότητας. Ὁ Πάπας διέγραψεν ὅλην τὴν Παπικὴν ἱστορίαν χάριν κολακείας τῶν Ἀμερικανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχουν «πουλήσει» πολὺ τὰ βιβλία τῶν προσώπων αὐτῶν. Χαιρόμεθα διότι ἀντελήφθη τὴν πνευματικὴν πενίαν, ἡ ὁποία μαστίζει ἤδη ἀπὸ τοῦ Σχίσματος τοῦ Λατίνους, ὥστε νὰ μὴ εὕρῃ ἐν ἀξιόλογον παράδειγμα, διὰ νὰ παραθέσῃ εἰς τοὺς πλήρεις θαυμασμοῦ ἀκουόντων αὐτὸν Βουλευτάς. Ὁποία ἰσοπέδωσις τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος! Τὰ μόνα λόγια τὰ ὁποῖα ἤρθρωσε ἦσαν ἡ ἐξίσωσις τοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὸν ἀκτιβισμὸν καὶ ὁ διάλογος ὡς τὸ κλειδὶ τῆς εἰρήνης! Ὁ Παπισμὸς εἶναι ἐγκόσμιον σύστημα καὶ δι' αὐτὸ ἐξέλιπεν ὁποιαδήποτε πνευματικότης, ἡ ὁποία ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν κοινωνισμόν, τὸν ὁποῖον μετὰ περισσοῦ ζήλου προωθοῦν. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Τὴν Πέμπτη, ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔγινε ὁ πρῶτος Ποντίφικας ποὺ ἐκφώνησε ὁμιλία ἐνώπιον τῶν μελῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βατικανοῦ, ὡστόσο, ἐπέλεξε ἀνορθόδοξα νὰ ἀναφερθεῖ σὲ δύο Ἀμερικανοὺς καθολικούς, τὴν Ντόροθι Ντέϊ καὶ τὸν Τόμας Μέρτον, οἱ ὁποῖοι μᾶλλον εἶναι περισσότερο γνωστοὶ γιὰ τὴν ταραχώδη σχέση τους μὲ τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία… «Ὁ κοινωνικὸς ἀκτιβισμὸς τῆς Ντέϊ, τὸ ὅραμά της γιὰ δικαιοσύνη καὶ γιὰ τὸ δίκαιο τῶν καταπιεσμένων ἦταν ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν πίστη της καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων», τόνισε ὁ Φραγκίσκος… Ὅσο γιὰ τὸν Τόμας Μέρτον… τὰ βιβλία του ἦταν ἐξίσου δημοφιλῆ ἀνάμεσα στοὺς πιστούς, ἀλλὰ καὶ στοὺς μὴ θρησκευόμενους, ἐνῶ ἡ αὐτοβιογραφία του πούλησε περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἀντίτυπα καὶ μεταφράσθηκε σὲ τουλάχιστον 15 γλῶσσες… Ὄντως σημείωσε ὁ Πάπας Φραγκίσκος, ὁ καθολικὸς μοναχὸς μοιραζόταν τὴν πίστη του μὲ τὸν διάλογο καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ συνομιλήσει μὲ ὅσους ἔχουν ἀντίθετες ἀπόψεις, ἐπειδὴ εἶναι «τὸ κλειδὶ γιὰ νὰ θερίσει εἰρήνη»…».

Ἀποθέωσις τῆς Παγκοσμιοποιήσεως

Διὰ τὸν Πάπαν αἱ ΗΠΑ εἶναι ὁ «μεγάλος ἀδελφός»… Πῶς ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι ἀδελφὸς μιᾶς χώρας, ἡ ὁποία εὐθύνεται διὰ ἑκατομμύρια σφαγῶν ἀνὰ τὸν κόσμον; Πῶς ἐτόλμησε νὰ ἐνθαρρύνῃ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κινοῦν ὑπογείως καὶ ἀνερυθριάστως τὰ παγκόσμια νήματα κατὰ τὸ συμφέρον τους; Ποίας ἀρχὰς θεωρεῖ θεμελιώδεις, ἐκείνας αἱ ὁποῖαι κατοχυρώνουν συνταγματικῶς τὴν ὁπλοκατοχὴ τοῦ πολίτου; Αὐτὴν τὴν πιστότητα ἐσκέφθη νὰ ἐνθαρρύνῃ; Τὸ χειροκρότημα προφανῶς ἐβάρυνεν εἰς τὴν συνείδησίν του περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀλήθεια! Προσπαθεῖ, ὡς φαίνεται, νὰ ἀγρεύσῃ τὸ Προτεσταντικὸν ἀκροατήριον… αὐτὸ τοῦ ἔλειπε ἕως τώρα… Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ efsyn.gr τῆς 24ης Σεπτεμβρίου 2015

«…«Ἐλπίζω, ὡς ἀδελφὸς αὐτῆς τῆς χώρας, ὅτι θὰ προσφέρω λόγια ἐνθάρρυνσης σὲ ὅλους ἐσᾶς ποὺ καλεῖστε νὰ ὁδηγήσετε τὸ πολιτικὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους πιστοὶ στὶς θεμελιώδεις ἀρχές του» εἶπε καὶ χειροκροτήθηκε θερμά…».

Ἡ ἐνοχὴ διὰ τὰ σκάνδαλα

Ἡ μεγαλυτέρα παταγώδης ἀποτυχία ἦτο ὁ ἔπαινος πρὸς ὅσους, ὑποτίθεται, ἔστερξαν εἰς τὴν δῆθεν προσπάθειαν καταπαύσεως τῶν σκανδάλων κακοποιήσεως παιδιῶν. «Μωραίνει Κύριος ὃν βούλεται ἀπωλέσαι»! Ἀντὶ νὰ ἀποφύγῃ, τουλάχιστον ὑποκριτικῶς, ὁποιαδήποτε ἀναφορὰ εἰς τὸ θέμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ταφόπλακαν διὰ τὸν Παπισμόν, ὁ κ. Φραγκίσκος ἔκανε μάθημα εἰς τοὺς Βουλευτὰς διὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ διεψεύδετο πλήρως ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν θυμάτων, οἱ ὁποῖοι κατήγγειλαν ἀδιαφορίαν ὅσων ἐπήνεσεν ὁ Πάπας. Ἐξέθεσε, εὐτυχῶς, τὸν Παπισμόν, διὰ τὸν ὁποῖον δύναται κανεὶς νὰ διαβλέψῃ εἰς τὰ ὅσα εἶπε μία τραγικὴν παραδοχήν, ὅτι «δὲν ἔχει ἀνοσία σὲ μορφὲς προσωπικῆς αὐταπάτης». Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ efsyn.gr τῆς 24ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ὁ Πάπας μίλησε γιὰ τὸ εὔθραυστο τοῦ ἀγώνα ἐνάντια στὸν θρησκευτικὸ ἑξτρεμισμό, καθὼς τόνισε ὅτι στὴν προσπάθεια αὐτὴ δὲν θὰ πρέπει νὰ τίθενται σὲ κίνδυνο τὰ θεμελιώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα. «Καμία θρησκεία δὲν ἔχει ἀνοσία σὲ μορφὲς προσωπικῆς αὐταπάτης ἢ ἰδεολογικοῦ ἑξτρεμισμοῦ», τόνισε καὶ ὑποστήριξε πὼς τὰ δικαιώματα τῆς ἀνεξιθρησκίας καὶ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν δὲν μπορεῖ νὰ διακυβεύονται ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας... Ἡ μόνη παραφωνία τῆς ἐπίσκεψης ἦταν ἡ ἀντίδραση ποὺ προκάλεσαν δηλώσεις του, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπαινοῦσε ὅσους ἐπισκόπους βοήθησαν νὰ «θεραπευθοῦν τὰ τραύματα ὅσων ἔχουν πέσει θύματα» σεξουαλικῆς κακοποίησης ἀπὸ ἱερεῖς. Ἐκπρόσωπος θυμάτων δήλωσε πὼς μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις οἱ ἱερεῖς ἔχουν δείξει «δειλία καὶ ἀδιαφορία καὶ συνεχίζουν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο».

Ἡ οἰκολογία μοχλὸς συγκλίσεως

Δὲν εἶπε μόνον αὐτά, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν συνάντησίν του μὲ τὸν Πρόεδρον τῶν ΗΠΑ κατεδείχθη ταύτισις εἰς τὸ ὅραμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Μόνον συμφωνίαν μὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, ὅπως ἔχουν ὁμολογήσει ἰδικοί μας πολιτικοί, δὲν ἔχει ἀνακοινώσει ὁ Πάπας διὰ τὴν σωτηρίαν(!) τοῦ πλανήτου. Ὁ ἄξων, ὁ ὁποῖος ἑνώνει θρησκείαν καὶ πολιτικήν, Βατικανόν, Οὐάσιγκτον καὶ Φανάρι, εἶναι ἡ περίφημος οἰκολογία, τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ «Πράσινος» Πατριάρχης μας κ. Βαρθολομαῖος. Δὲν εἶναι τυχαία ἡ ἀναφορὰ τοῦ Πάπα εἰς τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιόν του, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπαινεθῆ ἡ συμβολὴ τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ναυτεμπορικὴ» τῆς 24ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ταύτιση ἀπόψεων στὸ ζήτημα τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς διαπίστωσαν ὁ Ἀμερικανὸς πρόεδρος Μπαράκ Ὀμπάμα καὶ ὁ Πάπας Φραγκίσκος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἱστορικῆς ἐπίσκεψης τοῦ ποντίφικα στὸ Λευκὸ Οἶκο… Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπικεντρώθηκε στὴν κοινὴ μάχη κατὰ τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς, ἐπικαλούμενος τὴν παπικὴ ἐπιστολὴ «Laudato si», στὴν ὁποία εἶχε ταχθεῖ ὑπὲρ μιᾶς ἐνεργειακῆς ἐπανάστασης μὲ στροφὴ στὶς ἀνανεώσιμες πηγὲς ἐνέργειας…».

Ἡ πολιτικὴ ἀνάμιξις τοῦ Βατικανοῦ εἰς ΗΠΑ καὶ Κούβα

Μετὰ τὶς ΗΠΑ ἑπομένη στάσις ἦτο ἡ Κούβα. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ δὲν ἦτο οὔτε ἀθῶα οὔτε εἶχεν ὡς ἐλατήριον τὸ ποιμαντικὸν ἐνδιαφέρον. Τὸ Βατικανὸν ἐφαρμόζει πολιτικὴν στρατηγικήν. Μήπως τελικῶς ὁ Πάπας ἦτο ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Ὀμπάμα; Πάντως πολλοὶ ἀναγνωρίζουν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν διακρατικῶν παρεμβάσεων. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἡ θρησκευτικότης καὶ εἰς τὸ βάθος ἡ ἐξαπάτησις τοῦ κόσμου, μὲ τὰ πιόνια εἰς τὴν σκακιέρα νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ τόπο εἰς τόπον ἐνδεδυμένα τὰ λευκά, ἐξυπηρετοῦντες τὰ σχέδια τῶν μαύρων πιονιῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἐπένδυση» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ὁ Πάπας Φραγκίσκος εἶναι ὁ πρῶτος Ποντίφικας ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν περιοχὴ Χολγκουὶν τῆς Κούβας, ὅπου μεγάλωσαν τὰ ἀδέλφια Κάστρο, ὁ Φιντὲλ καὶ ὁ Ραούλ. Ἡ κουβανικὴ κυβέρνηση ἀναμένει, ὡστόσο, ἀπὸ τὸν Πάπα τὴν καταδίκη τοῦ ἐμπάργκο ἐναντίον τῆς Κούβας, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔχει ἀρθεῖ. Διαείς οἱ Κουβανοὶ περιμένουν ὁ Ποντίφικας νὰ λειτουργήσει καταλυτικὰ στὴν ἄρση τοῦ τελευταίου ἐπώδυνου ἐμποδίου, ποὺ σκιάζει τὶς διμερεῖς σχέσεις Κούβας - Ἀμερικῆς, ἀφοῦ τὸ Βατικανὸ ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴ γενικότερη προσέγγιση τῶν δύο χωρῶν, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται ἀπὸ πέρυσι. Παρατηρητὲς τῶν ἀμερικανοκουβανικῶν σχέσεων περιμένουν ὅτι ὁ Πάπας Φραγκίσκος θὰ πιέσει τόσο τὴν Ἀβάνα ὅσο καὶ τὴν Οὐάσινγκτον γιὰ περαιτέρω ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις, ὥστε νὰ λήξει τὸ ἐμπάργκο. Ὁ Ποντίφικας ἀπὸ τοὺς Κουβανοὺς ἀξιωματούχους ἀναμένεται νὰ ζητήσει διεύρυνση τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς θὰ ζητήσει πιὸ θαρραλέα βήματα στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Ἀβάνα…»

Λύειν καὶ δεσμεῖν χάριν τοῦ Ποντίφηκος.

Τὴν ὑποκρισίαν τοῦ Πάπα ἐστηλιτεύσαμεν καὶ ἀλλοῦ. Ὡμίλησε διὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα θεωρητικῶς, ἀλλὰ εἰς τὴν πρᾶξιν καμία διαμαρτυρία διὰ τοὺς συλληφθέντας… Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Ἐπένδυση» τῆς 26ης Σεπτεμβρίου 2015:

«…Ἡ Ἀβάνα, πάντως, φρόντισε νὰ κάνει ἕνα δῶρο στὸν Πάπα προτοῦ ἐκεῖνος φτάσει στὴν κουβανικὴ πρωτεύουσα: Ἡ κυβέρνηση ἀπελευθέρωσε 3.522 κρατουμένους, ἀριθμὸς-ρεκὸρ γιὰ τὴν Κούβα, σὲ μία χειρονομία καλῆς θέλησης πρὸς τὸν ἡγέτη τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ νομίσματος, ὅμως, παρουσιάστηκε τὴν ἴδια στιγμή: Τὰ μέτρα ἀσφαλείας ἦταν δρακόντεια, ἐνῶ δεκάδες Κουβανοὶ εἶχαν συλληφθεῖ προληπτικά, ὥστε νὰ μὴ προκληθεῖ κανένα ἀπρόοπτο κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἡγέτη τοῦ Βατικανοῦ. Ἀκριβῶς τὰ ἴδια εἶχαν συμβεῖ κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τόσο τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου Β' τὸ 1988 ὅσο καὶ τοῦ Πάπα Βενέδικτου τὸ 2012…»

Πρῶτα ἡ πολιτικὴ ἔπειτα τὸ Εὐαγγέλιον

Τέλος, ἡ κορυφὴ τοῦ παγόβουνου τῶν συμπερασμάτων διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἶναι ἡ ἠθικὴ κατάπτωσις τῶν Λατίνων. Ὁ Πάπας ἐστήριξε καθ' ὅλα, ἄνευ ἀντιρρήσεως τὶς ἐπιλογὲς τοῦ μουσουλμάνου Προέδρου τῶν ΗΠΑ, ὑπὲρ τῆς ἀντισυλλήψεως, τοῦ γάμου τῶν ὁμοφύλων κ.ἄ. Δὲν